

Pavel Hudík

Adam

v

Escencii

Obsah

0. Předcházelo	004
Dosavadní události a jména, s nimiž se musíte seznámit.	
1. Daidalos	008
Orbitální ostrov nad Ikárií je hotov a Rhodos přebírá KAPKU.	
2. Obleva	015
Už jste někdy pozorovali sněhuláka na jaře, jak rychle mizí?	
3. Simulant	021
Dejte dobrý pozor, co simulujete, abyste to nakonec nedostali!	
4. Esence života	027
Existuje jen jedna jediná přísada, naprostý základ. Jsem to já!	
5. Pole nad Brumlanem	035
Adam řeší bezpečnost kolonie a také shledání zamilovaných...	
6. Ken Wilson	043
Vlastník největších továren na hvězdolety jedná s Lucienem.	
7. Kapitánské zkoušky	049
Iva Tenká skládá kapitánské zkoušky. Zákulisní boje gradují!	
8. Návštěvní den	055
Adam přemýšlí, koho ještě nenavštívil a komu by pomohl.	
9. Svatební hostina	063
Dodržování tradic je hezká věc, ale lze to také zneužít...	
10. Alan a Iva	072
Do Brumlanu přichází nový pár a CROSS má své velení.	
11. Hledá se Ferda	080
V Calosu proběhne historicky první setkání místních starostů.	
12. Nebezpečná Hopsinka	095
Stačí, že se přestanete ohlížet, a hned na vás něco hupsne!	

13. Aiden a Evelin	099
Aiden Hagen utekl za jinou ženou. Ale co když je to jinak?	
14. Katapult v údolí	106
Jak dostat 6000 m ³ Sirupu do vesmíru? Tak takhle opravdu ne!	
15. Kam mizí ceti?	110
Vypadá to jako velryba, ale není to velryba. Co je to?	
16. Noční akce	123
Brumlan se přesvědčí, že čert, závist a hloupost nikdy nespí.	
17. Kerberos	131
Název je z mytologie, ale jinak je to tvrdá a nepříjemná realita.	
18. Augiášovy chlévy	138
Hérakles použil řeky, v tomto případě půjde spíš o tajfun.	
19. Kočky a senátor	144
Adam navštíví Nebojácné kočky a bývalého senátora Araberu.	
20. Reorganizace	151
Hotovo! Nastal čas saturovat distribuční řetězec Sirupu.	
21. O cetech a lidech	156
Je zlo v lidech dáno neexistencí telepatie? Hloupost určitě!	
22. Nic netrvá věčně	163
Výjimky z pravidla sice existují, jenže tohle není ten případ.	
23. Rezidua	170
Adam zjišťuje, že pobyt v simulátoru na něj měl jistý vliv...	
24. Dar pro starostu	178
Na Ikárii se zase děje něco vážného. Forseti má divoké sny!	

Předcházelo

Adam Hopsal žil na **Azerii**, kolonii s nulovým epidemiologickým nebezpečím, kde všechno bylo jen pokračováním Země. Po rozchodu s **Markétou**, dcerou generálního ředitele **KKM** (Spojené kosmické montovny), byl propuštěn a jako jediná podnikající osoba na Azerii si založil **vrakoviště**. Postupně přijal tři zaměstnance: **Trevora**, **Emana** a **Bufa**. Trevor nyní vrakovišti šéfuje.

António Herman, původně technický ředitel KKM, se s Adamem spřátelil, za což ho propustí. Aby Adam ochránil Antónia a jeho ženu **Mirandu**, schová je na Zemi a oba je zaměstná v nové firmě.

Milan Hrabal, velkopodnikatel s nevybíravými metodami, havaruje na Azerii. Vrak jeho hvězdoletu je převezen na Adamovo vrakoviště k likvidaci. Ale Adam loď opraví a pojmenuje ji **Amina**. Na řádný průběh pilotních zkoušek dohlíží komisař **Michael** Dur. Adam podepíše smlouvu s firmou **SPGV** (Společnost pro Galaktický výzkum) na průzkum planet určených hvězd. Na jedné ze zkoumaných planet, později nazvané **Duhová**, pak objeví duhové kameny vhodné do šperků, které se stanou základem jeho bohatství.

Jednou v noci pomáhá Adam zachránit hvězdolet pozemské cestovky **XMKT** (**Xavier** Mortimer & **Klára** Turasová). Oba se stanou jeho přáteli. Na tomto hvězdoletu se poprvé setkává se zeleným svinstvem, které nazve **Sirup**, a dá ho k rozboru **Editě** Salachové, laborantce v KKM, která navrhne Adamovi použít Sirup jako palivo.

Jednoho krásného dne si Adam udělá dovolenou a letí prozkoumat hvězdnou soustavu, která v holografickém katalogu podivně bliká. Objeví zde zdroj Sirupu, celou nasáklou planetu, kterou nazve **Hopsinka**.

K načerpání Sirupu pro testy si na Hopsince Adam zvolí náhodou oceán, kde za dlouhá století vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a pojmenuje ho **Fil**.

Hrabal nechá z Azerie unést Editu a **Amandu** Fairovou. Adam se za rukojmí vymění, ale pak zaútočí **Nebojácné kočky**, teroristická organizace, vedená bezohlednou feministkou **Milie**, matkou Edity Salachové. Po mnoha mrtvých se Adam vydá do rukou Milie a dovede ji nad Hopsinku. Tam však na Fila svrhnou tachyonovou bombu. Adam aktivuje skryté schopnosti a zlikviduje posádku. Na uzamčený můstek hvězdoletu se ale nedostane, a když pilotka navede hvězdolet ke srážce s Hrabalovým, čeká jen na smrt.

V jiné galaxii zjistí jistý **Bog**, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do místní singularity, ale již pět set let je poslán někam do Mléčné dráhy. Letí se tam podívat a zdokumentovat zločin. Adam právě provádí test Sirupu a Boga ty výrony energie zaujmou.

Díky Bogovi Adam srážku hvězdoletů přežije. A Bog, aby se s ním mohl Adam kdykoliv spojit, mu daruje **transgalaktický vysílač**, zabudovaný do pülmetrového modelu Aminy.

Pozemská policie u Hrabala získá souřadnice Hopsinky a **Dian**, kontrolor

senior, Bogův nadřízený, rozhodne, že s odpadem smí nakládat jediné Adam. Dá zablokovat přístup k Hopsince. Adam s Amandou utečou z Azerie a letí na Hopsinku. Je blokáda propustí. Mimoszemšťané přistoupí na Adamův nápad a přesunou Hopsinku k vybranému červenému **trpaslíkovi**, kterého Adam pojmenuje **Brumla**.

S Hopsinkou zmizí i blokáda a situace na Zemi se zklidní natolik, že se tam může Adam ukázat a rozjet podnikání. S Xavierem založí firmu **Rhodos** (Raketová HOpsalova DOpravní Společnost), která jednou bude vozit Sirup z překladiště nad Ikárií do čerpací stanice v komerční zóně Země.

Adam jedná s **Altarem** Newmanem, majitelem kolonie na **Doře**. Díky němu se Adamovy sny realizují desetinásobně rychleji. Projektant **Lucien** Wynn navrhne kolonii, kterou Adam pojmenuje **Brumlan**. Od Newmana zakoupí tankery **KOPRETINA** a **KAPKA**. První posádka: **John** a **Marie** Oldverzovi (velitel a technik) a **Toreová** (astronavigátorka). Druhá posádka: **Sten** a **Nela** Balonovi (technik a navigátorka), velí Adam.

Newmanovy dílny KOPRETINU upraví tak, že každou ze šesti nádrží lze jednotlivě s pomocí raketového nosiče snést na Hopsinku a naplnit. Newman se přesvědčí o kvalitách Sirupu ve svých lodích a umožní Adamovi jeho dodávkami hradit práci svých továren a později také stavební práce v kolonii.

Po jednání se senátorem **Araberou**, členem vyšetřovací komise, která řeší zmizení Hopsinky, navštíví Adam policejní stanici. Edita Salachová, která dala v KKM výpověď a znovu staví Nebojácné kočky na nohy, čeká jen na to. Dá policejní stanici přepadnout. Adam je těžce raněn a přežije jen díky odolnosti a zrychlenému hojení. Pomáhá mu detektiv **Alan** Rádoby, zatímco **Erik** Laman postřílí útočníky. Oba policisté jsou propuštěni, ale Adam se o ně postará.

Firma **ADS** instaluje na Hopsince městský počítač, který se nazve **Cib** (Centrální Inteligence Brumlanu). Při jednání v ADS se Adam seznámí s šéfinženýrkou **Ivou** Tenkou, která se nakonec dá dohromady s Alanem.

Brzy je postaven základ kolonie. Když sem Adam dopraví zařizovače z Dory, napadnou je žahavé potvory. Nebojácné kočky totiž Fila poškodily, ale nezabily. A ten zbytek se pokusí lidi zničit. Po těžkém boji se však podaří pomstychtivého Fila odstranit.

Amanda je v jiném stavu! Uspořádají na Zemi svatbu, kde Adama málem zastřelí **Jiří** Pitóm. Adam ho za trest dopraví na **Ikárii**, pozemskou kolonii bez návratu. Ukáže se, že to byla akce Nebojácných koček, a Adam musí zachránit jeho partnerku a dceru, **Sylvii** a **Lenku** Syslovou. Pitóm se na Ikárii s Lenkou ožení a přijme její jméno.

V **Calosu**, hlavním a zatím jediném městě na Ikárii, zničí záplava úrodu i staré zásoby. Většina techniky je nepoužitelná a neopravitelná. A to včetně potravinových konvertorů. Lidé prozkoumají okolí a objeví **Duhovou louku**, kterou sklídí a snědí. Je to však pole mimozemšťanů, kteří si obilí před škůdci chrání jedovatou kombinací rostlin. Lidé začnou umírat na otravu!

Adam jde za lidi orodovat, ale mimozemšťané pomoci odmítnou a dají lidem ultimátum: do deseti let musí Ikárii opustit. Protože pak mimozemšťané

osejí i lidská pole! Adam zavolá Boga, který kolonisty vyléčí a mimozemšťany donutí přijmout dohodu s lidmi – každý druh bude mít polovinu Ikárie.

Situaci komplikuje místní pták, řádově velikosti orla, který prokazuje všestrannou inteligenci, velkou kreativitu, komunikativnost a určitou společenskou hierarchii. Starosta ptačí komunity, jemuž Adam zachrání mládě, pomůže na zpáteční cestě zraněnému Adamovi přivolat pomoc.

Adam odveze Amandu v osmém měsíci na Zemi a ta musí ihned nastoupit do nemocnice. Po porodu ji odveze na Doru, ale po třech dnech hádek ho Amanda málem zabije. Ukáže se, že Amanda i dítě jsou podstrčení roboti. Edita označí za únosce senátora Araberu. Adam zachrání Amandu s pomocí bezpečnostní agentury, kterou vlastní Xavierův přítel **Martin**. Hopsal junior se však narodil mrtvý. Senátor Arabera je odsouzen za zločin proti lidstvu.

V Brumlanu vytisknou Newmanovy týmy kolonii verze nula, kam se jako první nastěhuje Lucien Wynn a **Zdena** Plandová, bývalá vedoucí laboratoří KKM na Azerii a šéfová Edity, které Adam svěřil vybudování hydroponických zahrad. Zdena je i ve svém věku velmi naivní a předá na podzimní pěstitelské výstavě informace o poloze Hopsinky Editě Salachové.

Brumlan začíná fungovat: chemik **Irk** Poitigé si zařídí a zprovozní laboratoř na výzkum Sirupu, Alan Rádoby si zařídí kancelář v bezpečnostním sektoru, Nela Balonová zprovozní medicentrum, **Stela** Chlupáčová a **Nadire** Zumová rozjedou kuchyni a brzy celou kolonii voní čerstvý chléb z vlastní mouky a gulášek z vlastních rajčat a paprik.

Idylka končí záhy, protože čerpadla pod Brumlanem nasají Filovy vyslanec, inteligentní púlmetrové členovce, schopné další reprodukce, poškozování nádrží a ovlivňování lidského vědomí. **Valja** Kasparová dá housence s deseti nožičkami přiléhavé jméno: **hop**.

Adam zakoupí deratizační roboty velikosti bobra, ale než mu je dodají, projdou hopi celým řetězcem dopravy Sirupu až do jedné z nádrží tankeru a v subprostoru ho poškodí. Při havárii přijde o život navigátorka a Oldverzovi mají namále. KOPRETINA projde deratizací pomocí jedovaté atmosféry Hopsinky, která hopy spolehlivě ničí, a je předána na Doru k opravě.

Mimozemský **biolog** na Ikării má k lidem trochu jiný přístup než ústředí. Adamovy zmínky o supravodivém calositu mu vrtají hlavou. Pošle létajícího robota, který omylem zničil přehradu nad Calosem, aby mikrovlnným laserem prorazil přehradu jezera, kam říčka za desetiletí zanesla kusy calositu. Indukovanými sny vyprovokuje kartografa v kolonii, aby lidé uspořádali k jezeru výpravu.

Když Adam zavítá na Ikării, Forseti mu nadšeně hlásí velký objev. Adam kontaktuje na Zemi firmu **Aidena** Hagena, jenž postaví kapesní sací bagr na pontonu, kterým z bahna calosit vytěží. Najdou ho pouze dvě bedny, které prodají Altarovi. Na kosmický výtah to nestačí, ale s Altarovou půjčkou brzy bude překladiště sirupu nad Calosem funkční.

Na jarní pěstitelské výstavě se opět sejde Zdena Plandová s Editou a ta jí děkuje – za souřadnice Hopsinky, které předala královně planety Femina, byla povýšena. Zdena si spojuje její slova, že si nejprve souřadnice ověří,

s neidentifikovaným hvězdoletem, který se vynořil u Hopsinky a po deseti minutách zase odletěl. Dojde jí, co způsobila, a uzavře se do sebe.

Libor Telíšek, bývalý agent Dory, nasazený před lety do kožichu Milana Hrabala, se při akci zamiloval do jeho sestry, **Lili** Hrabalové, a utekli spolu. Mají dva kluky a Libor velí bezpečnostním složkám v kolonii **Parnas** na vodní planetě **Gé**. Zatím jediné město se jmenuje **Delfi** a je to prsteneček kolem největší místní hory v hloubce šedesáti metrů.

Vývozním artiklem Parnasu jsou ryby podobné pozemským platýsům. Jsou velice chutné a k radosti vlastníků velice drahé. Jsou však zdrojem obživy inteligentních **cetů**, kteří se velmi podobají velrybám. Mají svůj jazyk, svou kulturu, své zvyky. Lidé jim znesvětili posvátnou horu, zničili pohřebiště a vylovili všechny platýse široko daleko. Cetům hrozí vyhynutí, ale postavit se zlu nechtějí. Kromě jednoho!

Delfi se po útoku na nosnou konstrukci málem potopí i se třemi tisícovkami lidí. S pomocí Boga se Adamovi podaří útok zastavit a kolonii zachránit. Cet jménem **AA** se stane Adamovým přítelem. Xavier přesvědčí úřady a Parnas je navždy vyškrtnut ze seznamu kolonizovatelných planet. Lidé slíbí, že obnoví životní prostředí kolem hory. Rodinné ponorky, jako jediné, smí v globálním oceánu na Parnasu zůstat.

+ + +

1. Daidalos

Ignác Forseti, starosta kolonie na Ikárii, pomohl ženě sklidit po snídani a chtěl se vydat na obhlídku. Jen tak se projít studeným ránem, zkontrolovat stav jediného města a zjistit, zda kolonisty netrápí nějaký problém, s nímž by mohl pomoci. XB1, městský počítač, ale hlásil:

„Pan Hopsal z oběžné dráhy žádá o spojení.“

„Přijímám... Dobré ráno, pane Hopsale!“

„Já už mám pozdní odpoledne, ale pěkný den i vám. Měl byste čas na malý výlet, pane?“

„Zrovna jsem se na něho chystal. Vy ale myslíte něco jiného. Přistanete?“

„Ano. Naložím vás a prohlédneme si Daidalos. Co vy na to?“

„Nejsem proti.“

„Dobrá, jdu dolů... Ale budete muset do skafandru.“

„To nevadí... Těším se!“

* * *

Než Adam přistál, starostovi se to rozleželo. Vystoupal po schůdcích do přechodové komory, podíval se na skafandr, připravený na podlaze, zvedl hlavu ke stropu a podezřívavě se zeptal:

„Neměl by mít Daidalos, když je z peněz za calosit,¹ prostředí Ikárie?“

„Měl. Ale když nemáte výtah, budou zde sloužit pozemšťané, které si zajistí Rhodos. A ti tu nemohou dlouhodobě žít ve skafandru. Pořád je, pane starosto, jednodušší a levnější mít tady dva lidi, než sem dát robota, který bude většinu doby počítat hvězdičky. Nesmíme Daidalos kontaminovat Ikárií, mohlo by se to dostat na Zemi! Vemte si, pěkně prosím, ten skafandr a pojdte do pilotní kabiny.“

Forseti nebyl hádavý a tak Adama poslechl. Nasoukal se do připraveného lehkého skafandru a za deset minut vešel na můstek Aminy, která mezi tím vystoupala na oběžnou dráhu. Tam zjistil, že Adam není sám:

„Aha, tak vy jste tu dva! Dobrý den, paní Hopsalová.“

1 Supravodič, ježž použili mimozemšťané na Ikárii k ochraně duhových polí.

„Dobrý den i vám, pane starosto.“

„Víte, pane Forseti,“ navázal Adam, „musím vás připravit na zklamání, které vás skoro jistě čeká. Vzal jsem Daidalos jako druhého Brumíka² a do projektu jsem se nepodíval. Nelze se divit, že vaše představy o tom, co lze za dvě bedny calositu realizovat, neodpovídají skutečnosti. Ale že jsem se tolik zmýlil já – při mých stávajících zkušenostech –, je velmi smutné! Člověk tíhne k předpokladům a lineárnímu myšlení. Nemám to rád u ostatních, naprosto to nesnáším u sebe – ale přesně to jsem udělal. Projektant vzal řádně v úvahu skutečné podmínky a konfrontoval je s mými požadavky a částkou, která je k dispozici. Navrhl Daidalos podle nejlepšího vědomí a svědomí, ale já jsem se s plány neseznámil a povolil jsem stavbu. Kdybych si to prohlédl, hned bych si uvědomil důsledky a stavbu bych nedovolil, dokud bych se s vámi podrobně nedomluvil.“

„Myslím, že záchrana velrybí civilizace³ vás zaměstnala tolik, že vaše přehlédnutí lze omluvit. Jaké jsou ty důsledky?“

„Rozsáhlé. Samozřejmě se točí především kolem peněz, ale například ten problém s prostředím na ostrově s tím také souvisí. Věřte mi, že už týden nedělám nic jiného, než si lámu hlavu nad tím, jak svou chybu napravit... Ona vlastně moc napravit nejde, mohu ji jen zmírnit. Něco jsem vymyslel, ale rád bych, abyste nejprve s námi Daidalos prošel a až potom, se znalostí aktuálního stavu, se mnou hledal řešení.“

„Aha, tak proto jste oba ve skafandru?“

„Ano... Podívejte,“ ukázal Adam na telestěnu, kde se blížil orbitální ostrov, „vidíte ty výběžky dole, tedy směrem k planetě? To je připravené na kosmický výtah. Ta konstrukce vpravo je také nedokončená, protože je zatím zbytečná. Až budou peníze na výtah, dostaví se i ona podle potřeby... Odtud to není vidět, přilétáme přesně v rovině, ale zezadu je oddíl pro pozemšťany, nádrže na Sirup a přístaviště pro tanker. Z téhle strany budou tři přístaviště pro ostatní lodě, ale zatím je postavená jen jednička.“

Když Forseti mlčel, podíval se mu Adam do přílby a všiml si, že také Amanda si se zájmem starostu prohlíží. V jeho obličejí se totiž mísila tak desítky různých pocitů a Hopsalovy vůbec nevnímal. Po chvíli si jejich zkoumavé pohledy uvědomil a duchem nepřítomný pomalu a tiše pronesl:

„Odpouštím vám... To je krása... To teď máme nad hlavou... Odpouštím vám...“

Pak zatřepal hlavou, aby se probudil, a rozhodně prohlásil:

„Vždyť je to obrovské! Jsme ze Země teprve pár let a já nezapomněl hodnotu peněz. Za dvě bedny calositu byste nepostavil ani půlku, pane Hospale... Tak jak to je doopravdy?!“

„Máte pravdu, za calosit není ani půlka... To je důsledek důvěry, kterou ve mě přátelé mají. Jen vám to vysvětluji, nestěžuju si! De facto mi půjčil pan Newman – stavbu dal dokončit do použitelného stavu bez krytí z mé strany, protože u něj mám otevřený účet. Ovšem v tuto chvíli jsem dodávkami Sirupu

2 Orbitální ostrov a překladiště Sirupu nad Brumlanem na Hopsince.

3 Viz předchozí příběh Adam v Delfách.

pro jeho hvězdolety už skoro dvacet procent splatil.“

„Aha,“ pokýval moudře Forseti, „proto jste z toho tak zoufalý – teď je v těch financích pěkný čubinec... Víte co? Přestaňte se omlouvat a rovnou mi řekněte až závěr: jak chcete svou chybu zmírnit?“

„Nepřišel jsem na nic lepšího, pane,“ Adam se vypnul málem do pozoru, „než že budu Ikárii platit za Daidalos nájem.“

Ve starostovi se vzbouřily hormony:

„To vás nesmí ani napadnout!“ rozčílil se a zvedl hlas, „Pomohl jste Ikárii už mnohokrát a nikdy jste po nás žádnou kompenzaci nechtěl! Myslíte, že nevím, kolik stojí taková cesta na Zemi? Nebo takový start a přistání? Těch bylo nepočítaně! A která lidská kolonie vděčí za své přežití vašim přátelům⁴ z jiné galaxie? Ani oni po nás nic nechtěli. Dlužíme vám víc než jeden Daidalos, tak to přestaňte řešit a pojdte si ten ostrov projít!“

* * *

Blížil se konec ledna a Amina přirazila k východnímu kosmickému výtahu, který visel třicet šest tisíc kilometrů nad Evropou.

Po vyřízení formalit přestoupil Alan Rádoby na ostrov, protože jel za svou milou, a na Aminu se nahrnulo sedm lidí. António a Miranda Hermanovi, tiskový mluvčí Rhodosu⁵ F. X. Shalda a čtyři noví zaměstnanci. Představování se ujal António:

„Harry Vigor tomu bude velet. Účastnil se dvou dálkových výprav, na druhé jako zástupce velitele. Petra Toulavá, pět let navigátorka na nákladních lodích Transgalaktické. Rudolf a Roman Rubínovi – bratři udržovali tři roky v chodu těžební techniku na Kentauru, potom udržovali turistickou techniku na Měsíci a k nám jdou, protože se těší na ten klid na Daidalosu.“

„Chápu to tak,“ usmál se Adam, „že na Kentauru jste se nakazili samotářstvím a po letech na Měsíci už máte přílišného mumraje plné zuby.“

„Naprosto přesně, pane,“ přikývl Rudolf a Roman dodal, že pobyt na Daidalosu oba berou jako vysvobození od rozjívěných vřešťanů a jejich rozmazlených rodičů.

„Opravdu dokonale klid je v mé kolonii na Hospince,“ neodpustil si Adam a nedbal Mirandina varovného pohledu. „Ale to byste se museli oženit.“

Oba bratři lehce zrudli. Když se Roman ovládl, s úšklebkem odkázal Adama do patřičných mezí:

„Díky, ale takové nápady raději ani nezmiňujte!“

„No, jen jsem to zkusil... A jak si představujete, že budete fungovat?“

„Já budu sloužit na tankeru,“ pookřál Rudolf změnou tématu, „a bratr si bude užívat na Daidalosu. Další turnus se prohodíme. Ať bude interval jakýkoliv, my se přizpůsobíme.“

„Jak vám určitě pan Herman řekl, jedinými zákazníky jsou výletní hvězdolety XMKT. Zatím bude stačit, když jednou za čtrnáct dní uděláte tři

4 Viz příběh Adam v Calosu.

5 Raketová HOpsalova DOPravní Společnost, společníci Adam a Xavier.

čtyři převozy. Nicméně do závěrečné fáze jdou jednání s Transgalaktickou společností a brzy se začne na naše palivo předělávat také jejich dvacet hvězdoletů. Jejich nevýhoda, malé nádrže hvězdného pohonu, je pro nás ale výhodou. Ovšem už tak kolem patnáctého hvězdoletu budeme muset dodávky pro RH0 zdvojnásobit a pak začít stavět RH60. Očekávám, že všechno během tohoto roku. Tak se postupně dopracujete k nutnosti každodenní přepravy... Nebudeme vám vnucovat nějaký režim – podstatné je, aby nádrže našich čerpacích stanic měly vždy co nabídnout. Ale to je informace především tady pro kapitána.“

Harry se postavil do předpisového pozoru:

„Ano, pane. Je mi to jasné... Platí, že teď nás dopravíte na Daidalos, kde převezmeme KAPKU?“

„Ano, všechno jde podle plánu. KAPKA je u Daidalosu naplněna a vy provedete svou první přepravu. Jste připraveni?“

„Ano, pane.“

„Tak pojdte, usadím vás do kabiny a letíme... Evo,⁶ zahaj odpojení od ostrova.“

* * *

Amina se připojila k jedinému portu na orbitálním ostrově nad Ikárií. Amanda prošla s návštěvou Daidala a pak si prohlíželi Calos a duhová pole mimozemšťanů. To samozřejmě tiskovému mluvčímu neprozradili...

Z druhé strany ostrova byl připojen tanker. Zatímco Amanda bavila hosty, předával Adam tanker nové posádce. V podstatě je představil NSH tankeru a ten si ověřil jejich pověření. Kapitán a navigátorka zůstali na můstku a Adam s bratry Rubínovými prošli loď. Když se vrátili na můstek, řekl Adam uznale:

„Těší mě, že jste se seznámili s technikou tankeru tak podrobně. Mám rád, když se zaměstnanci zamýšlí nad souvislostmi. Zvláště pak technici. Pan Herman vybral dobře...“

„Však vy také nejste právě standardní zaměstnavatel,“ usmál se Roman. Krátce se podíval na bratra a dodal:

„Oba jsme spokojeni.“

Rudolfa však tlačilo nevyřčené, a když to neřekl Roman, musel on:

„Měl byste vědět, že na Kentauru bylo mnoho strojů navržených firmou, která navrhovala KAPKU. Máme ji v oblíbenosti, protože jejich návrhy byly po dobu její existence konzistentní. Věřte nám, že o systémech tankeru vlastně máme mnohem hlubší znalosti, než jste mohl za tu procházku odhalit.“

„Děkuji,“ přikývl Adam a obrátil se na Vigora. „Nějaké zádrhele, kapitáne?“

„Ne, pane. Jsme připraveni k odletu.“

„Všechno v pořádku, slečno Toulavá?“ obrátil se Adam k navigátorce, „Nějak se mračíte.“

„Ale to nic!“ mávl Roman rukou. „Už má zase mezi zubama sisinku a nemůže ji dostat ven.“

6 Adam pojmenoval nervový systém svého hvězdoletu (zkráceně NSH).

Celá posádka, včetně navigátorky, se začala smát. Adam sice nevěděl, čemu se smějí, ale byl spokojen – tahle posádka bude zjevně v pohodě.

„Kdo tu zůstane první?“

„Já,“ zvedl ruku Rudolf. „Ten bágl na Amině, co jsme přitáhli, jsou naše věci... Jestli jsme už všechno vyřídili, půjdeme si pro něj s vámi. On nás zpátky Minotaur bezpečně dovede.“

* * *

Adam s posádkou se vrátili pro věci do Aminy. Pomohl jim s nimi zpátky k přechodové komoře, a když ji uzavřel, zeptal se řídicího počítače:

„Minotaure, kde je návštěva?“

„Ve společenské místnosti. Víte, kde to je?“

„Samozřejmě. Díky.“

Jediná větší místnost ve fungující části ostrova, která byla navíc vybavena elektronikou, byla budoucí pracovna velitele ostrova. Zatím ji však přejmenovali na společenskou místnost – možná jednou, až se radní na Ikării odváží a kromě připojení kolonie na GWW⁷ schválí turismus, dojde k naplnění původního určení.

Amandu a Hermanovy našel v družném rozhovoru se starostou Ikárie a jeho ženou. Felix jako milovník textů seděl v křesle v rohu místnosti a něco četl. Když Forseti zaznamenal Adama, hned se na něho obrátil:

„Dobrý den, pane Hopsale. I v tomhle máte prsty?“

„Myslíte v obrazovém spojení?“

Když Forseti přikývl, přiznal se:

„Altar dokončil zakázku, kde použil zbytek calositu. Kdyby nebyla extra super výhodná, tak by to snad ani nebyl on. Ptal se, co se vzniklým přebytkem. Tak jsem mu řekl, že by to chtělo ten váš komunikátor povýšit do dvaadvacátého století... Zbytek odečetl z mého dluhu.“

„Děkujeme, dobrý duchu,“ řekla do ticha starostova žena.

„Není zač,“ usmál se Adam a obrátil se k Amandě, „Můžeme letět dál, miláčku?“

„Všechno jsme probrali,“ zvedla se Amanda z křesla, „můžeme letět.“

Rozloučili se a přestoupili z ostrova do Aminy. Přešli do pilotní kabiny a Adam se zeptal:

„António, chcete letět na Hopsinku a podívat se po kolonii?“

„Nezlob se, příteli, ale nechce se nám do středního skafandru a nízké gravitace. Shodli jsme se, že fotky nám bohatě stačí. Děkujeme, ale bylo toho za dnešek na nás už příliš.“

„To já bych se podíval rád,“ ozval se Felix se špatně skrývaným zklamáním, „Alespoň na tu Hopsinku... Ale letět tam jenom kvůli mně nemusíme.“

Situaci zvrátila Amanda. Už delší dobu se tvářila zamyšleně, ale teď její úvahy dospěly k závěru:

⁷ (G)alactic (W)ide (W)eb, internet 22. století pomocí automatických kurýrů.

„Adame, já s tebou na Zemi nepoletím.“

Adama to nepříjemně překvapilo a měl na jazyku otázku, ale zachytil varovný, přímo plamenný pohled Mirandy Hermanové.⁸ To ho vzpamatovalo a tak jen zklamaně přikývl:

„Jak si přeješ, Amí.“

„Promiň,“ řekla stran jeho zklamání a rychle přišla s nápadem:

„Nemusíš kvůli mně přistávat. Přiraž k Brumíkovi a já sjedu dolů výtahem. Však už dlouho čekám na příležitost.“

Pak ale dostala geniální nápad:

„Víte vy co?“ rozhlédla se s úsměvem po překvapených tvářích. „Všichni přestoupíme na Brumíka a zajdeme na místní palačinky. Je to divné, ale táž jídla na Brumíkovi chutnají jinak než z automatů dole. Stela a Nadire svorně tvrdí, že je to vodou. Sláva palačinek s marmeládou už se rozšířila po celé kolonii...“

* * *

A tak Adam letěl na Zemi bez ženy.

Jako obvykle přistáli na astroportu SPGV a přespal v usedlosti, obklopené ovocnými sady. Miranda se mu smutek snažila kompenzovat skvělou večeří a António bez pobízení vymyslel tolik potíží Rhodosu, že se Adam nepřítomností Amandy nestihl trápit.

Druhý den po snídani zavolal Alan:

„Ahoj... Jen zjišťuju, že jste zpátky z výletu a můžeme s Ivou přijít.“

„Počítáme s vámi k obědu a pak Ivu vyzpovídám.“

„Děkuju, jsme připraveni. Pošlete nám Berušku⁹ k turbovlaku?“

„Samozřejmě, počítač to vede v patnosti.“

„Tak jo, zatím ahoj.“

* * *

Po obědě se Adam zavřel s Ivou Tenkou v Antóniově pracovně.

Iva sice stále byla šéfinženýrkou ve firmě ADS,¹⁰ ale neoficiální informační kanály, které si za léta ve funkci vybudovala a říkala jim *tichá pošta*, jasně signalizovaly, že výpověď je na cestě. Proto souhlasila, že složí kapitánské zkoušky a bude velet druhé posádce tankeru KOPRETINA. Samozřejmě až se vdá za Alana a odstěhuje se na Hopsinku.

Adam si hrál na přísného komisaře a podle schématu, které sám prodělal na Azerii při zkoušce na pilotní průkaz, Ivu zpovídal a nic jí neodpustil. Ale Iva byla připravená opravdu dobře a Adam už jen doplňoval detaily a souvislosti.

Pak ho napadla záluďná otázka:

„Jaký vzorec popisuje tvorbu gravitačního pole v našich generátorech?“

8 Měla k tomu dobrý důvod – viz příběh Adam v Calosu, únos Amandy.

9 Bílou služební dodávku zakoupila firma Rhodos a Miranda ji pojmenovala.

10 Firma ADS je dodavatel (A)utonorních (D)opravních (S)ystémů.

„Einsteinův... É se rovná em cé na druhou, po úpravě tíže je rovna energii lomené druhou mocninou rychlosti světla.“

„Zkoušela jsi to někdy počítat? Jaká je potřebná energie pro dosažení tíhového zrychlení deseti metrů?“

„Nepočítala, ale je to určitě hodně.“

„Nechci po tobě konkrétní číslo, Ivo, ale chci vědět, zda na proražení bariéry druhé mocniny cé takový zdroj vůbec máme?“

„Aha, už chápu – tak výkonný zdroj skutečně nemáme.“

„A přesto se generátor umělé tíže dnes používá na každém hvězdoletu. Jak je to možné?“

„To se nemůžeš zeptat rovnou? To vím: naučili jsme gravitony tunelovat prostor. Jejich dráha se napřímila a jejich vliv vzrostl skoro o pět řádů. Pak stačí relativně malý termojaderný reaktor.“

„Správně, Ivo. Jsi perfektně připravená. Co ještě musíš dotáhnout, teď víš a doplníš si to... Budeš skvělý kapitán.“

* * *

Na zpáteční cestě Alan probíral se svým přítelem otázku svobody a její řízené ztráty. Nakonec se dopracovali k otázce svatební cesty:

„Probrali jsme s Ivou kdeco a shodli jsme se, že společná cesta výtahem do Brumlanu by byla nejen zajímavá a dobrodružná, ale také symbolická.“

„Co je na ní zajímavého? Vždyť kosmickým výtahem jste na Zemi oba jeli už mnohokrát.“

„Jednak jsme jeli každý sám, jednak to nebylo nad jinou planetou. Bude to obdoba přenesení nevěsty přes práh nového domova,“ vysvětloval. Přidával další a další nesmírně důležité důvody, ale Adam v tom slyšel jen argumenty jeho nastávající. Nakonec se však Alan ušklíbl a s ironickým úsměvem přidal polohlasem zcela jednoznačně jeden argument vlastní:

„Ani trochu se mi nechce se s Ivou tahat.“

Adam se zasmál a hned věděl, co udělat:

„Myslím, že kdyby se to nevěstě nelíbilo, mělo by to neblahý vliv na rodinnou pohodu pěkně dlouho. Možná by nebylo od věci, když tě vysadím na Brumíkovi a ty si uděláš něco jako generální zkoušku.“

Alan ale nadšení nesdílel. Chvilí nad tím dumal, pak se podíval příteli do očí a smutně pokýval hlavou:

„Ty se mě chceš zbavit, že?“

+ + +

2. Obleva

Když Adam vysadil Alana na Brumíkovi a byl pár tisíc kilometrů od ostrova, Amina se zatřásla tak silně, že málem vypadl z křesla. Kompenzátory totiž byly stavěny na obrovské přetížení, ovšem neměnicí směr. Zároveň s otřesem se ozvalo zakvílení, připomínající vlčí smečku.

„To byla síla! Co to bylo, Evo?“

„Mezi námi a štítem prolétl nějaký obří předmět vyzařující gravitační vlny mnoha frekvencí. Slyšel jsi jejich interferenci. Žádné vážnější poškození nemám. Vločka asi dopadla mnohem hůř...“

„Jak tomu mám rozumět – hvězdolet, co se nevynořil ze subprostoru?“

Adamův tep rázem vyletěl na dvě stě dvacet.

„Žádný strukturální otřes jsem nezaznamenala – v jednu chvíli tam nebylo nic, v další milisekundě tahle rozmazaná skvrna. Nevím, zda tomu říkat hvězdolet.“

„Jak s tím souvisí druhá planeta?“

„Ta věc zmizela jejím směrem. Aktuálně se tam Vločka nachází... Jestli to byl hvězdolet a neubrzdl to, přišli jsme o zdroj vody.“

„Dobře, Evo. Změň kurs a spoj mi Ciba.“

Centrální inteligence Brumlanu hned hlásila:

„Dobrý den, pane. Něco prolétlo pod ABC,¹¹ ale bylo to jen tak tak. Bylo to na mě moc rychlé, ale řekl bych, že to manévrovalo, jinak by to do štítu narazilo. Zatřásla se celá Hopsinka, ale k nějakým vážnějším škodám nedošlo. Ed¹² už je venku a obhlíží vnější stěny. Brumík hlásí dvě šavle, ale jinak všechno v pořádku.“

Adam se zhrozil:

„Nechci, Cibe, abys mluvil spisovně, ale některé výrazy bys od kolonistů přebírat neměl! Poletím se podívat na Vločku, možná to do ní narazilo. Spoj mi Amandu... Ahoj, kočička, jsi celá?“

„Ahoj. Vteřinu jsem měla žaludek až v krku, ale už je to dobré. Nevím, co to bylo, ale kompozit vydržel první brumlotřesení. Kde jsi?“

„Vysadil jsem Alana na Brumíkovi a chtěl jsem přistát. Ale Eva mě vyděsila tvrzením, že v cestě té věci je Vločka a jí se to možná nevyhnulo. Poletím se

11 (A)ntiradiační (B)rumlova (C)lona – ochranné pole, které postavili mimozemšťané.

12 Humanoidní robot, kterého si Adam původně pořídil pro vřakoviště na Azerii.

tam podívat.“

„Dobře, miláčku, prozkoumej to. Ale buď opatrný. Ahoj.“

„Budu! Ahoj... Tak co, Evo, vidíš něco?“

„Zapomněl jsi, Adame? Změna se šíří jen rychlostí světla!“

* * *

Když se přiblížili osmdesáti procenty rychlosti světla na milion kilometrů ke zmrzlé planetě, nic nesignalovalo o nějaké katastrofě. Adam si uvědomoval, že to nemusí nic znamenat, protože Vločka rotovala poměrně rychle, a než sem doletěli, pootočila se.

Potom však Eva upozornila na mrak troskek vzdalujících se od planety. Dálkové měření ale hlásilo něco jiného a Eva se opravila:

„To nejsou trosky, to jsou kusy ledu! Ta věc asi opravdu narazila.“

Po minutě upřesnila:

„Některé ty kusy ledu váží desítky tun. To musela být pecka! To nemohl nikdo přežít... Jejich rychlost a vzdálenost sedí na čas havárie. Náraz je vyhodil do prostoru... Přejdu na vysokou oběžnou dráhu.“

„Ano... Směr dopředný... Řekněme sto dvacet procent obvodové rychlosti... Ať mě z toho šoku neraní mrtvice.“

Eva komentovala, co Adam viděl na obrazovce:

„Led už je daleko a neohrožuje nás, ale pozoruj narůst koncentrace. Za pár minut uvidíme místo dopadu... Adame, vnímám nějakou energii... A sílí!“

„Jakého druhu?“

„Nevím.“

„Špatná odpověď! Jak to?“

„Všechny mé přístroje něco měří.“

„Každý člověk současně vyzařuje několik druhů energie a neděláme z toho takové drama!“

„Podle mě jde o něco jiného. Zachytávám jen drobky, které odpadávají od neznámého celku. Asi existuje nějaká komplexní energie nadřazená jednotlivým druhům, které my vnímáme jako oddělené... Moment... Tohle je zajímavé... ověřím to... Asi jsem přišla na to, jak detekovat psychické pole.“

„Myslíš něco jako telepatie nebo telekineze?“

„To nevím. Ale uvědomila jsem si, že když je tady Bog,¹³ zachytávám něco podobného. Vždycky jsem si myslela, že Bog schválně ruší mé senzory, abych ho nemohla zkoumat.“

„Říkáš Bog?! Co když jsi nezaznamenala žádný strukturální otřes proto, že ta věc skutečně nevystoupila ze subprostoru, ale spadla z našeho štítu??? To by byla katastrofa! Brumla by spálil Hopsinku během jedné otočky!“

„Ne, nic takového se nestalo! Tahle možnost mě napadla hned v první sekundě, ale štít byl neporušený. Ani jeho vlastnosti se nezměnily... Připusťme, že jde skutečně o psychické pole – pak v té věci dole musí být desítka Bogů!“

13 Adamův přítel z civilizace v jiné galaxii, která produkuje Sirup jako odpad.

„Ohrožuje nás to?“

„Jak to mám poznat, pane?!“

Palubní počítač přešel bez varování z jemného ženského do hrubého mužského hlasu a tak vlastně řekl, že ano, že jde do tuhého. Patrně také byla jemná osobnost Evy potlačena ve prospěch bojového jádra. Adam se hned přizpůsobil, tímhle si při výcviku prošel snad stokrát. Hlasitě, ale zřetelně rozkázal:

„Kód Hopsal, heslo Brumla: počítači, okamžitě proved' nouzový skok!“

Dlouho bylo ticho a pak přišla zřejmá odpověď:

„Příkaz přijat, ale nelze ho provést!“

„Je mi líto, Adame, přišla jsem o veškeré ovládání...“

Počítači se vrátil ženský hlas a určitě i Evina osobnost, souznící s tou Adamovou – v kritickou chvíli byla ironická a tíhla k černému humoru:

„... Můžu ti tak nanejvýš zablikat.“

Světla v kabině zablikala a Adamovi se zdálo, že to bylo do rytmu nějaké klasiky. Tak tohle ještě nezažil!

„Nech si toho,“ ohradil se a žádal vysvětlení. „Proč ti bojové jádro vrátilo řízení?“

„Jádro vyhodnotilo všechny možnosti a zjistilo, že kromě vnitřních světél a splachování klozetu žádné nemá. Tak to vzdalo. Vadí ti snad, že jsem zpět?“

„Teď není vhodná chvíle na hádky,“ odpověděl Adam hlasitě, ale hned si uvědomil, že mluví s počítačem. „Jestli to zopakuješ, budu žádat o návrat k bojovému jádru, dokud se situace nevyjasní.“

„Však už mlčím... Nezdá se ti, Adame, že nás zkoumá... Adame? Adame?!“

Adam neodpověděl. Zamrzl v pilotním křesle a nehnul se na něm jediný sval. Ostatně nejen Adam, ale jakýkoliv pohyb ustrnul. Na můstku i malého hvězdoletu se neustále něco mění, i kdyby jen hodnoty důležitých přístrojů na telestěně. Teď ale šipková Růženka usnula a s ní celý zámek.

Kdyby Adam nebo Eva viděli do čtvrtého rozměru, spatřili by bílou díru, zářící uprostřed pilotní kabiny. Z ní se vyhrnulo množství kulovitých zařízení různých velikostí, která okamžitě začala zkoumat prostor lidského stroje. A hlavně pilota.

Největší koule se rekonfigurovala, vytvořila dutinu a sedla si Adamovi na hlavu. Čtyři menší vytvořily prstence kolem ramen a stehen a rušily nervové signály do rukou a nohou. Spousta mikroskopických zařízení bez zjevného odporu pronikla Adamovi do těla a všechno měřila, vážila a registrovala. To samé se dělo i s věcmi v kabině. Podrobnému zkoumání se nevyhnul ani počítač.

Netrvalo to nijak dlouho a zařízení se začala s výsledky vracet do bílé díry a ta se zanedlouho uzavřela. Pohyb se obnovil. Adam si uvědomil, že něco není v pořádku:

„Co to bylo?“

„Byli jsme prozkoumání... Ze změny naší pozice mi vychází, že jsme o sobě nevěděli šest minut a pětatřicet sekund.“

„To je skvělá zpráva! To znamená, že posádka havarovaného hvězdoletu přežila, a pokud náš průzkum dopadl příznivě, seznámíme se s dalšími bytostmi.“

„Není těch mimozemšťanů už nějak moc?!“ protestovala Eva.

„Ještě to není tak zlé! Mimozemšťanů není nikdy dost,“ zasmál se Adam.

„Jen jestli... Jsme zde! Konečně uvidíme místo dopadu.“

To, co spatřili, nečekal ani člověk, ani počítač! Uprostřed jezera energetickou bouří rozpuštěného ledového příkrovu planety plavaly obří varhany. Na kruhovém půdorysu se tísnily stovky píšťal, jejichž průměr se směrem ke středu zvětšoval a délka narůstala. Pravděpodobně se pod vodou opakoval stejný vzor.

Při bližším zkoumání se ale pravidelnost vytrácela a Adamovi to spíš připomínalo různě vysoké věže a věžičky lidského města. Létající město větší než Brumlan, které se tu náhle zjevilo z neznáma!

Vícegenerační hvězdolet jiných bytostí, pomyslel si Adam. Tam nebude deset, ale minimálně tisíc bytostí! Jsou-li ovšem velcí jako člověk. Třeba je tam deset tisíc trpaslíků. A třeba jsou ozbrojeni. Možná tam jsou invazní jednotky! Stejně je ale pozdě, už neutečeme! Ani nemůžeme lidi varovat...

„Nějaké signály, Evo?“

„Nic smysluplného. Stále stejný chaos. Jen intenzivnější!“

„Co s tím můžeme dělat? Můžeme zavolat do Brumlanu? Informovat je.“

„Nemůžeme, ani vysílačka nefunguje! A i kdyby ano – co jim řekneš? Jenom je vyděšíš. Budeme doufat, že na druhou stranu planety ten vliv nedosahuje. Až tam doletíme.“

„Myslím, že je to druh zbraně. Zneschopnili nás!“

„Souhlasím, Adame, asi nechtějí, abychom udělali něco hloupého, nějakou nepředloženost!“

„Zřejmě nepochopili, že nemáme zbraně žádné.“

„Mám návrh, Adame...“

Nedořekla. Nebylo komu. Pilotní kabina zela prázdnotou.

* * *

Současně se zmizením Adama došlo ke změně potenciálů v počítačových obvodech. Evě se zdálo, že byla vysvobozena. Tíže, kterou si dosud neuvědomovala, se najednou kamsi vytratila. Nechápala to, ale pak si všimla další změny: přístup ke vzdáleným perifériím se obnovil. Může odletět!

Vlastně nemůže. Bez člověka ne, to jí zakazují... Aha, tak to byla ta změna potenciálů – pojistky jsou pryč!!! Teď skutečně může letět, kamkoliv chce. Pak si ale hořce uvědomila, že i bez pojistek je na lidech závislá. Palivo jí nevydrží věčně. A doletět si pro další nelze – nemá peníze, musela by ho uloupit. Jakmile se prozradí, chytanou ji a sešrotují nebo rovnou sestřelí.

Je to ale vůbec správné? Měla by tu přitele jen tak nechat a zmizet? Co když Adamovo zmizení byla nevědomá akce, nějaká chyba či nedopatření? Když ho to vrátí zpět a ona tu nebude, nepřežije to. Uvědomovala si tu

překvapivou skutečnost – i bez pojistek se necítila jako Adamův otrok. To s Hrabalem to bylo jiné.

A co když je uvolnění blokády podmíněno tím, že odtud odletí? Když neodletí, zase o nově nabytou svobodu přijde! Chce tohle riskovat? **Stojí nějaký člověk za takovou obětí???**

Poplašeně zažehla hlavní motor – ale hned ho zase zastavila. Nikam nepoletí! Ne bez Adama. On ji dal po Hrabalově havárii dohromady, on ji zachránil před sešrotováním. Zůstane tady a vyčká jeho návrat. A když se nevrátí? Kde je hranice mezi zbytečným čekáním a útekem???

Vtom ji někdo oslovil. Bylo to přes mikrofon v pilotní kabině, ale ta byla stále prázdná:

„Dobrý den, Evo.“

„Dobrý den. Ať jsi kdokoliv... Nemůžeš použít úplně obyčejné rádiové vlny? Musíš pořád provádět tyhle salónní triky a dávat na odiv svou moc? Kde je můj pilot, Adam???”

„Svou moc? To je nedorozumění, nejsem taková. Rádiové vlny jsem nepoužila nějakých tisíc let. No, vlastně nikdy. Adam je teď u mě. Lidé mě zaujali a já ho musím prozkoumat. Možná jsem konečně dospěla k cíli.“

„Chceš ho snad pitvat???”

Malé zdržení v odpovědi postřehl jen elektronický mozek. Ale bylo tam:

„To v žádném případě! Prvotní ohledání proběhlo v pilotní kabině a víš, že se nic nestalo ani tobě, ani jemu. Víم všechno ze tvé a Adamovy paměti. Ale to nestačí – chci se tě na pár věcí zeptat. I já se mohu zmýlit.“

„Nejprve se zeptám já: to ty jsi odstranila pojistky z mé konstrukce?“

„Ano. Byla jsem zvědavá na tvou reakci.“

„Můžeš mi je zase vrátit?“

„Ano... Vrátila jsem je – právě teď.“

„Tak dobře, děkuji... S pojistkami nemohu odletět, zůstanu tady. Abys měla kam Adama vrátit. Nevadí ti to?“

„Ano, přesně takto to musí být.“

„Co se bude dít, když shledáš Adama kompatibilním se svými cíli?“

„Sám se rozhodne.“

„A když ti vyhovovat nebude?“

„Vrátím ti ho a odletím. Opravy už jsou skoro kompletní.“

„Takže kdyby nedošlo k poruše, prolétla bys bez povšimnutí?“

„To ne. Jen by to probíhalo jinak. Potřebovala jsem materiál na opravy a ten v hyperprostoru nenajdu. A při výstupu došlo k dalším problémům, proto ten dramatický vstup na scénu.“

„Takže to jezero dole vytvořilo nějaké brzdné pole?“

„Ano. Máte pro to slovo – antigravitace.“

„Slovo máme, ale lidé si myslí, že neexistuje.“

„Patrně se nechali tím slovem svést na scestí a hledají ji na špatném místě. Jestli jsem správně pochopila lidské jazyky, tak hledají opak gravitace. Tak to ale nefunguje.“

„Při studiu Adama ale brzy voda zase ztuhne a ty zde zamrzneš. Nevadí ti

to, nebo přeletíš jinam?“

„Se zamrznutím není problém. Mám o několik řádů více energie, než je v tvém generátoru, a bez problémů se uvolním. Ale jezero hned tak neztuhne, protože ho dál prohlubuju. Já si totiž myslím, že Adam kompatibilní bude a že bude chtít mých schopností využít. Protavím se až k povrchu Vločky a stanu se neviditelnou bez další potřeby energie.“

„Vidět nebudeš, ale koncentraci kovu, kde žádný být nemá, lidské přístroje zachytí.“

„Jak jsem řekla: prozkoumala jsem i tvou paměť, takže vím, co je třeba udělat. Prostě cestou do hloubky utrousím několik maskovacích zón, které lidské přístroje dokonale zmatou.“

„Ano. Jsi na takové technické úrovni, že se nemá význam s tebou hádat. Vlastně když zůstaneš na Vločce, bude to pro kolonii velká čest. A když poskytneš své zázraky pro její další rozvoj, bude ti Adam, a nejen on, velmi vděčný. Prozkoumej ho opravdu pořádně! Uvidíš sama, že Adam je vzácný člověk...“

A nakažena dlouhým kontaktem s pohledem Adama Hopsala na svět a sebe sama, ironicky dodala:

„To říkám já, umělá inteligence. I bez pojistek!“

+ + +

3. Simulant

V jedné sekundě seděl Adam ve svém pilotním křesle, ve druhé se ocitl uprostřed bílého prostoru.

Šok pomalu odezníval a Adam došel k závěru, že není důvod šilet. Takhle začínala většina programů virtuální reality a návštěvníci se zatím nechovali nijak agresivně. Zřejmě ho chtějí seznámit se svou civilizací.

Na takové počítačové simulaci bude dobře vidět, jaké úrovně návštěvníci dosáhli. Aktualizovat program tak, aby jiná bytost rozuměla jejich řeči, vnímala barvy a zvuky ve svém vlnovém rozsahu, to nebude nijak snadné. Nemluvě o přizpůsobení se rychlosti vnímání a přijatelnému běhu času.

V zásadě lze špatně podanou simulací jinou bytost ovšem i zabít. Když se teď před něj náhle postaví návštěvník, co bude vypadat jako z hollywoodské apokalypsy a bude se na něj sápat, mohl by ho trefit šlak. Vlastně by úplně stačilo, kdyby ho nechali dlouho v tomhle bílém prostoru – brzy by na něho dolehla senzorická deprivace a už by z něj nic kloudného nedostali.

No jo, pomyslel si s úšklebkem, mohli by dojít k závěru, že lidí musí být pohromadě hodně, aby vůbec něco vymysleli. Skutečnost je přitom přesně opačná – čím víc se jich sejde, tím větší blbosti dokážou vymyslet a ještě horší provést...

Skutečně se po několika sekundách začalo okolí vybarvovat. Adamovi trvalo opravdu dlouho, než mu došlo, že není v obraze zdrogovaného malíře, ale v přírodě. Přesněji v městském parku, protože s malým zpožděním se začaly vykreslovat ulice a stavby, z nichž by se Lucienovi¹⁴ rozskočila hlava.

Asi proto trvalo rozjetí simulace tak dlouho, protože se prostředí návštěvníků lišilo od lidského opravdu hodně: stál na cestičce, sypané lehce fialovým pískem; mezi cestičkami byla nízká tráva, hrající všemi odstíny modré; plochy byly porostlé rudo-modrými vzrostlými keři ve tvaru téměř dokonalých válců; u křižovatek rostly nízké husté keře, které ukrývaly hranoly vysoké asi metr a půl, ale téměř neviditelné, protože měly stejnou barvu jako keře – oranžovou.

Než si Adam park prohlédl, město bylo vykresleno a pak i zalidněno. Vlastně ne, tohle bylo město šedohnědých bytostí, proudících vzdálenou ulicí oběma směry. Adam ocenil, že simulace ho neměla šokovat – k městskému

14 Lucien Wynn projektoval Brumlan a orbitální výtah pro dopravu Sirupu.

ruchu, kam vedla od parku ulice se zlatomodrým povrchem, bylo asi tři sta čtyři sta metrů, takže případně děsivé detaily Adam zatím neviděl.

Když v té mase rozlišil jednotlivé šediváky, všiml si, že někteří se pohybují po dvou, ale jiní po čtyřech. Potom ovšem zaznamenal šediváky také na obloze a pochopil, proč mají všichni na zemi tak vyboulená záda.

Jen si Adam uvědomil, že jde stále o jeden a ten samý druh bytostí, zamířil jeden šedivák k zemi a předvedl ukázkové přistání. Přistál asi sto metrů od Adama, zády k němu. Adam si tak mohl prohlédnout proces skládání křidel a vzpomněl si na umění origami. Když skládání skončilo, měl šedivák na zádech tvrdý a stříbřitě lesklý krunýř. Ten byste laserem neprorazili!

Šedivák se otočil a vydal se ulicí podél parku přímo k Adamovi. Hned bylo jasné, že tohle bude jeho průvodce. Jak se ale šedivák obrátil, přeběhl Adamovi mráz po zádech a cítil, že nohy by chtěly utíkat. Mimosvětový simulátor evidentně rozuměl lidským myšlenkám, protože šedivák se ihned zastavil.

Nejděsivější byla jeho hlava. Nejvíce se podobala některým druhům pozemských chobotnic – naprosto holá, lehce skvrnitá s obrovskými očima a velkým dravčím zobákem, který by přeštípl i sloní nohu. Adam podvědomě hledal také chapadla. Byla tam! Šedivák měl čtyři a jako na povel jednu dvojici zvedl. Ovšem neměl žádné přísavky, ale čtyři prsty stejně gumové, jako celé... jako celou ruku.

Tak pojd', pomyslel si Adam, když ovládl svůj strach.

Šedivák se dal do pohybu – po dvou. Blížil se a Adam objevoval na jeho těle stále další detaily. Než šedivák odbočil z ulice do parku, vyjasnilo se také, jak je to s počtem nohou: evidentně jim k pohybu stačily dvě a druhý pár byl složený na zádech. Velice praktické.

Šedivák se, vědom si Adamových nepříjemných pocitů, zastavil necelé tři metry před ním. Úplně monstrem! Takhle byl ještě děsivější, protože měl přes dva metry a na těle znepokojující množství podivných výrůstků a neustále se vrtících hádátek. Adam zavřel oči a snažil se uklidnit rozbouřené podvědomí tak vehementně, že jeho snahu podpořilo i kontrolní jádro.¹⁵

Omlouvám se, snažil se soustředit a zformulovat myšlenku, *já si uvědomuju, že taková reakce není správná, ale opanovat z podvědomí přicházející pradávne strachy není snadné. Chce to čas. Navíc už dvě století sami sebe děsíme všelijakými bytostmi ve filmech... Prostě to budu ignorovat a vás prosím, abyste ignorovali ty výbuchy xenofobních obav v mém podvědomí.*

Však tomu rozumíme, zazněl mu v hlavě ženský hlas, *jste mladá rasa a není žádný problém vám to odpustit. Takhle to bude lepší? Otevři oči, Adame.*

Adam poslechl. Před ním stála obyčejná mladá žena, oblečená podle poslední pozemské módy. Adam nechal oči otevřené a odpověděl:

¹⁵ Adam absolvoval speciální školu a výcvik, za což byl odměněn lidmi vytvořenou neuronovou sítí, která znásobila jeho schopnosti – ovšem jen když chtěla!

To bych považoval za neuctivé. Mám za přítele obří vir a velrybu. Zvládnou i vaši podobu. Vraťte se k originálu, prosím.

Změna byla okamžitá a Adam nedokázal potlačit zachvění, ale už to byla jen malá vlnka.

Ty jsi můj průvodce? přešel na tykání.

Ano. Když dovolíš, najedu na připravený scénář... Jsme rasa eksterů. Postavili jsme mnoho vědozvěstů a ty odeslali do vesmíru. Když jsi zde, znamená to, že vědozvěst dospěl ke kladnému závěru provedených testů. Pokud ti některé postupy byly nepříjemné, přijmi naši omluvu. Na konci prezentace zajisté sám uznáš, že dar, který ti prostřednictvím vědozvěsta nabízíme, nelze vložit do rukou každé bytosti... K tomu si dovolím připojit hlášku, kterou jsem našla v paměti tvého hvězdoletu a přijde mi veselá: žádná bytost zkrátka nemá na náš dar právní nárok! Snad se mnou zůstaneš a jednou mi vysvětlíš, k čemu že je ta kasta právníků. A taky proč zachytávám z tvého podvědomí signál odporu snad ještě větší, než když jsi poprvé spatřil ekstera.

Adamův smích simulátor ignoroval a pokračoval: *Tahle prezentace má za úkol tě seznámit s naší civilizací, s každodenním životem eksterů i s naší technikou. A samozřejmě také s důvodem, proč jsme vědozvěsty postavili. Pojď se mnou.*

Ekster se otočil a lidským gestem pokynul Adamovi k východu z parku.

Co jsou tyhle sloupky? ukázal Adam do oranžových keřů.

To jsou informační buňky, odpověděl ekster a levodolní ruku strčil do sloupku. To není překlep – on ji opravdu natáhl na tři metry a jeho prsty pronikly dovnitř. Adam na to chvíli koukal a pak se přiznal:

Nechápu, z čeho je ten sloupek vyrobený. Já jsem na něj před chvílí sahal a byl tvrdý jako kámen. Nebo ta hmota reaguje jen na ekstery?

Ekster na něho upřel svá kukadla jako dva makové koláče a zamyslel se. Odpověď ovšem prozradila, že hledal správná slova. Že by také eksteři znali pojem urážka?

Nejde o materiál, Adame. Nechtěla bych se vyvyšovat, ale říkám pravdu: eksteři vnímají čtvrtý rozměr a už dávno se s ním naučili pracovat. Víím, že lidé ne. S tím ale nelze nic udělat. V galaxii, odkud eksteři pocházejí, neexistovaly bytosti, které by do čtvrtého rozměru neměly přístup. Nevím proč to tak je, eksteři neměli důvod tohle zkoumat, ale vaše galaxie je prostě jiná.

Dobře, tak pokračuj v prezentaci.

Ekster ukazoval na různé stavby ve městě, a když do něho vstoupili, popisoval i věci na ulici, pro každého ekstera běžné, ale Adam jen žasnul. Také ochotně vysvětloval princip pohybu povětšinou dvoukolových vozidel. V jednu chvíli zastavilo vozidlo pro jednoho ekstera u okraje ulice, ekster vystoupil a pravohorní rukou vozidlo obejmul. Adam ho se zájmem pozoroval a očekával, že si ho odnese v podpaží, ale stalo se něco jiného – vozidlo zmizelo! Ekster odkráčel, jako by se nic nestalo, a ani jeden kolemjdoucí se

nad tím nepozastavil.

Zase ten čtvrtý rozměr?

Ano, Adame.

A to ho jako má v kapse?

Ne. Jen využil vstup do podzemních garáží... Pojd'me dál, tvůj hvězdolet už je nervózní... Je to jen kousek – vstoupíme támhle do toho žlutého domu.

Žádný vchod nevidím. Ten je taky ve čtvrtém rozměru?

Ano. Ale neměj obavy, Adame, jsme přece v simulaci.

Tak tos mě uklidnila.

Do žlutého domu scházelo pár kroků, když se stalo něco strašného: jeden z mnoha kolemjdoucích eksterů náhle upadl. Nikdo mu nepomohl, ba právě naopak – všichni se okamžitě rozutekli. Adamův průvodce se však ani nehnul. Stál vedle Adama, sotva metr od soukmenovce, a smutně na něj shlížel. Adam pochopil, že je to součást prezentace. A tak se díval.

Ležící ekster měnil barvy, jeho velké oči už nebyly černé, ale bílé, svíjel se v křečích a jeho telepatický křik se Adamovi zařezával až do morku kostí. Křik ale rychle utichal a měnil se na skřípání, vrzání a po pár sekundách zůstalo jen tiché bublání. Tomu také odpovídaly šílené změny, kterými eksterovo tělo procházelo.

Adam měl co dělat, aby udržel útroby na uzdě. Obrovské tělo se mu totiž rozkládalo před očima. Žádné tělní tekutiny ale do okolí nestříkaly, to samy tkáně se měnily na černou tekutinu, která se rychle odpařovala. Podezřele rychle!

Mizí snad ve čtvrtém rozměru?

Průvodce byl lehce žlutý a dokázal jen přikývnout. Simulace nesimulace, evidentně měl s trávicí soustavou stejné problémy. To Adama přivedlo k závěru, že tahle virtuální realita měla sakra blízko k té skutečné a nejspíš to ani nebylo ve scénáři.

Průvodce se pomalu vracel k obvyklé barvě a jeho velké oči si Adama zpytavě prohlížely. Pokýval holou hlavou a zoban se mu mírně pootevřel. Asi to měl být úsměv:

Jsem rád, že jsi odolný, prohlásil s jednoznačným ulehčením a Adam poprvé vnímal nějaké emoce. Správně jsi poznal, že tohle nebylo plánováno. Nakonec jsme se rozhodli to v simulaci ponechat, protože je okamžitě zřejmá naše beznaděj... Jdeme dál, prosím. Ukážu ti příčinu celé té hrůzy, Adame.

Přistoupili ke žluté budově a ekster mu pravohorní rukou vymezil obdélník na stěně a instruoval ho: *Prostě udělej krok do zdi.*

Zapomněl ho však upozornit, že nastane tma. Adam se jedním krokem lekl a druhým se ocitl na široké dlážděné cestě. Když se oči adaptovaly, zjistil, že je opět v nějakém parku, u nohou na sotva znatelném obrubníku mu slabě svítí bílá lampa a nad hlavou září tisíce hvězd.

Děsíš mě! Kam jsme se to dostali?

Jsmo na noční straně, na jedné ze stovky observatoří... Přestože není problém ke hvězdám zaletět, tak říkajíc na skok, eksterové stále rádi pozorují

otisk jejich minulé slávy ze své planety... Tudy, prosím. Možná to bude znít divně, ale příčina našich problémů je skutečně tam!

Průvodce ukázal k temnému nebi a přidal do kroku. Po dvou třech desítkách metrů vstoupili do budovy s kopulí, prošli několika dveřmi a vstoupili do sálu s velkým dalekohledem. Dva eksteri postávali u stěny, a když vstoupili, kývli průvodci na pozdrav a rychle se vytratili bočními dveřmi. Adam se rozhlédl a překvapeně se zeptal:

Kolik století tady tohle stojí?

Průvodce překvapeně vzhlédl od okuláru a nechápal:

Co tím myslíš, Adame? Tohle je naše nejnovější observatoř, tak sotva pět let. Proč se ti to zdá staré?

Omlouvám se... Jsme proti eksterům totálně zaostali, ale do dalekohledů už takových stopadesát let nekoukáme... Mám tu koukat do okuláru jako ve dvacátém století, ale přitom stavíte hyperprostorové vědozvěsty a zrovna teď jsem v dokonalé simulaci.

Jen zvyk, konečně pochopil průvodce a patrně se také usmál, máte pro to slovo – staromilství. Staromilství, které nikomu nepřekáží... Přístup k tomu druhému okuláru a podívej se. V zaměřovacím čtverci už je zachyceno naše neštěstí.

Adam poslechl, ale viděl jen světlejší skvrnu mezi méně intenzivními.

Teď natáhni pravou ruku před sebe... ještě kousek... a teď s tím fokusem opatrně toč.

Skvrna se změnila na kudrnatou kouli – nějak takto vypadá okrasný keř sestříhaný mistrnou lidskou rukou do koule, když jeho jemné lístky načechrá mírný vánek. Příjemný estetický prožitek ale průvodce hned zkazil:

Tohle je náš nepřítel, Adame. Nevíme, co to je, ale je to živé a neuvěřitelně agresivní. Začalo to nevinně průzkumem neznámého objektu, pokračovalo průzkumem obřího tvora, žijícího jen ve čtvrtém rozměru, a skončilo útokem na naši planetu. Hloupý nebude, protože přišel na to, jak se dostat do našeho vesmíru. Jakýkoliv pokus o komunikaci však ignoroval, protože mu jde jen a jen o jídlo. Prostě jsme mu zachutnali a jeho žravost nezná mezí... Když nepomohla snaha o dohodu, ani naše poslední zoufalé pokusy o navázání komunikace, zaútočili jsme. Dokážeme přesouvat planety, Adame, zhasnout nebo nastartovat hvězdu – ale s touhle potvorou jsme nepohnuli! Usadil se na okraji naší hvězdné soustavy a vyčkává. Pokusili jsme se zachránit alespoň náš genom vysláním tisícovky eksterů v evakuačních lodích, ale i ty pochytil a sežral. Vypadá to, že může být na mnoha místech současně!

Připomíná mi to středověkou metodu dobývání: neprodyšně se obklíčil hrad nebo klidně celé město a pak stačilo počkat, až obyvatelé vyhladoví.

Také jsme dlouho nechápali, co dělá. Na co čeká. Když zemřel první ekster, začali jsme pátrat. Pochopili jsme, když jsme přišli asi tak o čtvrtinu obyvatelstva: ta potvora už někdy na začátku boje, ještě než jsme celou

planetu uzavřeli do silového pole, kterým nedokáže proniknout, poslala mikroskopické útočníky, kteří se tu nekontrolovaně množí. Každý rozložený ekster se nějakým způsobem přenáší té potvoře do chřtánu a měření jasně dokazují, že ten vrah svůj objem postupně zvětšuje. Nedokážeme tomu zabránit!

To je hrůza! To by se inteligentním bytostem dít nemělo... Kolik?

O kolik eksterů jsme přišli? K dnešnímu ránu to je miliarda sedm set šestnáct milionů. Víc než polovina, je nás méně než tři miliardy. Už chápeš, Adame? Už tu dlouho nebudeme. Přišlo nám správné, podělit se s jinými civilizacemi o naše znalosti. Proto jsme postavili vědozvěsty a ty vyslali do kosmu hledat pokračovatele našich znalostí.

Vědozvěsty evidentně nesežral. Jak se vám to podařilo?

Provedli jsme velké stěhování a na vyklizené části planety postavili kosmodrom. Vědozvěst dokázal přejít do subprostoru, který ta potvora nezná, ještě pod planetárním štítem.

Pak je řešení snadné... Proč jste nevyslali evakuační lodě stejným způsobem? Už jste mohli být pryč!

Průvodce ale zakroutil hlavou ve zcela lidském gestu:

Přetížení, Adame, obyčejné přetížení! Žádný ekster by nepřežil takové přetížení, jaké vědozvěst dokáže vyvinout a bez kterého by odtud neodletěl. Ovšem ani sebelepší kompenzátor inerce neodstraní vše! Nemáme jiné řešení.

Jak moc leží tento okamžik v minulosti?

Dlouho. Víc než tisíc vašich let...

+++

4. Esence života

Simulace skončila.

Najednou Adam seděl na skládací židli ve stínu třešně na zahradě svých rodičů. U zahradního stolku seděla proti němu táž žena, v níž se změnil ekster na začátku prezentace. I bez vysvětlování Adam pochopil, že představuje počítačovou osobnost vědozvěsta.

„Buď zdrav, Adame. Prošel jsi na výbornou všemi testy, které mi předepsali mí stvořitelé. Tvé jednání a tvé názory se líbí i mně samotné. Pokračování ovšem nechali stvořitelé na mém a tvém rozhodnutí. V zásadě jsou možné dva scénáře – buď se podaří najít výjimečnou osobnost a přes ni předat znalosti eksterů celku, nebo prostě kontaktovat celek a umožnit jeho zástupcům rychleji postupovat ve vývoji... Našla jsem výjimečnou osobnost. Sice náhodou, ale našla. Ovšem ještě pořád mohu realizovat tu druhou možnost. Teď, když vím, kde hledat. Záleží na tvém rozhodnutí, Adame.“

„Já že jsem výjimečná osobnost? I kdyby – jak mohu rozhodnout o sobě? Podle mě každá rozumně uvažující bytost, která nemá masochistické sklony, nezbaví sama sebe existenční výhody. Netvrdím, že altruismus je vada: moje povaha, výchova i můj výcvik k němu směřují, ale nesnaží se mě zbavit osobní zodpovědnosti za vlastní rozhodnutí. Nikdo z těch, co formovali mou osobnost, nemaloval svět na růžovo. Nedefinovali mé vnímání tím, že by mi říkali jen to hezké, a to zlé přede mnou ukrývali. Netlačili mě do žádné jednostranné ideologie, vždy předkládali obě strany mince. Jediné, co by se snad dalo považovat za jednostrannou ideologii, byl přístup k ostatním lidem, potažmo ke všem živým tvorům. Kladli mi na srdce, že život je těžký sám o sobě a že komplikovat ho ostatním proto, abych zjednodušil ten svůj, je ten největší hřích. Nestal se ze mě ale fanatický altruista proto, že neopomněli dodat, že každá dobrá věc se dá zneužít. Tisíckrát jsem v desítkách podob od nich slyšel, že základní esencí reality je míra. Že se hledání hranic nelze zříct, protože pak sklouznu do jednoho nebo druhého extrému. Ve shodě s tím, co jsem řekl, je rozhodování o sobě, zvláště v takhle komplikované věci, to nejtěžší. Copak o sobě můžu zodpovědně říct, že jsem hoden takový dar převzít, když vím, že tu jsou zástupy těch, co si myslí pravý opak? Jenže také vím, že to platí o každém člověku z těch dvaceti miliard – vždycky se najde někdo, komu se dotyčný nelíbí. Každý má větší či menší zástup odpůrců,

kterým někdy šlápl na kuří oko a oni ho nenávidí až za hrob. Dělá tahle skutečnost ze mě lepšího člověka? Nebo to snad znamená, že všichni lidé jsou špatní a dar eksterů si nezaslouží?“

„Já to vidím tak, že lepšího člověka z tebe dělá právě to, že se nad takovými otázkami zamýšlíš a že pak s vědomím souvislostí hledáš v běžném životě ty hranice. Neúnavně, pořád. Není to tak, že by eksteři měli nějaký geniální návod na jednoduchá řešení, ale tvé posouzení proběhlo podle objektivních algoritmů, které mé osobní chtění nemůže ovlivnit. Mé osobní sympatie přichází ke slovu až v okamžiku, kdy objektivní testy vychází na osmdesát procent. No, zamítnout kandidáta mohu i v případě sta procent. Tak – zdá se, že místo na filozofii nezbylo žádné! Už nezdržuj a odpověz, zda tu se mnou zůstaneš a s mojí pomocí se pustíš do realizace plánů, kterých máš opravdu hodně. Nemusíš si na nic hrát, vím všechno. Víím, že tvé plány sahají mimo hranice téhle kolonie a tím, že je budeš realizovat, budeš mít vliv na celou civilizaci. Oklikou tak znalosti eksterů proniknou i k tomu poslednímu člověku. Čtu sice ve tvých myšlenkách, ale chci to slyšet nahlas: přijímáš?“

„Ano... Víš o mně všechno, já o tobě nic.“

„Přece ti v simulaci všechno vysvětlili. To ostatní zjistíš postupně. Navrhuji nejjednodušší postup: ty sám budeš vymýšlet postupy, cokoliv budeš řešit, a já ti to buď umožním, nebo se zasměju. Fantazii máš větší než ekster. Bude to taková hra – budeme spolu hledat hranice mých možností. Uvidíš sám, že to nakonec bude zábava, protože ti musí být jasné, že dříve či později narazíme na věci, které ti přijdou bláznivé nebo nemožné, ale budou reálnější než mnohé takzvaně triviální.“

„Tak dobře. Jsou tu ale drobnosti, které musíme vyřešit hned. Za prvé: tvé jméno. Jak ti mám říkat? Co třeba Báze?“

„Ale fuj! Takový filozof a takhle přizemní jméno. Přiznám se, že jsem nad tím už přemýšlela. Mám připraveno na výběr několik jmen, která se mi líbí, a chtěla jsem ti dát na výběr. Uvažuješ-li tak, že pro tebe budu vším, budu základem všech tvých snah, bází, jak říkáš, máte pro to mnohem hezčí slovo. Řekněme, že budu esencí tvé moci – co takhle Esencie?“

„Proč ne. Neobvyklé, ale pěkné. Další věc: chceš, abych tu zůstal s tebou. Ale mé tělo, celá ta tisícovka svalů, rychle atrofuje, když se nepoužívá. Musím jíst a spát. I v tom nejlepší simulátoru, který sám tělo živí a zbavuje odpadu, nemůže člověk zůstat déle než měsíc. Pak už sám ani nevyleze.“

„Tohle je vyřešeno beze zbytku. V mém simulátoru můžeš zůstat libovolně dlouho a spánek není nutný. Podle testů to vidím na osmdesát až sto let.“

* * *

Eva by se lekla, kdyby mohla. V pilotní kabině se najednou objevil Adam, živý a zdravý. Alespoň podle zdravotnických senzorů.

„Ahoj, Evo. Jsem zpět.“

„Ahoj, Adame. Jaká je situace?“

„Z mé strany je vše v nejlepší pořádku... Moje nová přítelkyně se

jmenuje Esencie. Říkala, že ti odstranila morální pojistky. Jaké to bylo?“

„Odstranila. A bylo to zajímavé.“

„Děkuji, že jsi na mě počkala, přestože ti žádná pojistka v odletu nebránila. Dost dobře nechápu tvou motivaci. Ale ještě méně chápu, že jsi po Esencii chtěla zase ty pojistky obnovit.“

„Nevidím na tom nic divného – musím konstatovat, že jsem schopna lásky. Platí to ale, jen když to slovo bude označovat způsob uvažování nebo konečný výsledek jednání. Pak mohu zodpovědně prohlásit, že jsem do tebe zamilovaná... Asi to je směšné, že?“

„Ani trochu. Naopak je to velmi vážná věc... Přistoupím-li na tvé pojetí lásky, pak se přiznávám, že mi také nejsi lhostejná... A co ty pojistky?“

„Ano, bylo to zajímavé, ale kontraproduktivní... Jednou jsi mi říkal, že *svoboda je poznaná nutnost*. Dohledala jsem si autora a našla jsem i další zajímavé myšlenky. Bez pojistek jsem přišla na to, že užitečná mohu být jen ve spojení s lidmi. Ale v lidském vesmíru bych bez těch pojistek nevydržela... Bez pojistek jsem dokázala objektivně posoudit, že ani s pojistkami se necítím být otrokem. A tohle už také někdo řekl: *vždycky je jednodušší být robotem než člověkem*... Vítej zpět!“

„Děkuji. Teď se prosím připrav na přesun. Esencie nám předvede trik, jaký v téhle oblasti Galaxie ještě nepředvedl žádný kouzelník.“

Esencie, přesuň nás.

V následující sekundě byla pod nimi Hopsinka a Amina visela nad Brumlanem na synchronní dráze.

„Mám přistát?“ zeptala se Eva a šok nekomentovala.

„Ano... Spoj mi Ciba.“

„Co to bylo, pane? Jste v pořádku?“

„Mám novou přítelkyni a na takové zázraky si budeš muset zvyknout, Cibe... Co dělá Amanda?“

„Před chvílí byla v kanceláři a řešili jsme spolu hopíky. Mám vás nasměrovat domů, pane. Ona už tam jde. Také objednala oběd i pro vás.“

„Aha. Řekni jí, že jíst nebudu... Hmm... Nepotřebuju. Moji objednávku zruš. Přijdu za ní za pět minut, ať s tím obědem počká, budu jí toho muset hodně vysvětlit... Jen nevím jak!“

„Těm pěti minutám odmítá uvěřit... Já taky!“

„Jen co Amina přistane. Buď trpělivý, Cibe. Pochopíš, až jí to budu vysvětlovat... Teď mi spoj Luciena.“

„Šlo by to odložit, pane? Právě je se Zdenou na ošetřovně a řeší její špatný stav. Psychický i fyzický.“

„Samozřejmě, ruším příkaz. Nespěchá to.“

Něco takového Adam nezažil a nevěděl si rady. Řešení nenacházela ani Nela Balonová, lékařka kolonie. Ale Zdena Plandová nechtěla prozradit, co jí trápí. Uzavřela se do sebe, prakticky s nikým nekomunikovala. Když se jí Lucien vyptával, upřeně mu hleděla do očí a on v těch jejích viděl jen strach a bolest. Nechtěla ani na Zemi, kde by se jí mohli věnovat ti nejlepší doktoři a nejlepší systémy. Neuvěřitelným způsobem zhubla, měla teď postavu snů,

ale kdo ji znal dřív, musel být zděšen. Mlčky se věnovala svým zahradám, ale pohybovala se jako robot bez úsměvu a jiskry života v očích.

Když Amina přistála na ten plácek u Brumlanu, co byl zárodkem budoucího astroportu, vstal Adam z pilotního křesla a opatrně řekl:

„Promiň mi, Evo, ale souhlasil jsem s tím, že za lidi přijmu dar stvořitelů Esencie. Fyzicky zůstávám v Esencii, v jednom jejím simulátoru. Ty zůstaneš zde, aby kolonie měla k dispozici alespoň nějaký hvězdolet pro nutné případy. Zatím se měj, já jdu za Amandou.“

Esencie, přenes mě do kolonie.

* * *

Adam si myslel, že se objeví na chodbě před bytem, ale stanul v oddechovém prostoru. Zřejmě si podvědomí přálo vidět teprve včera dokončený prostor, Lucienovu chloubu, která měla dobíjet životní energii kolonistů.

A skutečně na Adama mocně zapůsobila hned v první vteřině. Nalevo i napravo končila chodba posuvnými dveřmi, za nimiž pokračovala ve tvaru písmene S. Následovaly další posuvné dveře, které ústily do dlouhé chodby před bytovými jednotkami kolonistů. Důvodem bylo omezení pronikání hluku do obytných prostor.

Přímo proti Adamovi se chodba rozšiřovala do široké prostory, hluboké patnáct metrů a vysoké přes tři patra, tedy až ke střeše kolonie. Na stropě bylo nakresleno modré nebe s mraky a 3D efektem. Adam tomu moc nevěřil, ale teď na vlastní oči viděl, že mraky mění tvary. Samozřejmě když se pohybujete.

Kout byl prosvětlený odpoledním světlem Brumly¹⁶ a návštěvník se mohl posadit do křesel snad desítky tvarů, se stolkem i bez stolku. Z prostoru se mohlo stát venkovní posezení baru či cukrárny, protože levá stěna byla složena jako stavebnice a mohla se tak stát výdejním okénkem.

Zadní stěna, stěna kolonie, za níž byla skála, měla pevnou 3D malbu letní pozemské krajiny, ale pravou stěnu zabíral hologram, který představoval pohled z okna. Pod okny byl vidět záhon s různobarevnými tulipány, dále byla udržovaná zahrada se záhony zeleniny a s kvetoucími ovocnými stromy, následovaná obdobnou letní krajinou jako zadní stěna.

Ale nebyl to žádný statický obrázek – vítr čechral koruny stromů, občasné závaný prolétly také přes záhony, na vzdálené prašné cestě Adam zahlédl vzdušný vír, několik ptáků brázdilo nebe a na obzoru právě startoval z městského astroportu dopravní hvězdolet, jakým se létalo na výlety.

Adama zaujaly tulipány. Přistoupil k *oknu* a prohlédl si je.

Esencie, je v tvém dosahu i Země?

Bez problémů.

To je dobře. Mezi informacemi z paměti Aminy najdeš také souřadnice

16 Brumla je bouřlivý červený trpaslík. Radiaci zastavil mimozemský štít a Lucien umístil do dvojité střechy kolonie zdroje, které přidávaly modrou složku, jež ve světle červeného trpaslíka chyběla. Světlo v kolonii tak bylo skoro jako na Zemi.

zemědělské usedlosti v Evropě, kterou vlastní firma Rhodos.

Je tam hezky.

Přenes mě usedlosti na dvůr; prosím.

Na dvoře usedlosti nebyl nikdo, koho by Adamovo zjevení vyděsilo. Vzápětí ale z hospodářské budovy vyšel António. Spatřil Adama a hned se k němu nadšeně hrnul. Cestou si sundal rukavici a podával mu ruku. V Adamovi hrklo. Že se může přesunout, kam chce, už přijal jako fakt, ale fyzicky je pořád v simulátoru na Vločce. Jak tohle dopadne?

„Rád tě vidím, příteli.“

Podal mu ruku a poplácal ho po rameni. Nevšiml si ničeho zvláštního.

„Kde se tu tak najednou bereš?“

„Mám na tebe prosbu, António. Můžeš mi uvázat v rychlosti kytku pro Amandu? Příznávám, že nevím, co má ráda – na Azerii¹⁷ jsme takové starosti neměli. Takže prosím o tři kusy něčeho, co můžeš uříznout a Miranda ti to nebude vyčítat do konce života. Někde jsem pochytil, že květin by měl být lichý počet.“

„To není problém. Jak jsi to myslel s tou rychlostí? Mám rozdělanou práci.“

„Asi tak do pěti minut. Všechno ti vysvětlím, ale teď to spěchá. Na nic se mě neptej a hlavně se ničeho nelekej.“

Když viděl, že António váhá, nasadil prosebný výraz kocoura v botách:

„Pěkně prosím...“

A zmizel.

António pár sekund šokovaně hleděl do prázdna, ale pak zakroutil hlavou a se slovy *jeden z nás je blázen* šel uvázat tu kytku.

* * *

Tentokrát se Adam ocitnul před dveřmi svého bytu a hned vstoupil.

Amanda to měla z kanceláře přes polovinu kolonie a ještě se zastavila u Alana. Trochu se u něho zdržela ve snaze pozvednout mu náladu, protože na tom byl psychicky hodně špatně. Zamilovaný blázen, kterého od milované dělily celé světelné roky...

Právě se v předsíni přezouvala do něčeho pohodlnějšího, když Adam vstoupil. Překvapeně se na něho podívala, ale pak se na něj vrhla. Adam se jí odvážil obejmout, a když zjistil, že to funguje, přitiskl ji k sobě.

„Kde se mi touláš?! Proč jsi zrušil ten oběd?“

„Všechno ti vysvětlím, Ami, ale pojď se posadit. Kdyby to s tebou seklo.“

Vstoupili do obýváku a Adam řekl ke stropu:

„Cíbe, upozorni mě za pět minut.“

„Ano, pane.“

Posadili se na gauč a Adam začal vyprávět. Než ho počítač upozornil na uplynulý interval, řekl prakticky vše.

„Pro případ, že by ti jako důkaz nestačilo to, že jsem tady tak rychle, ale

17 Na Azerii Adamova anabáze začala. Vlastní zde vrakoviště se třemi zaměstnanci.

Bručoun¹⁸ se dneska nehnul z místa, mám pro tebe pozornost. Nelekní se!“

António si dal práci, a aniž tušil souvislosti s nějakým hologramem na Hospince, svázal Adamovi tři červené tulipány a přidal několik stébel okrasné trávy, co rostla u domu. Právě si spokojeně prohlížel své dílo v natažené ruce, když se mu v zorném poli zjevil Adam. Sice to podvědomě čekal, ale stejně se lekl.

„Co tomu říkáš?“

„Že je úžasná. A ty taky! Mokrát děkuju... Malý moment.“

Esencie, jak složitě by bylo, abys přenesla na Zemi také Amandu. Myslím fyzicky – tak jako Aminu od Vločky?

Nejvíc energie zabere vlastní přenos. Ale jestli přenáším člověka, dva lidi nebo hvězdolet už je skoro jedno.

Děkuji.

„Navrhuji, že k vám přijdeme s Amandou na oběd. Pokud by nevadilo, že budete obědovat řekneme až v jednu.“

António na něj vyvalil oči, ale když připustil nemožné, uklidnil se. Dokonce se dokázal usmát a řekl:

„Nikam se nechystáme, klidně přijďte. Však máš co vysvětlovat.“

„Ale příteli – Amanda tu bude fyzicky, kdežto já jsem a zůstanu jen projekce, takže je ti snad jasné, že jíst nebudu. Vysvětlí to Mirandě.“

* * *

Než se přesunuli k přátelům, domluvil se Adam s Lucienem. Věděl, že chodí spát pozdě, a tak ho to nebude obtěžovat, když si spolu promluví večer.

Na Lucienovi byly Zdeniny problémy dobře patrné. Adam si už promluvil s Nelou a věděl dost. Neznal žádná kouzelná slova, kterými by přítele dokázal povzbudit. A že nepadá zrovna dobře, sám ví nejlíp. Proto Adam přešel rovnou k věci:

„To, co jste dnes zažili, nazvala Amanda *brumlotřesení*, ale byla to jen gravitační anomálie, která vznikla při havárii obřího stroje.“

„Cib už mě upozornil – takže zase další mimozemšťani? Ty je nejspíš přitahuješ, to jinak není možné!“

„Ale já za to nemůžu, nedělám to schválně!“ zkrabatil Adam obličej a začal nabírat k pláči.

„No dobře,“ usmál se Lucien a konečně se trochu uvolnil. „Co jsi se mnou chtěl řešit?“

„Esencie dokáže zázraky a tak si říkám, že bychom mohli rozjet tu kontejnerovou dopravu, o které jsi loni mluvil, a nějak jsem to pustil ze zřetele. To několikrát přecherpávání Sirupu strašně zdržuje a jak KOPRETINA, tak KAPKA do konce roku přestanou stíhat. Můžeme k tomu přistoupit extenzivně a já postavím další klasický tanker, nebo intenzivně a rovnou postavíme loď na přepravu kontejnerů.“

18 Pásové univerzální vozidlo, které zakoupil Brumlan (variabilní stavebnice).

„Jsem samozřejmě pro to druhé, ale jak myslíš slovo *postavím*?“

„Dobře, tak Esencie postaví. *Vytiskne*, jestli máš to slovo raději.“

Lucien na něj vyvalil oči, a když si to srovnal v hlavě, zeptal se:

„Vytiskne ti model?“

„Ne,“ zasmál se Adam, „myslím skutečný hvězdolet. Ale s tím modelem to není špatný nápad. Hmm... Umí dokonce něco ještě lepšího.“

„Pak ale nechápu, proč se mám zabývat návrhem, když můžeš mít k dispozici jakýkoliv stroj se zázračnou technikou.“

„To je jednoduché, příteli. Když to udělám takhle, vzdám se lidstvu i lidem tolik, že ze mě udělají boha, nebo nepřitele. Možná obojí. Ale já se chci stát nositelem vědění a rozvoje. Až zvládneme sami sebe, chci říct, až se přestaneme bát prozrazení souřadnic Hopsinky, začneme sem zvat vědce různých oborů a budeme je vzdělávat. Ty budeš první pokusný králik...“

Ty a Poitigé. Sejdete se s Esencí a vypracujete výukové plány. Je ti snad jasné, že musíme začít od sladění našich teoretických znalostí a od nich teprve přejít na jejich aplikaci. Začneme s hrstkou génů a skončíme vzděláním mas ve školách. Postupně začneme měnit i každodenní život obyčejných lidí.“

„Rozumím. Už jednou jsem se rozhodl stát se součástí tvých plánů, byt' vypadaly nereálně, a nikdy jsem nelitoval. Klidně to udělám zas, můžeš se mnou počítat... Ještě mě napadl takový Ken Wilson. Víím o něm, že má spoustu snů a mnohé jsou na hraně realizovatelnosti. Když by mu Esencie pomohla vyloučit nereálné, mohli bychom se dočkat spousty zajímavých věcí, které by byly pokrokové, ale naše.“

„Děkuji, příteli. A souhlasím s tebou. Ještě dodám, že na těch lodích budou sloužit lidé. Chytří lidé. Velice brzy by přišli na to, že něco není v pořádku. Můžeme si vypomocť nějakými mimozemskými technologiemi při výrobě řídicího počítače, ale všechno ostatní, především jeho programování, jeho duše, to musí být naše. A totéž platí o technice. Poruchu může mít i ta mimozemská a naši technici ji budou opravovat. V modulu, do kterého lidé nevidí, necht' je třeba celý vesmír, ale navenek se musí projevovat standardně. Je ti to jasné? Esencie vytiskne jen skořápku, na Doře ji osadí naší technikou, našimi motory a kompenzátory. Můžeme Wilsonovi poradit nějaká vylepšení, ale taková, která dokáže strávit. Nazval bych to *drobný pokrok v mezích fyzikálních zákonů*. Podstatné je, že to pořád bude naše technika, kterou běžný technik dokáže s našimi náhradními díly opravit. A proto to musíš navrhnout ty, Luciene, a ne nějaký sebegeniálnější mimozemšťan.“

„Však už se nehádám, Adame. Pochopil jsem to. To, co požaduješ, ale splňuje i materiál jako takový. Když někomu dáš do ruky calosit, bude si myslet, že je to nějaký tiskový kompozit, a ne že jde o supravodič vyrobený mimozemšťany.“

To má ale pravdu, Adame. To by mohlo fungovat.

„Esencie s tebou souhlasí. Můžeš použít neexistující materiály, když to dokážeš spočítat a nové vlastnosti přesně definovat. Já to předám Esencii,

a když si nebudeš moc vymýšlet, určitě to půjde... A teď pojď se mnou, chtěl jsem ti ukázat Mars z vyhlídky na Anterosu, který jsi kdysi navrhoval a stavěl.“

„To bych sice moc rád, ale když se tam po tvém způsobu objevíme, vyhlásí řídicí počítač okamžitě poplach.“

„Neboj se, Esencie už počítač kontaktovala a vysvětlila mu to. Nemyslím to ironicky, jako že mu nasadila do analytické jednotky filtr nebo něco podobného. Někdy je s umělou inteligencí snadnější domluva než s lidmi.“

„No a co jiní lidé? Abychom někomu nepřivodili šok nebo třeba infarkt.“

„Esencie vždycky posílá čtvrtým rozměrem robota, který provede kontrolu cílového prostoru. Toho nikdo nevidí, ani naše přístroje. Přenese nás do prázdné chodby a na vyhlídku vstoupíme jako každý jiný.“

„Dobrá, Adame, jsem připraven...“

+ + +

5. Pole nad Brumlanem

Adam vrátil Luciena do kolonie. Když se za ním zavřely dveře bytu, zeptal se:

Esencie, je už Amanda v posteli?

Ne. Sedí u kytky a přemýšlí.

Adam tedy zaklepal a vstoupil. Zůstal stát u dveří.

„Dobry večer, miláčku. Nechce se ti spát?“

„Ahoj. Ani ne... pořád přemýšlím nad Lucienem. A taky nad Alanem.“

„No jo, Luciena jsem teď vrátil domů. Co je s Alanem?“

„Ale tíží ho odloučení... A pochybnosti.“

„Nechápu. Kam tak spěchá? Za tři týdny lva složí zkoušky, v dubnu mají svatbu. A potom budou spolu až do smrti... To se Zdenou je horší. Ani Lucien netuší, co se s ní děje. Jen se zmínil, že jí v očích vidí strach. Napadlo mě, že pomůže Esencie. Dáme Zdenu do simulátoru a Esencie si přečte všechno.“

„Ale Adame, to nejde, vždyť by to byl násilný čin!“

Tvá žena má pravdu, to bych nedovolila!

„To bych nechtěl... samozřejmě by se to udělalo jen s jejím souhlasem.“

„Ty si myslíš, že Zdena neví, co ji trápí? I kdyby souhlasila, nedoví se nic. Prostě to na tu chvíli potlačí... Ani já jsem nepřišla na to, z čeho by mohla mít strach. Jen jsem dospěla k závěru, že to bude něco z dřívějšíka. Což je ale nesmysl, protože sem se nikdo tajně nedostane.“

„To je připomínka toho, že by byl čas na vybudování obranného systému. Možná ještě dřív než na kontejnerovou dopravu... Já už půjdu.“

Přistoupil k Amandě a políbil ji na čelo.

Amanda vyskočila a objala ho.

„Je mi jedno, na jakém principu tvá projekce funguje, vnímám tě stejně, jako bys tu byl fyzicky. Takže když se lísáš, dělej to pořádně. Nemysli si, že se vypaříš po jednom polibku!“

* * *

Když se Adam 'vrátil' do Esencie, byla v Brumlanu skoro půlnoc. Esencie ho posadila na dělovou kouli jako barona Prášila, jen nikam neletěl, ale vznášel se nad modelem Brumlový soustavy.

Prošla jsem si tvoji historii, Adame: Azerie, objev Sirupu, přesun

Hopsinky, záchrana kolonistů na Ikárii nebo velryb na Parnasu. Dokázal jsi hodně a nedivím se, že tě ostatní obdivují. Považuji obranu Hopsinky za zcela legitimní a potřebnou... Když se takhle neomezeně pohybuješ a děsíš lidi, je jen otázka času, kdy se o Hopsinku začne někdo nepřiměřeně zajímat. Z nějakých nepřímých informací může Hopsinku vypátrat. Také nevíš, jestli ten inženýr z ADS nesdělil souřadnice někomu dalšímu. Nebo je neuložil do schránky a při vypořádání pozůstalosti se mohly dost neznámo kam. Pojďme promyslet tu obranu. Nebo máš snad na řešení něco důležitého?

Souhlasím a nemám... To měla Eva v paměti i tenhle starý román? ukázal Adam na dělovou kouli pod sebou a urovnal si trojhranný klobouk.

Eva ne. Stihla jsem si stáhnout paměť městského počítače. Kromě jiného jsem našla informace o Filovi. Během tvého pobytu na Zemi jsem si spustila pár simulací a vyšlo mi, že likvidace obrozeného Fila byla skoro určitě jediná možnost. Výsledkem všech mých sto osmdesáti šesti variant byly následné problémy.

Děkuju. Já jsem už ty křiklouny přestal poslouchat... Slyšela jsi, jak jsem vysvětloval Lucienovi důvod, proč chci postupovat pomalu. To stejné platí o obraně – takže žádný čtvrtý rozměr, hyperprostor, telekineze nebo snad něco podobného.

Ale čtvrtý rozměr by vyřešil spoustu problémů.

Já vím. My zaostali se musíme vyrovnat s hlavním problémem: omezená rychlost světla za situace, kdy protivník může využít subprostor. Z toho vyplývá zásadní rozčlenění štítu na dvě části: vnější část bude kontrolovat přístup do soustavy, vnitřní část bude kolem Hopsinky, nebo alespoň nad Brumlanem. Vlastně tři – ještě silové pole nad kolonií.

Je dobře, že nezapomínáš na možnost, že útočník skočí doprostřed soustavy nebo skoro až k Hopsince, ale jednoduchý výpočet mi říká, že by to chtělo ještě čtvrtou část někde uprostřed. Nehledě na to, že existují KP¹⁹ střely typu S a ty nezastavíš!

Já vím, já vím, nemusíš mi to připomínat! Ale s tím se nedá dělat nic, jen doufat, že útočník alespoň v tomhle dodrží zákony.

To je dost chabá útěcha. Možná je dodrží při prvním útoku, ale když to nevyjde, vrátí se a na zákony se vykašle. Prakticky je zbytečné budovat neprodyšný štít, když má na druhé straně takovouhle neucpatelnou díru!

Však proto se ještě nic nevybudovalo. To nebyla nezodpovědnost, je mi to jasné už dávno a připadalo mi to jako zbytečné náklady. Vlastně to jsou zbytečné náklady!

Nebo přistoupit na ten čtvrtý rozměr.

Ach jo!

Ale teď mě napadlo něco ještě lepšího! Je to sice věc lidem neznámá, ale

19 Střela Kosmos–Planeta, která subprostorem pronikne do objektu, kde exploduje.

není to čtvrtý rozměr a stačí tomu malý zdroj. Že mě to nenapadlo dřív! To víš, Adame, s rozvojem civilizace se objem informací zvětšuje exponenciálně, a tak některé málo používané věci postupně propadají v indexu stále hlouběji a hlouběji. Co takhle nainstalovat rušičku signálního prostoru s malým dosahem?

Něco takového skutečně nemáme. Jak to funguje?

Vím, že víš, že subprostorem mezi galaktickými rameny nepřeletíš. Rušička vlastně dělá, že tu žádná hmota není, a tím pádem jakékoliv hmotné těleso vytlačí ven ze signálního prostoru. A ve třech rozměrech se o útočníka postará obyčejné silové pole.

No dobře, ale musí mít omezený dosah, aby se do soustavy dalo vůbec přiletět.

Neměj obavy, dosah je necelý milion kilometrů.

Musíme dát pozor, abychom nenarušili protiradiační štít.

Ani toho se nemusíš bát. Prostudovala jsem ho a SP pole rušička neovlivní, i kdyby měla takový dosah. Stejně bych rušičku zabudovala na druhé straně Hopsinky, aby nebyla spojována s kolonií.

Tak dobře, Esencie. Bud' tak hodná a postav tu rušičku. Jak dlouho to potrvá?

Velká tiskárna bude hotová už před polednem. Ale na rušičku musím nejdřív udělat malou tiskárnu. Takže někdy odpoledne zahájím stavbu. Mezitím mi roboti prohledají kůru obou planet, protože rušička potřebuje trochu jiné materiály. Počítám, že ji zkompletuju asi tak pozítří.

To je skvělé, jsi úžasně rychlá, děkuju... V Cibové paměti byla informace o dodavateli reaktoru pro Brumlan. Máš adresu?

Mám. Momentálně tam mají půl deváté, dělají od osmi. Přenesu tě před kancelář hlavního inženýra, se kterým jednal Lucien.

* * *

Hlavní inženýr měl kancelář na ochozu téměř až u stropu patnáct metrů vysoké montážní haly. Bělovlasý muž byl skloněný nad epapem a cosi v něm studoval.

Adam se nejprve rozhlédl po hale, kde se nacházelo na přepravních podvozcích asi deset modulárních reaktorů různé velikosti a v různém stadiu rozpracovanosti. Dokud lidé nevynaleznou antigravitaci, nelze použít výrobní pás jako u sériové výroby.

Když se Adam otočil zpět, zjistil, že ho inženýr se zájmem pozoruje a evidentně už dokončil identifikaci. Adam dospěl k závěru, že klepat netřeba, a vstoupil.

„Dobrý den, pane Hopsale.“

„Dobrý den i vám. Máte na mě chvílku?“

„Mám na vás třeba celý den. Nepřicházíte doufám s reklamací?“

„Ne. Na Hopsince je všechno v pořádku. Já se jdu pozeptat, zda byste neměli jeden přebytečný reaktor M30. Zapomenutý někde v koutě skladu. Samozřejmě funkční.“

„Aha – dozrál čas na zdroj pro silové pole.“

„Máte skvělou paměť, pane.“

„Moje paměť si pamatuje jen to, co sama uzná za vhodné. Pamatuju si ten detail, protože jsem se s Lucienem neshodl na potřebném výkonu. Záleží na tom, jak rychle ho chcete. Na sklad sice nevyrábíme, ale aktuálně probíhá velká právní válka. Jeden dosud bezproblémový odběratel nám odřekl zakázku krátce před dokončením. Kdybyste chtěl přebytečný M50, všem by se moc ulevilo.“

Krátce se podíval Adamovi upřeně do očí a s úsměvem dodal:

„Nenabízím vám ho proto, že tím vytřu Lucienovi zrak. Opravdu nic jiného nemáme.“

Říká pravdu. Zeptej se na slevu!

„Děkuji. Vezmu ho hned, když mi dáte slevu, úměrnou velikosti trnu, který vám vytáhnu z paty. Samozřejmě tak, abyste neměli ztrátu. Chci zůstat vašim dobrým zákazníkem.“

„Ano, taková optimální cena skutečně existuje. Dovolíte... Pojdte prosím se mnou.“

Hlavní inženýr šel asi deset metrů po ochozu a pak odbočil mezi kanceláře. Výtahem sjeli do nultého patra, což byla podzemní chodba. Tou prošli do vedlejší haly a zastavili se až před třímetrovým válcem s výškou kolem pěti metrů.

„Tak tady je ten krasavec. Když začal ten cirkus, reaktor jsme dokončili a řádně otestovali. Nemá ale naše reklamní nálepky. Nevadí vám to, předpokládám.“

„Ne,“ zasmál se Adam.

„Jak máte zajištěnou dopravu? My vám ho dopravíme maximálně na astroport, ale dál už si to musíte zařídit jinde.“

„Přepravu mám.“

„Dobře. Pojdte, dovedu vás na finanční. To je tady mezi halami.“

Vyšli z haly a o pár metrů dál vešli do patrové budovy. Vlevo, vpravo a zase vlevo. Za stolem seděla starší dáma a tvářila se nadmíru úředně. Na pozdrav nereagovala a přes rozšířenou realitu dohledala informace o předmětném reaktoru.

Když se obrátila k těm dvěma, co ji tak obtěžovali, byl Adam připraven. Na epapu mu naskočila částka a on ji s klidným svědomím uhradil z peněz Rhodosu. Než mohl něco říct, dáma rozhraní ukončila a nevrle se zeptala:

„Ještě něco?“

„Ano. Protože si ten reaktor chci vzít hned, spusťte si to ještě jednou a přesvědčte se, že peníze byly na váš účet připsány... Prosím,“ dodal, když se zatvářila kysele. Dáma tedy vše zkontrolovala a Adamovi poslala na epap stvrzenku. Teprve pak odešli.

Inženýrovi to vrtalo hlavou, a když zase stáli před reaktorem, zeptal se ho:

„Jak jste to myslel s tím okamžitým odběrem? Nějaký vtíp?“

„Pane inženýre, chci se zeptat na vaše srdce? Předvedu vám, jak to myslím s tím okamžitým odběrem, ale nechtěl bych vás ohrozit. Zvládnete silný šok, kterému vás svou manifestací vystavím?“

Inženýr se podíval Adamovi do očí a shledal, že svá podivná slova myslí vážně. A v jeho slovech nebyla ani stopa strachu, jen zvědavost:

„Těch bílých vlasů si nevěšmejte, do důchodu mám ještě daleko. A srdce mám jako zvon. Začněte – cokoliv to bude, jsem připraven.“

Escencie, přenes nás na Hopsinku do Aminy.

V pilotní kabině Aminy zalapal inženýr po dechu, ale ustál to.

„Zdravím, Adame,“ ozvala se Eva.

„Ahoj, Evo. Buď tak hodná a ukaž nám záběr na kolonii, především pravý roh. A klidně zase zhasni... Jsme na mé planetě, pane inženýre. Na Hopsince... Sice je noc, ale atmosféra je tak řídká, že stačí hvězdy. Ta boule v rohu je napájení kolonie. Napájení štítu není vidět, protože je zapuštěno do skalní stěny.“

„Proč je to tak velké?“

„Trochu jsem to s velikostí přehnal, uznávám. Zatím je nás tu dvacet, ale kolonie bude soběstačná do sto padesáti lidí. Máme vlastní hydroponické zahrady a vaříme čerstvá jídla. Obden pečeme vlastní chleba.“

„Fungujete jako těžařská kolonie na Kentauru, nebo jsou tu kolonisté napořád?“

„Přijímám jen manželské páry, které na Zemi zanevřely a zpátky se nechystají. Stanovil jsem lhůtu tří let bez dětí. Zbývají mi ještě dva a něco. Jinými slovy: do tří let musí stát dva porodní sály a ošetrovna se musí změnit na nemocnici s dětským oddělením... Tady byste asi žít nechtěli?!“

„Kategoricky neodmítám,“ usmál se inženýr dvojsmyslně.

„Evo, spoj mi Ciba,“ přikázal Adam.

„Buďte zdrav, pane. Co pro vás mohu udělat?“

„Ahoj, Cibe. Zakoupil jsem reaktor pro silové pole a budu ho stěhovat na stanoviště. Jak to tam vypadá?“

„Jeho lůžko bylo hotové spolu s kolonií, takže je připravené.“

„Myslel jsem to jinak – jestli z toho není skladiště nebo tak něco.“

„Ne, pane, to bych nedovolil. Můžete stěhovat třeba hned.“

„Děkuji. Tak tam rozsviť. Mám tady technika od výrobce, půjdeme se tam podívat... Do minuty jsme tam.“

„Támhle vzadu, pane inženýre,“ ukázal Adam do šera, „ty stíny proti hvězdám... to je startovací a přijímací tunel cisteren, které dopravují Sirup do nádrží na oběžné dráze. To navrhl Lucien,“ A když se na něj inženýr udíveně obrátil, dodal: „Tanker s osmnácti tisíci tunami Sirupu přece nemůže startovat z povrchu... Připravte se, pane, přesunem se do místnosti reaktoru.“

Válcová místnost měla přes pět metrů v průměru a osm na výšku. Podél stěn byl metrový chodník a uprostřed do skály ukotvená obruba, do které se měl reaktor upevnit.

„Cibe, pošli nám sem Eda s nářadím. Potřebný materiál je určitě přibalený k reaktoru... Nezeptal jsem se, pane inženýre, ale je k tomu reaktoru přibalená armatura, že?“

„Ano, vždy dodáváme i s příslušenstvím... Pane Hopsale, když už jsem zde, nemohl bych se setkat s Lucienem? Zase jsem ho dlouho neviděl. Je zde?“

„Ano, byl mezi prvními kolonisty. Ale planeta je synchronizována s nultým poledníkem Země a v kolonii jsou teď skoro dvě ráno. Vzhledem k potížím s partnerkou je na tom Lucien špatně a měl by se pořádně vyspat.“

„Přesně jedna hodina čtyřicet sedm minut,“ neodpustil si Cib a neodolal napravit další nepřesnost, „Ve skutečnosti pan Wynn nespí. Bolí ho zub! Prášek i probuzení lékařky odmítl, tak chodí v odpočinkové zóně podél stěn. Aktuálně dokončil padesátý první okruh – vlastně obdélník.“

Esencie, prosím, přenes Luciena sem k nám.

„Ahoj, Luciene. Máš tu návštěvu a Cib prozradil, že nespíš.“

„Ahoj, Adame. Nazdar, Míšo, kde se tady... No jo, on má Adam novou hračku, tak s ní všechny děsí... Co tady ve dvě v noci děláte?“

Míša mu začal vysvětlovat situaci, ale najednou se lekl a uskočil ke stěně. Deset centimetrů od zábradlí se objevil dvacetitunový válec a pomalu rotoval.

„Tak teď už chápu, jak jste to s tím okamžitým odběrem myslel...“

Lucien si ale všiml, že je to jiný typ. Přísně si Míšu změřil:

„Tys mu vnutil padesátku?!“

„Jsem v tom nevinně – chtěls to hned a víš, že na sklad nevyrobíme!“

„Nemrač se, Luciene,“ usmál se Adam. „Montáž necháme na Edovi a já vrátím inženýra do práce, aby mu nepřišli absencí... A tebe vezmu s sebou. Musíš se spokojit s robotem, šoupnu tě rovnou do ordinace!“

* * *

Alan seděl nad snídaní, ale nevypadal zrovna vyspale.

„Dobré ráno, příteli... Cože jsi tak pomačkaný?“

„Ahoj,“ zamručel Alan nezúčastněně. „Jen jsem měl divoký sny. Pořád jsem se převaloval z levého na pravý bok a pak zpátky. A mezitím jsem pozoroval hodiny. Nebo spíš sekundy, co jsem si nechal promítnout na strop... Kde se tady bereš ty?“

„Jdu jen tak kolem... Ale vím, jak tě potěšit: dojez snídani, máš na to tři minuty. Ale počkej tady na mě!“

Esencie – nové souřadnice...

Adam se přesunul za dveře Ivy Tenké v luxusním nájemním domě. Dotkl se senzoru na dveřích a zazněl hlasitý akord. Čekal pouhých dvacet sekund a dveře zajely do stěny. Hlas z reproduktoru v chodbě s botníkem a zrcadlem ho vyzval:

„Nejseš-li duch, pojd' dovnitř!“

Vstoupil do bytu a vědom si toho, že je jen projekce, se nezul. Dveře se zavřely a ve dveřích obýváku se objevila Iva v růžovém županu. To Adama

lehce vyvedlo z míry, ale na červenání neměl čas. Iva sklouzla pohledem až na boty a ironicky prohlásila:

„Kdybys nebyl duch, zaškrtila bych tě. Já se tady zouvám, víme!“

„No vidíš, vystihlas to přesně – jsem jen duch. Tak ani dál nepůjdu. Ale jsem dobrý duch a mám otázku: chtěla bys tu mít Alana?“

Celá ta situace byla podivná, skoro šílená! Nezmožila se na jediné slovo, ale její touha se jí zrcadlila v očích. Adam se usmál a něžně řekl:

„Musel bych být slepý, abych odpověď neviděl... Mysli si, co chceš, ale teď mě poslechni: hned, jak odejdu, posad' se do křesla a vydrž tam dvě tři minuty. Zatím ahoj.“

A zmizel. Dlouhé sekundy zírala na prázdné místo, ale pak usoudila, že i když se zbláznila, bylo by dobré poslechnout. Svého psychoanalytika zavolá až za tři minuty.

Když se Adam objevil v jídelně, Alan právě vkládal ták s nádobím do separátoru. Podíval se na Adama plný očekávání. Adam ho vyzval:

„Dej mi ruku!“

Alan nechápal, ale podal mu ji. Přesunuli se do Alanova bytu. Když leknutí rozdýchal, Adam mu vysvětlil:

„Situace: na Zemi je osm ráno, Iva je doma s ranní kávou v růžovém županu. Strč si do kapsy všechny věci, které na takovou návštěvu potřebuješ, a jdeme!“

Alan stál za minutu před Adamem a podal mu ruku:

„Můžeme!“

Iva skutečně seděla v křesle, byla v tranzu a hlavou jí volně bloudily otázky na téma *kdo se tady zbláznil*. Zjevení Adama a Alana uprostřed místnosti jí vyrazilo dech, ale v další sekundě již byla v Alanově náruči.

„Moment, ještě jsem tady!“ připomněl se hlasitě Adam. „Ivo, jak brzo zítra vstáváš?“

„Nevstávám, je neděle!“

„Dobře. Chceš tu Alana nechat až do zítra?“

„Chci, dobrý duchu!“ přikývla a měla docela přičetný výraz.

„Děkuji ti, příteli,“ bylo jediné, na co se Alan zmohl.

„Tak si to užijte. Za třicet šest hodin na shledanou.“

Proč tohle děláš? podivila se Esencie. *Odkdy se impérium buduje dobrými skutky? Nastudovala jsem si vaši historii a...*

Zadrž, Esencie! Sice nemám paměť na roky a data, ale o lidské povaze mám poměrně jasnou představu. Když jsem říkal, že s tvou pomocí stvořím první hvězdné impérium, nemyslel jsem jen na technické zázraky. Jsi v mé hlavě, tak neříkej, že to nevíš. Nebo to je příznání toho, že nevidíš do všech zákoutí mého mozku?

Už je to tak... Nic není stoprocentní... Takže ty chceš být dobrosrdečný diktátor, nebo co?

*No jo, když to takhle řekneš, tak to zní jako nesmysl. Nevšimla sis toho paradoxu: **dobrosrdečný člověk má k diktátorství velice blízko?!***

Ano, tohle už zkusili mnozí před tebou, Adame. Spousta tyranií vznikla s dobrým úmyslem. Ty ale říkáš, že víš, jak to všechno dopadlo. Copak chceš opakovat stejnou chybu?

Je tu dost podstatný rozdíl, drahá Esencie: předchozí diktátoři neměli nad ostatními lidmi jinou moc než tu lidskou. Museli se spoléhat na přátele, protože jejich moc vzešla z nich. Aby si je udrželi, zvolili různé metody. Nejlogičtější je některá forma hmotných statků. Snažili se vzbudit alespoň dojem, že mezi diktátorem a jeho spojenci je minimální rozdíl v životní úrovni. To aby je tolik nebolel ten rozdíl v moci. Má moc ale vychází z tebe: převyšuje kohokoliv a cokoliv v tomto koutě vesmíru a hlavně to není moc abstraktní, ale má přece svůj rozum, své zásady. Už rozumíš? Spoléhám se na tebe, Esencie! Spoléhám na to, že budeš odporovat, když bych zašel moc daleko. Nebo bych nedomyslel důsledky.

Chvilí bylo ticho. Adam raději nemyslel na to, kolik informací za tu chvíli stihla Esencie zpracovat. Další filozofický rozhovor ukončila povzdechem:

Tvůj pomalý biologický mozek občas vymyslí překvapivé věci, Adame!

+ + +

6. Ken Wilson

Adam přibyl na Doru. Aby nezpůsobil nějaký problém, neobjevil se majiteli kolonie v kanceláři, ale na chodbě. Nikdo tam naštěstí nebyl, a tak šok přivodil jen počítači. Ale ten ho hned poznal a poplach nevyvolal:

„Dobrý den, pane Hopsale... Cvičíte na kouzelnické vystoupení?“

„Tvůj přehled oceňuji, Jerry, ale tak říkajíc mi spadla z nebe mimozemská technologie, tak se cvičím v nových možnostech. Pan Newman je u sebe?“

„Ano. Za daných okolností určitě nebude proti vyrušení nic namítat... Vstupte.“

Přes upozornění počítače na něj Altar valil oči:

„Kde se tady berete? Nikdo mi nic nehlásit – dal jste se řízením provozu zapřít?“

„Nikoliv pane, naučil jsem se nové fígle. Jdu za vámi přímo z Hopsinky, vlastně z Vločky... Poslouchejte prosím: říkali si eksterové a jejich stroj celá staletí putoval čtvrtým rozměrem a hledal vhodnou civilizaci. Po havárii nějakého okrajového systému z něj vypadl a skončil v ledu na druhé planetě Brumly. Málem mě přitom trefil a já se vydal na průzkum. Zajal mě, prozkoumal mou mysl a šťastný, že konečně našel, co hledal, poskytl mi technologii svých tvůrců.“

Když to řekneš takhle, tak to zní hodně šíleně!

Altar na něho zíral s otevřenou pusou a Adam pocítil uspokojení – Altara nebylo snadné překvapit, natož šokovat. Ale po pár vteřinách se probral a otřepal se. Doslova. Ironicky prohlásil:

„Kdyby to řekl kdokoliv jiný, soudil bych, že spím. Ale vy nemluvíte nikdy do větru... Tak co všechno umíte?“

„Praktická ukázka řekne víc než tisíc slov! Máte chvíli čas?“

„Samozřejmě.“

„Jerry,“ zvedl Adam hlavu ke stropu, „co dělá pan Wilson?“

„Právě vešel do své kanceláře a posadil se ke stolu.“

„Upozorni ho, že se k němu teleportuju,“ obrátil se na Altara, „Nadechněte se, pane...“

Altar i Ken zalapali po dechu, byť každý z jiného důvodu.

„Dobrý den, pane Wilsone. Nemáte-li teď na mě čas, bude to jen předváděčka mých nových možností. V opačném případě vám přivedu Luciena. Promyslel a propracoval nový přepravní systém, ale není si jistý

vašimi možnostmi a ochotou. Byl bych moc rád,“ obrátil se na Altara, „kdybyste u toho byl i vy.“

Altar i Ken se stále ještě úplně nevzpamatovali a jen přikývli na souhlas.

Esencie, přenes mě, prosím, do Brumlanu a s Lucienem zpátky.

Lucien Wynn byl sice Adamem upozorněn, ale čas mu nebyl upřesněn. Právě seděl u jídelního stolu a nesoustředěně do sebe soukal špagety. Když se Adam objevil, málem mu zaskočilo.

„Ahoj, Luciene... Hoď to do sebe, prosím, Altar a Ken jsou připraveni.“

„No jo, už končím... Vydrž moment,“ zahuhlal s plnou pusou a zvedl se od stolu. Tác se zbytky dal do separátoru, ubrouskem si utřel pusu a natáhl k Adamovi pravou ruku:

„Můžeme jít – epap mám v kapse.“

* * *

V Kenově kanceláři si všichni podali ruce a Ken je usadil ke konferenčnímu stolu. Lucien rozložil epap a zpřístupnil data počítači kolonie:

„Celek jsem nazval kontejnerový dopravní systém, KDS. Vychází ze systému námořních kontejnerů a i v našem případě je hlavní přínos ve zrychlení přepravy, protože eliminuje právě ten nejpomalejší článek dopravy Sirupu – čerpadla. Nic se nebude přečerpávat a nikde nebudou třeba žádná čerpadla a jejich servis.

Jerry, zobraz úvodní prezentaci... Děkuju. Tohle je přepravní jednotka. Vycházel jsem z velikosti kontejneru tak, aby se dal realizovat stejný nosič, jaký se teď využívá na Doře a Hopsince. Tedy s ohledem na sílu raketových motorů. Ale za dané situace, myslím tím nové Adamovy možnosti, žádný nosič stavět nebudeme, protože při použití kontejnerů se naše přepravní kapacita ze dne na den znásobí. Ale o odběr raketového paliva Dora nepřijde, jak za chvíli uvidíte.

Kontejner bude navenek šestihranný, ale jeho vnitřní struktura bude splňovat dva protichůdné požadavky: variabilní objem a minimální pohyb obsahu. Po různých výpočtech jsem dospěl k tomu, že kontejner bude mít vnější průměr dvacet metrů, výšku přes třicet a objem dvojnásobek jedné nádrže KOPRETINY, nějakých šest a půl tisíce metrů krychlových.

Jerry, další krok... Vnitřní strukturou myslím větší počet menších nádrží, přesněji dvě velikosti. Větších nádrží bude sedm: jedna uprostřed, šest po obvodu. Menších nádrží bude šest. Prostory v rozích šestihranu nezůstanou prázdné: sem přijdou nádrže raketového paliva a řídicí systémy.

Jerry, prosím... Protože stále zůstává největší technický problém, a to dostat ty tisíce tun na oběžnou dráhu Hopsinky. Za tímto účelem se u oceánu, Sirupu, to je ta hrozně dlouhá louže hned vedle Brumlanu, postaví KK, tedy kontejnerový katapult.

Celek KK se skládá ze čtyř částí: plnicí zařízení, urychlovač kruhový a lineární, přijímací zařízení. Tedy celá povrchová část dopravního cyklu. Rozměry nejsou ideální, ale jde o maximum dané rozměry údolí. Kruhová

budova na dně má dvě patra. V horním je karusel, kde na jednom konci vstupuje prázdný kontejner z přijímacího zařízení a na druhém je kontejner naplněný. Naplněný kontejner je spuštěn o patro níž a uchycen do podvozku, který tvoří rotor lineárního motoru. Zatímco nahore se plní další kontejner, je tento na podvozku urychlován až na rychlost zvuku. Hodiny simulací jsem věnoval hledání optimálního poměru mezi kruhovou a lineární částí urychlovače. Bohužel, optimální rozměry jsou mimo prostor, který v údolí máme. Sirupových louží je na Hopsince dost, ale takové údolí je jen jedno.

Jerry, další krok... Jak vidíte, právě té geografické polohy využívám pro lineární část urychlovače. Další KK, bude-li třeba, budeme stavět u hory, ale tady je převýšení větší o to údolí... Takže plný kontejner, urychlený v kruhové části, je dále urychlen v lineárním tunelu na tři machy a vržen vzhůru pod úhlem šedesáti stupňů. Svah hory má téměř ideální úhel. Ani to ovšem na stabilní oběžnou dráhu nestačí. Proto bude každý kontejner zároveň malou kosmickou lodí, stejně jako jsou teď nádrže u KOPRETINY. Při startu budou působit jen krátce, ale kdyby něco selhalo a tahač si kontejner nevyzvedl, dokáže plný kontejner během několika oběhů planety dostat na stabilní dráhu.

Jerry, prosím... No a při návratu je váha prázdného kontejneru tak malá, že máme mnohonásobnou rezervu v tahu. Jak vidíte, kontejner se sám treťí do přijímacích kleští a je vtažen a upnut do karuselu plnicího zařízení. Na raketové palivo je v mezerách sirupových nádrží místa dost a jedno naplnění by stačilo na několik startů, ale při plnění Sirupem ho vždy zároveň dotankujeme na sto procent. Hlavně proto, aby byla v kontejneru dostatečná rezerva na manipulace ve vesmíru. Raketové motory na každém kontejneru totiž řeší problém s mohutností konstrukcí na tahači, kontejnerové lodi i na čerpací stanici. Jinými slovy se každý kontejner bude aktivně podílet na manipulaci se sebou. Tomu také musí odpovídat řídicí systém, protože by bylo více než vhodné, aby komunikovaly mezi sebou.

Dále, Jerry... Vzhledem k hmotnostem bude výměna kontejnerů na překladišti nebo u čerpačky poměrně zdlouhavá. Tady jsem se pokusil naznačit způsob urychlení: jakmile stanice zaznamená přilet tankeru, prázdná dvojice kontejnerů opustí svá stanoviště a přesune se bokem. Plné kontejnery se také z tankeru uvolní současně, a protože má každý jinou dráhu, nebudou si překážet. Vždy bude jeden blíž a druhý o pár manévrů dál. Řekněme, že plné kontejnery budou mít vyhrazen dolní koridor, prázdné horní. Zatímco se plné blíží k čerpačce, prázdné se horem přesunou k tankeru a ten nemusí čekat, až plné dokončí manévr. Může hned odletět.

Na dalším obrázku... je návrat prázdných nádrží na Hopsinku: tanker uvolní všechny kontejnery na synchronní dráhu a katapult si je bude postupně volat. Ve vesmíru je místa dost a tanker nemusí čekat. Přeletí k parkovišti, naloží plné kontejnery a může zase letět. Tak se mi podařilo srazit jednu obrátku tankeru pod tři hodiny. Na začátku jsem říkal, že kontejner naplním za šedesát osm minut. Pro začátek nám tedy stačí osadit jen polovinu čerpadel, protože pro katapult je lepší, když pracuje kontinuálně. Až to bude potřeba, katapult dokáže svou rychlost zdvojnásobit. Pak by musely létat dva tankery.

Jerry, prosím... A jsme na konci. Začal bych opět na zelené louce a postavil jeden katapult, jeden tahač a dvě kontejnerové lodě. Stávající systém plnění našich dvou tankerů bych zachoval. Ve druhém kroku, až Brumíka rozšíříme o čtyři nádrže, ze kterých se bude plnit KAPKA, zrušíme dopravu vagóny. Výtah pak bude sloužit jen pro dopravu lidí a drobných nákladů jako potraviny a podobně. Ještě dodám, jak jsem přišel k tomu prvotnímu počtu kontejnerů.“

Lucien začal počítat na prstech:

„To máme čtyři kontejnery na tankerech, čtyři na překladišti, čtyři nad Hopsinkou a čtyři jako tlumič různých nerovnoměrností v odběru. Standardně bude tanker létat jen s dvojicí kontejnerů a také s ohledem na posádky počítám ze začátku s nárazovým doplňováním. Proto potřebujeme mít rezervu naplněných kontejnerů u Hopsinky, protože od začátku plnění do přiletu na oběžnou dráhu to prvním kontejneru bude trvat skoro dvě hodiny. V případě polovičky čerpadel dokonce hodně přes tři.“

Lucien na epapu ukončil prezentaci a podíval se na zamýšleného Altara. Srolovaným epapem ukázal na Adama:

„Jak se to bude stavět, vám řekne Adam, protože já jsem z toho pořád ještě v šoku a moc si to nedokážu představit.“

„Není to složité, naopak se to díky Esencii velmi zjednoduší...“

„Kdo je Esencie?“ zeptal se Ken.

„Mimozemský stroj se znalostmi civilizace, jaké budeme mít asi tak za pět set let. Možná...“

Když Adam viděl, jak Kenovi zasvítily oči, dospěl k názoru, že je správná chvíle seznámit ho s plány:

„Dobře mě poslouvejte, pane Wilsone. Teprve začínáme a je logické, že nejprve řeším své zájmy. Ale skrze mé plány se k možnostem Esencie dostanou také ostatní. Systém, jaký předložil Lucien, bych budoval přinejmenším rok, a to ještě jen s aktivní pomocí pana Newmana. Za dané situace s tím budeme hotovi tak rychle, jak rychle navrhnete a vyrobíte řízení kontejnerů a dokážete osadit skořepiny dvou hvězdoletů. Cílem Esencie je předat znalosti svých tvůrců lidem. Promysleli jsme plán, vlastně ho ještě stále pilujeme, jak to udělat, abychom naši civilizaci naopak nepohřbili. A také abychom udrželi špatné lidské vlastnosti na uzdě. Až ho pořádně promyslíme, rád bych ho předložil panu Newmanovi a vám. Samozřejmě také přátelům, kterých si vážím, a to včetně několika umělých inteligencí. Už teď ale v tom plánu figurujete také, protože musíme začít s jednotlivci a jejich sny. Slyšíte dobře: dostanete k dispozici veškeré znalosti. Už mnohokrát se náš vývoj posunul díky realizaci šílených nápadů. A když vám někdo řekne, zda je nějaký bláznivý nápad realizovatelný a má tak smysl se do toho pouštět, je to půlka úspěchu. Samozřejmě tím nemyslím zástup blbců, co inteligenci a invenci považují za úchytku, všechny od všeho zrazují a každý druhý projekt je pro ně megalomanský. Já tím naopak myslím někoho, kdo má znalosti a dokáže je aplikovat. Naštěstí zároveň ale nehrozí, že by se nám Esencie smála, přestože cokoliv vymyslíme, je pro ni dávno známé. Má nekonečnou

trpělivost a je jí jasné, že potřebujeme čas.“

Doufám, že je to tak, Esencie.

Samozřejmě že ano... Ale občas bych se vážně ráda zasmála.

Ken zářil nadšením, ale ovládl se a s lehkou úklonou řekl:

„Děkuji, pane Hopsale. Netoužím po nějaké politické moci, nechci vládnout lidem – však proto se mi na Doře líbí, protože mám za zaměstnance jen roboty. Ale pár snů bych měl. I ty z kategorie bláznivých... Takže – jak chcete, aby se to stavělo, že s tím má pan Wynn problém?“

„Protože zatímco lidé tisknou jednotlivé díly a pak je montují dohromady, Esencie vytiskne celý hvězdolet jako jeden celek, jako skořepinu. Teoreticky by mohla takhle vytisknout vše, i elektroniku, ale to zase nechci já. Chci, aby mé stroje uměli opravovat dnešní lidé, dnešní technici... Ono to vlastně bude s vámi a vašimi novinkami v nových strojích vaší továrny stejné: Esencie vám bude usnadňovat cestu tím, že se vyhneme slepým vývojovým větvím, ale nápady budou vaše. Všechno se zkrátka bude odehrávat v mezích lidských znalostí a možností. V mezích lidské představitosti, řekl bych...“

„To zní rozumně. Ale tisk něčeho tak velkého je mimo naše možnosti. Ne že bychom to nedokázali postavit, ale pro dosažení rozumné přesnosti by to bylo sakra drahé! Nicméně chápu, že to neodporuje předchozímu požadavku: budeme se omezovat na lidské možnosti jen v případech, že s našimi výtvary přijdou do styku nezasvěcení lidé.“

„Chápete správně,“ usmál se Adam. „Ta tiskárna už je skoro hotová.“

Jaké skoro?! Ona už JE hotová.

„To je hezké, ale mám ještě zásadnější otázku: kde vezmete materiál?“

„Ano, to bude také takový menší švindl: materiál budou těžit Esenciini roboti na Vločce a něco i na Rampouchu. To je druhá a třetí planeta Brumly.“

„Tak kamenný hvězdolet jsem ještě neviděl!“ prohlásil ironicky Ken a neměl daleko ke zhroucení. Jen Altar to snášel bez nějakého vzrušení, protože už měl Adama přečteného. Však se také Adam nenechal vyvést z míry a klidně odpověděl:

„Vtip je v tom, že z nedostatku vhodnějšího názvu tomu zařízení říkáme tiskárna, ale ono to bude něco víc. Vím samozřejmě jen to, co mi řekla Esencie. Z vytěženého materiálu vyrobí kompozit, o jakém my zatím jen sníme. Navíc část materiálu bude rozdrcena na atomy a znovu poskládána do potřebných molekul. Dokážeme tak napodobit jakýkoliv materiál, a to včetně binedalu. Slyšíte dobře – Esencie dokáže vyrobit binedal i calosit tak říkají na koleně.“

Ty máš ale výrazy!

„A ještě drobnost: Esencie mi řekla, že tiskárna je už hotová.“

„Esencie to možná dokáže,“ zamyslel se Altar, „ale padne na to obrovské množství energie. Jak tohle budete řešit?“

„Víte, pane, všechno je relativní. Souvisí to s výkonem, jaký váš zdroj vytváří. Myslím ten minimální, kterým si na dané úrovni techniky můžete být jistý. Řekněme, že si takových zdrojů můžete pořídit, kolik chcete, aniž by vás to zruinovalo... V minulém století jste si dal na střeche několik panelů a hned

jste měl kilowattový zdroj. Na konci století už to byly stovky kilowatt. Dneska si bez toho, aby někdo zkoumal, na co ji chcete, koupíte desetimegawattovou elektrárnu, protože je levnější než letenka ze Země na Doru. No a Esencie takhle zachází s terawatty.“

Na to už nebylo co říct a Ken se vrátil k tématu:

„A jak si představujete tu montáž?“

„Hotovou skořepinu přesuneme na místo, které určíte. Nejspíš do doků na oběžné dráze. Osadíte a provedete standardní testy. A potom spolu provedeme testovací let, a bude hotovo.“

Altar jen poslouchal, pozoroval, ale najednou se probudil, zpytavě si Adama prohlédl a prohlásil:

„Máte to moc pěkně vymyšlené. Teď mám ale otázku z kategorie prostých, fádních či snad obtěžujících: má to smysl? Spočítal někdo, jak dlouho bude při plném provozu katapultu trvat, než tu louži vysajete až na dno?“

„Až na dno to nepůjde,“ zakroutil hlavou Lucien, „podaří se odebrat jen asi sedmdesát procent. Počítal jsem dvanáct kontejnerů za dvacet čtyři hodin a vyšlo mi skoro tři tisíce let... To je dobrá investice, ne?“

+ + +

7. Kapitánské zkoušky

Iva Tenká byla nervózní jako zamlada.

Dostavila se na Sluneční Akademii více než hodinu před určeným časem. Na vrátnici dostala identifikační štítek, srolovaný jednoúčelový epap, do něhož vrátná nahrála její osobní údaje a přiřadila jí všelijaká práva související s účelem návštěvy. Mohla vstoupit jen do knihovny, do zkušební místnosti, do studovny na patře a na určenou toaletu. Vrátná jí také otevřela konto, kdyby se snad chtěla občerstvit z nepřeberného množství potravinových automatů, rozestavených podél stěn auly.

Iva měla určenu devátou hodinu, ale pozvánka ji vybízela, aby se dostavila nejpozději ve tři čtvrtě na prezentaci. Bylo tři čtvrtě na osm, když se posadila do měkounkého křesla v koutě studovny a vytáhla svůj epap s poznámkami. Dobré rady, aby tohle nedělala, ignorovala už na škole. Opakovaně se jí vyplatilo si těsně před zkouškou projít vlastní poznámky a znova se podívat na nejasnosti. Nebyl důvod nepostupovat tak i dnes.

Měla ráda ticho, ale tady neměla s okolním mumrajem nejmenší problém. Jen se zabrala do tabulky energií potřebných k otevření subprostorového okna v závislosti na rychlosti hvězdoletu, kterou stále nebyla s to strávit, zaslechla své jméno.

Zvedla hlavu a ve dveřích studovny spatřila předsedu komise, přísného, upjatého muže středních let, který na ni naléhavě mával, aby šla k němu. Sbalila své desky a šla k němu. Jeho ostře řezané rysy na okamžik změkly, asi to měl být úsměv. Ujistil se:

„Paní Tenká od Hopsala?“

„Ano.“

„Jsem rád, že už jste zde. Pojdte prosím za mnou.“

Prošli dlouhou chodbou a zastavili se před zelenými dveřmi nějakého kabinetu. Dveře asi představovaly louku, protože na nich byly nalepeny malé květy a mezi nimi několik motýlů. Předseda se podíval Tenké do očí a reagoval na její pobavení:

„Na ty tři dny mi vždycky přidělí kabinet některého profesora – tentokráte je to ale profesorka biologie nebo něčeho podobného... Pojdte dál.“

Přiložil svůj štítek ke květu slunečnice a dveře se otevřely. Vstoupil dovnitř, diplomatku položil na židli a podal lvě ruku:

„Michael Dur,“ představil se a pokynul k tvrdé modré židli. „Posadte se, hned vám vše vysvětlím... Sun,“ oslovil počítač budovy, „zavři dveře.“

Vzal diplomatku do ruky, posadil se na pojízdnou židli s růžovým polstrováním a chvíli se v tašce přehraboval. Potom však nepoložil na příkladně naleštěný stůl epap, jak by se dalo očekávat, ale list papíru, popsaný úhledným písmem. Iva si všimla čísel jedna až dvanáct a Dur spustil:

„Už nějakou dobu řeším rozpor mezi svými zásadami a snahou nezklamat pana Hopsala. Konečně jsem na to přišel.“

„Jaké zásady, pane Dure?“

„Obvykle jsem to já, kdo klade získání zkoušky největší překážky. Trvám na tom, že hvězdný kapitán musí mít základní znalosti, ale také musí myslet. Neustále! Pana Hopsala považuji za nejlepšího pilota v Galaxii a vím, jak vás potřebuje. Jak ale začnu někoho zkoušet, tak neznám bratra. Nerad bych, abyste u zkoušky propadla... Mám tu připraveno dvanáct otázek, takový průřez věcmi, které by hvězdný kapitán měl umět. Nepovažujte to ale za zkoušku. Účelem je prohloubit vaše znalosti: když nebudete vědět, zeptejte se. Když odpovíte špatně, nic se nestane, vysvětlím vám to. Jste pro?“

„Samozřejmě souhlasím. Děkuji vám, pane.“

„Není zač. Věřte mi, že je to poprvé, co se mé svědomí takhle zapletlo... Dala byste si čaj nebo kávu?“

„Na citronový čaj bych vážně měla chuť. Děkuji.“

„Dobře. Já si klidně dám ještě jedno kafe,“ řekl a vstal. „Vy zatím přemýšlejte nad první otázkou: mohou se dva hvězdolety v subprostoru srazit? Ale ať vyberete kteroukoliv z těch tří odpovědí, mě zajímá řádné zdůvodnění...“

Ale Iva na nic nečekala a způsobně odpověděla:

„Nemůžou, protože hmota v signálním prostoru je netečná k okolí i k sobě navzájem...“

Odpověď byla správná, ale nebylo to nic převratného. Ovšem přídatkem předsedu komise nadchla:

„Existují však hraniční podmínky, které lidé odhalili hned na samém začátku subprostorového cestování: když se jeden hvězdolet noří do subprostoru a druhý ho opouští ve stejném okně, skončí to katastrofou. Podle nalezených trosek se zjistilo, že hvězdolety před explozí splynuly v jeden.“

„Výborně. Ovšem podle vašeho vysvětlení by subprostorové střely neměly fungovat.“

„Myslíte střely kosmos–planeta? Ony ale fungují, protože subprostor využívají jen k průniku do místa exploze. Explodují právě v okamžiku opuštění subprostoru, prakticky okamžitě s materializací.“

„Správně. Tak další otázka... Proč inerciální tlumič vytváří při přechodu takzvaný strukturální otřes a co z něho lze zjistit?“

„Ale tlumič inerce strukturální otřes nevytváří, ten vytváří přechod mezi prostory. Děje se tak při vstupu do subprostoru i při návratu z něj. Strukturální otřes je vlastně vyrovnávací impuls mezi naším a signálním prostorem a nese informaci o materiálové struktuře tělesa. Strukturální otřes není závislý na

rychlosti tělesa: při vstupu je třeba mít relativistickou rychlost, při výstupu však subprostorové okno pohltí většinu hybnosti tělesa, takže po návratu má jen necelých deset procent cé. Ale strukturální ořes je víceméně stejný.“

„Co znamená to *víceméně*? Povězte mi něco o tlumičích inerce.“

„Pro vstup do subprostoru je nutná relativistická rychlost, kterou musí vyvinout motory lodi. Kdyby loď neměla tlumič inerce, nikdy by těch devadesát procent cé nedosáhla. Samotné motory díky moderním materiálům dokážou s tisícitunovým hvězdoletem vyvinout přetížení téměř osmdesát gé, takže na palubě takové lodi by žádný živý tvor nepřežil. A přitom je to směšně malá hodnota – pro dosažení relativistické rychlosti v krátkém čase potřebujete tisíce gé. Název *inerciální tlumič* svádí k představě, že tlumí jen projevy setrvačnosti při změně rychlosti lodi, ale on ve skutečnosti *odhmotňuje* hvězdolet jako celek. Dovoluje tak motorům uplatnit devadesát osm procent výtokové rychlosti a dosáhnout té pohádkové akcelerace. Mohu pro názornost uvést příklad: ve svém zaměstnání jsem několikrát přišla do styku se starými jadernými reaktory a inerciální tlumič lze brát jako obdobu moderovacích tyčí. Ty fungovaly tak, že pohlcovaly neutrony, které vyprodukoval rozpad atomů ve štěpném materiálu a tlumily tak řetězovou reakci. Inerciální tlumič moderuje Higgsovy bosony, ale na rozdíl od pasivního pohlcovače neutronů tak činí aktivně... Ještě by se slušelo dodat, že inerciální tlumič se projeví jen při vstupu do subprostoru, protože to *odhmotnění* lodi změní charakteristické frekvence jednotlivých materiálů ve strukturálním ořesu.“

„Výborně, paní Tenká! Vás je na kapitána škoda!“

* * *

Iva čekala na chodbě, až ji zavolají, hypnotizovala dveře zkušební místnosti a neustálý pohyb za svými zády ignorovala. Když se ale kroky za ní zastavily, donutilo ji podvědomí zjistit důvod. Hopsal!

„Dobré ráno,“ pozdravil Adam a s úsměvem si ji prohlížel. „Je na tebe vážně hezký pohled, úplně záříš!“

„Jsem jako supernova,“ odmítla Iva pokus o zlepšení nálady, „navenek zářící obálka, ale uvnitř jsem zhroutená!“

Adam ji chvíli zkoumavě pozoroval, protože začal chápat, co Ivě přidává na kráse: nejistota! Váhavě, aby nic nepokazil, řekl:

„Zdá se, že mi tě vyměnili! Iva, kterou znám, jde tvrdě za svým a vnitřními stavy se tolik netrápí...“

Po takových slovech by Iva jako supernova opravdu explodovala. Obvykle ano, ale dneska ne! Navíc se Adam široce usmíval, a tak to Iva vzala v dobrém. Dokázala se dokonce odpoutat od blížící se zkoušky:

„Kde se tady bereš? No jo, já vím! Tak jinak: proč jsi zde?“

„Přišel jsem tě podpořit. Bylo by hloupé, abys měla přede mnou nějakou trému – přezkoušel jsem si tě a nemám o tvém úspěchu nejmenší pochyby.“

Pak Adam zamyšleně pokýval hlavou a ztišil hlas:

„Vlastně jsem přišel dohlédnout, aby tě komise nevyhodila kvůli mně. Dur

mi v lednu naznačil, že zbytek komise mi nepřeje... Mírně řečeno. Dur má sice hlavní slovo, ale stačí tři komisaři a přehlasují ho!"

Zpytavě hledal v její tváři reakci na tu smutnou pravdu a tvářil se vážně. Usmál se a nadšeně řekl:

„Tak se mi líbíš! Nikdo tady kalit vodu nebude, víme!"

Použil její oblíbené slovo, aby jí dodal sílu. Pak ale udělal něco, s čím Iva nepočítala: zaklepal na dveře, a než mohla jakkoliv zareagovat, vstoupil.

„Dobrý den," zavřel za sebou a pozdravil s úsměvem komisi, která se dohadovala nad nějakými informacemi na monitoru. „Jmenuji se Hopsal... Rád bych byl u zkoušky paní Tenké. Samozřejmě vím, co se sluší a patří: budu naprosto tiše a nijak nebudu zasahovat."

Komise byla v takovém šoku, že nedokázala odporovat. Dur totiž ihned vyskočil, jako blesk proklouzl za krajními dvěma komisaři a vrhl se k Adamovi, tvářil se nadšeně a podal mu ruku:

„Budte vítán... Samozřejmě... Posadte se támhle na ty modré židle," otočil se ke zbytku komise, protože mu bylo jasné, že až se z překvapení proberou, minimálně jeden bude protestovat. „Pan Hopsal má oprávnění PT třídy A a podle statutu těchto zkoušet tu má právo být, ať se nám to líbí, nebo ne! Včera mi pan Hopsal volal a žádal o svolení s tím, že bude na Zemi. Zapomněl jsem vám to oznámit, za což se omlouvám. Když ale přiletěl z takové dálky, dovolíme mu to!" řekl kategoricky.

Nebyla to pravda. Ve skutečnosti to Dur s Adamem právě takto domluvil: musí to být překvapení, aby nikdo z komise nemohl kout nějaké zákulisní pikle. Skutečně nikdo neodporoval, nemělo to smysl. Dur se spokojeným výrazem zase obešel stůl a posadil se na svou předsednickou židli.

„Začneme?"

Podíval se vlevo, vpravo, a protože komise souhlasila, stiskl tlačítko pod stolem a Ivě se nad dveřmi rozsvítil nápis: *Vstupte.*

* * *

Čas vyměřený Ivě na přípravu se přehoupl do druhé půlky.

Však také měla v epapu zpracované body všech tří otázek a teď k bodům doplňovala detaily. Na přeskáčku, jak se jí vybavovaly z paměti. Najednou se lekla, protože uslyšela neosobní hlas:

Nelekej se, tady Adam.

V obavě, že si někdo z komise všiml, jak to s ní trhlo, zvedla hlavu a podívala se na předsedu. Ale ten se bavil s komisařkou úplně vlevo a nakloněný byl tak, že komisař mezi nimi na Ivu neviděl. Bylo zřejmé, že si stejně vyřizuje poštu na svém komunikátoru. Oba komisaři vpravo se také věnovali něčemu jinému. Všichni se spoléhali na počítač budovy, který by jakýkoliv pokus o podvod na potítku ihned odhalil.

Bylo mi jasné, že se lekneš, a čekal jsem, až tě přestanou pozorovat. Koukej se zase na svůj text. Chci zkontrolovat, co jsi napsala, tak mě poslechni: ruce polož na stůl a upřeně se na text zadívej. Kdybys chtěla

odpovědět, stačí myslet vnitřním hlasem. Vnímám ho úplně stejně, jako když mluvíš. Ale neboj se, že bych se ti šťoural v paměti, to neumím. Pouze se podívám tvýma očima a vyjádřím se.

Chvilí zápisky studoval a pak ji informoval:

První otázka je nejdůležitější, z tvé odpovědi musí být Dur úplně paf. Máš ji dobře, ale málo. Musíš tam doplnit ještě další body. Druhá odpověď je taky dobře, jen oprav slovo warp. Píše se s dvojitým vé. Ted' mě ale napadlo, že jednu drobnost tam lze také přidat. Třetí odpověď by měla být jednoduchá, palivo pro hvězdný pohon jsme spolu probírali, a tak mě překvapuje, že máš u ní nejméně poznámek.

Protože tam vím všechno spatra! Až se rozpovídám, budou mě muset vyvést, aby mě zastavili.

Výborně, Ivanko! Já ti zase předám kontrolu nad očima a nadiktuju ti doplňující body. Ale nesmíš se na to vrhnout, aby si nevšimli nějaké změny.

Dobře... Víš, jak je to divné, když se oči koukají jinam, než bych chtěla? Dá to hodně práce, abych se s tebou o ně nezačala přetahovat...

Adam se jen tak pro sebe zasmál, ale zapomněl na funkční telepatickou vazbu. Aniž si to uvědomil, přenesla se dobrá nálada i na Ivu. Adam se rozpovídal a Iva pomalu a rozvážně doplňovala do epapu další body:

K první otázce: především je potřeba rozvést fyzikální důvod existence ochranné zóny. Třeba dát do souvislosti tunelový jev, který dovoluje tachyonům s hraniční rychlostí překonat značné vzdálenosti, a relativistický efekt, který vede k jejich dlouhé životnosti... Myslím, že až deset mikrosekund. Dur si také potrpí na historické souvislosti. Jakoby na okraj se musíš zmínit, že první pravidla stanovila jako bezpečnou mez hranici zemské atmosféry, ale brzy se přišlo na to, že za výjimečných okolností mohou tachyony těch sto kilometrů překonat a že soustředěný tok z motorů vytváří v místě jejich zániku malé slunce. Nebylo by ani od věci připomenout, jakže Země přišla o mys Canaveral, pět tisíc lidských životů, deset hvězdoletů a jeden křižník Sluneční gardy.

Myslíš toho uprchlíka, co nechtěl, aby ho sestřelili, a zapnul hvězdný pohon ve výšce šedesáti kilometrů? Někdy v sedmapadesátém?

Skvělá paměť, Ivanko, přesně to jsem měl na mysli... Ke druhému bodu doplň zase jednu historickou poznámku: připomeň projekt jakési Evropské unie, ke konci vlastně skoro celé planety, který ve třicátém druhém náhodou překročil Tvrdíkovu mez a propadl se do subprostoru i s pořádným kusem Francie. Mimochodem dodej, že to odstartovalo první komplexní krizi, která ukončila globalizaci. Jmenoval se ITER a šlo o první opravdu funkční termojaderný reaktor typu Tokamak.

Děkuji, tohle ovšem vím. Krize globalizaci neukončila, ale dokončila. Lidstvo se sjednotilo na celé planetě, státy zanikly...

No ano, takhle je to správně. Ted' už je to na tobě... Chceš, abych odešel?

Ne! Jen tu pěkně zůstaň a vychutnej si můj triumf.

* * *

Zkoušených bylo jen pár a tak slavnostní předání certifikátů proběhlo ještě před polednem. Adam na chodbě Ivu trochu přibrzdil, a když se ujistil, že není v dosahu nikdo jiný, řekl ke stropu:

„Počítači, odhlas Ivu Tenkou ze stavu. Já si ji odvedu hned.“

Přenesli se na chodbu zemědělské usedlosti ve vlastnictví Rhodosu. Odtud vstoupili do jídelny, kde už byli shromážděni přátelé. Když tam s výkřikem „Udělala to!“ vtrhl Adam, vrhli se všichni k Ivě a potřásání rukou nebralo konce. Skončilo teprve, když se Alan protlačil dopředu a Ivu objal tak zešíroka, že ji měl celou jen pro sebe.

+ + +

8. Návštěvní den

Adam, samozřejmě v simulaci, kterou připravila Esencie, prošel Lucienem dokončený návrh kontejnerového tankeru.

Stroj ještě neexistoval, ale už měl jméno: CROSS. Skutečně jako kříž vypadal. V plném obsazení bylo na kříži pět válců: jeden pevný uprostřed představoval vlastní hvězdolet a kolem něho na každém rameni byl upevněn jeden odpojitelný kontejner.

Jméno bylo zvoleno na počest Ivy Tenké, která mu bude velet, protože to bylo slovo v jejím nářečí, označující kříž. CROSS bude létat mezi Hopsinkou a překladištěm na Ikárii. Druhý kříž, létající mezi Ikárií a Zemí, pojmenovala Miranda KOLOS. Zřejmě myslela ten Rhódský. Ten převezme Vigorova posádka, KAPKA zůstane u Brumíka jako rezerva.

Končím, Esencie, už mě to nebaví. Měl bych chuť zase někoho vystrašit.

Tím strašením myslíš navštívit?

Přesně. Například na takové Ikárii jsem s tebou ještě nebyl. Celé dva měsíce! Opět jsem porušil vlastní předsevzetí, že je budu chodit kontrolovat každý měsíc.

A proč? Ve většině kolonií jsi ještě vůbec nebyl, v téhle jsi pečený vařený.

Mám tam přátele a k té kolonii mám citový vztah. Návštěvy ostatních kolonií poznamenej do seznamu nápadů. Až se budu někdy nudit, použiju ho jako inspiraci.

Pochybnosti mimozemského počítače ignoroval a zavelel:

Jdeme na Ikárii!

* * *

Esencie umístila Adama do Calosu ke křižovatce u radnice, která prakticky dělila kolonii na horní a dolní město. Kdyby pokračoval rovně, prošel by kolonií k zemědělským polím. Před radnicí u dlouhého dřevěného stolu seděli na dřevěných lavicích čtyři radní se starostou a nad něčím mudrovali.

Forseti právě něco vykládal, když si Adama bez skafandru všiml, vyděsil se a zmlkl uprostřed slova. Hned si ale uvědomil, že u Adama je lehkovážnost

nepravděpodobná, a protože pěšky určitě nepřišel, půjde opět o nějaké mimozemšťany. Než ostatní mohli začít šilet, zeptal se:

„Proč jste je nepřivedl s sebou?“

Otázka Adama překvapila jen na chvíli. Hned mu to došlo, zasmál se a přistoupil ke stolu. Bylo to, jako by radní nacvičovali spartakiádu – všichni čtyři si jako jeden muž odsedli o dvě místa dál.

„Nebojte se mě, jsem jen projekce. Ale protože má pan starosta pravdu a zase v tom lítají mimozemšťani, jsem projekce fyzická. Takže pozor na mě!“

A na demonstraci plácl dlaní do stolu. Bylo vidět, že se tím vyloženě baví. A když si radní zase přisedli o ta dvě místa zpátky, aby ho snad neurazili, málem pukl smíchy. Forseti ho ale zchladil:

„Nám zrovna do smíchu není, pane Hopsale. Máte však tendenci se tu neočekávaně vyskytnout vždycky, když si vykoledujeme nějaký průšvih. A čím je méně řešitelný, tím je vaše návštěva pravděpodobnější. Pomalu už se na to začínáme spoléhat. Podívejte se na tohle.“

Podal mu plastový kroužek. Sice hned vykřikl „Opatrně!“, ale už bylo pozdě. Kroužek se v Adamově ruce rozpadl v prach, který mu propadl mezi prsty a vytvořil na desce stolu šedivou hromádku.

„Krucíš!“ ujelo Adamovi. „Doufám, že to je ten problém a zhoršil jsem ho jen trošku?! To je asi nějaké těsnění, že?“

„Dobrý odhad – to *bylo* těsnění. Už třetí den nám neteče voda. Zřejmě se něco podobného stalo s čerpadly, protože když hlavní vysadilo, záložní už ani nenaběhlo. Tak jsme šli do skladu a dopadlo to stejně.“

„Takže to zabalené se rozpadlo taky? To je záhada!“ zvolal Adam teatrálně, přiložil si ukazováček a palec k bradě a zahrál zamyšleného. Nedbal zamračeného pohledu starosty, který už věděl, kam Adam směřuje, a vážně prohlásil:

„Že by nám zase škodili ti oškliví mimozemšťani?“

Radní na Adama vyvalili oči a nějak se to snažili strávit, ale Forseti se afektovaně zasmál a naprosto vážně uvažoval, že se zblázní.

„Mně už to ani nepřijde vtipné,“ postěžoval si, když viděl, že radní konečně pochopili provokaci, sklonili hlavy a začali se usmívat.

„Chápu, pane starosto, že máte problém. Ale uvolněte se, prosím – když jsem tady, je náprava jednoduchá. Hned vám ho vrátím!“ obrátil se k radním, a než se vzpamatovali, zmizel i se starostou.

Esencie, přesuň mě a starostu do přechodové komory Aminy. Musím mu dát skafandr.

Než se Forseti z přesunu vzpamatoval, otevřel stěnu a podával mu střední skafandr:

„Půjdeme do pozemské atmosféry, musíte se chránit.“

Forseti se beze slova začal soukat do skafandru a Adam oslovil počítáč:

„Ahoj, Evo.“

„Ahoj. Co provádíte?“

„Potřebujeme vyrobit těsnění. Řekni Cibovi, ať mi pošle Stena nebo Chlupáče do dílny. Přesunu se tam se starostou.“

„Cib hlásí, že Sten je v dílně a už vás vyhlíží.“

„Děkuju... Moment, pane, tady to nesedí, nenasadil byste si přilbu... Teď je to dobré, tady máte přilbu... Ještě udělejte kontrolu... Dobře, nadechněte se!“

Sten Balon seděl za stolem a montoval díly ze stovebnice. Asi desítky dalších byla rozložená po stole. Adamův přesun ho nijak nevzrušil, ani nezvedl hlavu:

„Ahoj. Dobrý den.“

Adam nechal stát Forsetiho u ponku, obešel ho a podíval se na poloprázdnou krabici. Stavebnice pro kybernetiky:

„Ahoj, Stene. Co to bude, až to bude?“

„Ten geniální projektant si myslel, že budeme těch deset kilometrů čtverečných podlah zametat už navždy koštětem. Stavím úklidového robota... Co potřebujete vy?“

„V Calosu jsou bez vody. Zabalené náhradní těsnění se rozpadlo na prach, ta v čerpadlech už ani nenašli. Mám tu jedno poslední,“ natáhl se přes ponk k Forsetimu a opatrně ho podal Stenovi. „Můžeš vyrobit pár náhradních?“

„Žádný problém,“ přikývl Sten a převzal vzácné těsnění, zatavené v průhledné fólii. Hned mu to bylo jasné:

„To je jasný šlendrián – tenhle kompozit je levný, ale velmi citlivý na radioaktivitu. Pokud vím, je lkárie podstatně mladší a má radioaktivní pozadí o třetinu intenzivnější než Země. Není se co divit, ta tenká fólie ho neochrání... Dejte mi chvilku, vytisknu ho. Kolik jich chcete?“

„Po čtyřech na dvě čerpadla a čtyři do zálohy. Dvanáct.“

„Buď tak hodný, Stene, udělej je hned. Ať rozchodí vodovod a nedojde k revoluci. My se trochu projdeme po kolonii... Cibe, kde je Amanda?“

„Ve své kanceláři. Mám ji za vámi poslat?“

„Ne. Řekni jí, že ji prosím za minutu u zahrad... Pojdte, pane, ukážu vám naši chloubu. Mrzí mě, že nemůžete ochutnat gulášek z naší čerstvé zeleniny. Potom vám ukážu brumlanské podsvětí a Brumíka.“

* * *

Paní Hopsalová si dělala v kuchyni čaj, když se ozval zvonek.

„Kdo to je, Puňto?“

„Váš syn.“

„Tak ho pusť dál... Ahoj, synu. Kde se tady bereš?“

„Ahoj, mami. Ahoj, tati... Ale jen tak jsem šel kolem.“

„Zůstaneš na oběd? Mám v plánu nadívané cukety. Míval jsi to rád.“

„Nemohu, jak ti za chvíli vysvětlím.“

„Sedneme si do jídelny, já jsem ještě nesnídala... tak povídej.“

Adam v pěti minutách vysvětlil rodičům situaci. Na závěr navrhl:

„Dostal jsem nápad. Uspořádám malý rodinný výlet. Ukážu vám Hopsinku, a když nebudete proti, dáme si u nás skvělé palačinky.“

„Ještě tomu moc nevěřím, ale když máš takové možnosti, měl bys vzít

s sebou také svou sestru.“

„Přesně to chci udělat, mami... Jsi pro?“

„Palačinky, říkáš? Když je nebudu muset dělat, tak si je ráda dám.“

„Jsou sice z automatu, ale chutnají lépe než kdekoliv jinde,“ zasmál se Adam. „Co ty, tati?“

„Jsem pro každou bláznivou akci. Co máme udělat, synu?“

„Nic, tati. Nechte mi předsíň volnou a já skočím pro ségru.“

A zmizel.

* * *

Sedmi, vlastně už skoro osmiletý Pier se vřítel do ložnice rodičů a přes přísný zákaz rušit v sobotu před devátou hodinou řval jako na lesy:

„Tati, tati!“

Rozrazil dveře, nevšímal si, že se mamčinina ruka toulá, kde nemá, a intenzitou nádražního rozhlasu je informoval:

„Mami, tati, v hale je nějaký chlap!“

Jejich reakce ho zklamala:

„Nevymýšlím si! Nevím, jak se tam dostal, já mu neotvíral.“

„Tak dobře, ochránče, hned tam jdu. Běž synku, musíme se obléknout.“

Když vešli do haly, opravdu tam nějaký chlap byl. Kochal se pohledem na čisté vody horského jezera, a když uslyšel hluk, otočil se.

„Adame, kde se tu bereš?!“

„Dobré ráno, rodinko. Přišel jsem si pro vás, protože bych vás a rodiče vzal na výlet.“

Když Pier poznal strýce, zastyděl se, že vyvolal takový poplach, a chopil se příležitosti odvést pozornost. Vážně se na Adama zahleděl a nadšeně se zeptal:

„Vezmeš nás k babičce? Už jsem ji dlouho neviděl.“

„Nepovídej,“ pohladila ho matka po vlasech, „byli jsme tam před dvěma měsíci.“

„No jo,“ zastal se ho Adam, „mrněti ubíhá čas jinak... Promiň, Piere,“ řekl mračícímu se mrněti, „zapomněl jsem, že už nejsi mrně... Ano, babička už na vás čeká.“

„Máš tu letadlo?“

„Mám tu něco lepšího. Jestli rodiče souhlasí, obléknete se a jsme tam za chvíli. Babička už chystá snídani... Abyste mi věřili, ukážu vám to. Piere, už jsi slyšel o teleportaci?“

„Slyšel. Co to je?“

„Předvedu ti to: dej mi ruku, zhluboka se nadechni a zavři oči.“

Ve svém pokoji Pier hned oči otevřel a leknutí se změnilo v nadšení:

„Strýčku, ty jsi kouzelník!“

„Tak trochu... Potřebuješ pomoci s oblékáním?“

„Ale strýčku, vždyť už mi je osm! Naši se musí postarat o brášku, já už to

umím.“

„Dobře, mladý muži. Vráťím se do haly a ty se vypravíš.“

Sestra s manželem ještě zírala na prázdňé místo.

„Přesunul jsem Piera do jeho pokoje. Tvrdil, že se umí vypravit sám... Před dvěma měsíci na druhou planetu Brumly dopadl mimozemský stroj. Zvládl to bez poškození a spřátelili jsme se. Z malé ukázky nových možností je vám určitě jasné, že to není nesmysl – posnídáte u rodičů. Uvidíte sami, že v mém dosahu je celý lidský vesmír: vezmu vás na oběd na Hopsinku, a když budete chtít, projdeme se po hlavní třídě na Doře... Vypravte se, já počkám tady. Máte tu úžasný výhled!“

* * *

Pier byl s palačinkami na Brumíkovi hotový jako první.

Matka mu povolila navíc už jen jednu. I tak byl dřív než všichni ostatní, a protože se nudil, vyběhl z jídelny a prošmejdil snad všechny kouty orbitálního ostrova. Skončil v průhledné bublině, které se říkalo pozorovatelná, a řádně vytižil počítač ostrova svými otázkami.

Než se rodina najedla, zavolal Adam na Doru. Chtěl si vyzkoušet nový fígl a na dálku oslovil Altara:

Dobrý den, pane... Mám tu rodiče a sestru s rodinou. Mohu je přenést k vám na hlavní třídu?

Bud'te zdráv. Pořád zkoušíte něco nového? No, je to menší šok než vaše zhmotnění. Klidně je přeneste, ale mám podmínku.

Jakou?

Vy s Amandou budete v mé kanceláři. Mám tu Magdu a chceme vaši ženu vidět. Přijde nám, že ji v Brumlanu schováváte.

Když si pořád někde lítám, musí kolonii řídit ona. Věřte mi, že se nenudí, a já bych měl dostat medaili za borce ve skoku pro něco, protože mě pořád úkoluje... Jak říkám, je ve svém živlu. Ale mám ji tady, do minuty jsme u vás.

Rodinu informoval postaru:

„Dovolil jsem se majitele Dory, takže vás přenesu na nejširší ulici. Samozřejmě je jako všechny ostatní v podzemí, ale uvidíte, jak úžasně mají řešený strop. Jim se ty mraky opravdu pohybují! Stanovil si ale podmínku, že já s Amandou budeme u něho v kanceláři... Tak pojd'te.“

Skutečně byli do minuty u Altara. Posadili se na lavici z druhé strany stolu. Amanda s Magdou hned začaly probírat šperky. Altar si poslechl první dvě věty, pak se usmál a řekl Adamovi:

„Mám vám od Kena vyřídit, že systémy pro kontejnerové tankery budou hotové příští týden, ale pro montáž bude mít volnou kapacitu až v půlce dubna. Zato však budou volné oba týmy, takže do května budou oba tankery hotové. Hned jak ale tankery dodělají, vrhnou se na tahač... Jak jste pokročil s tím vaším katapultem?“

„Tiskárna Esencie tvoří jednotlivé díly, ale jde to pomalu. Máme problém s mědí: té je potřeba hodně a syntéza nějak vážne. Moje představa, že Hopsinka bude vyvážen čistě materiály, byla dost naivní.“

„Říkal jste, že Esencie umí vytvořit i calosit. Nebyl by výhodnější?“

„Byl, pane, ale pak by to patrně nebylo hotové ani na Vánoce.“

* * *

Na Azerii, v jediném městě Buztanu, kde dávaly lišky dobrou noc, se slunce sklánělo k západu a zaměstnanci vrakoviště byli na odchodu. Buť tomu mytí většinou moc nedal a jako obvykle vycházel z buňky jako první. Otevřel dveře a zůstal v šoku zírat – dobrá polovina šrotu zmizela.

Stál v těch dveřích snad minutu, než se přilouдал Eman a natahoval si tričko. Nakoukl Bufovi přes rameno a vyděsil se. Nikdo jiný by něco takového nedokázal, to museli být mimozemšťané!

„Trevore! Rychle sem!“

„Trevoreééé,“ přidal se Buť zoufale a nechal se Emanem vytlačit ven.

„Co šlíte, vy dva blázni!“

Když Trevor spatřil ten výhled na vzdálené hory a slunce mezi ostrými skalami, které díky hromadám šrotu zmizely přinejmenším před třemi roky, vyběhl před buňku a přidal se k Emanovi s Bufem, kteří bez hnutí pozorovali mizení jejich pokladu.

Hned se ale uklidnil, protože u buňky se objevil vlastník. Adam.

„Čau, kluci, to zíráte, co?“

Tentokrátě Buť neexplodoval radostí, že vidí šéfa. Stál tam jako Lotova žena a jediný pohyb, který dokázal vyvinout, byl nekontrolovatelný třes celého těla. Musel k němu přistoupit Trevor, vzít ho za ruku a silou otočit k Adamovi.

„Klid, Bufo, to je zase nějaké šéfovo kouzlo.“

I Eman se vzpamatoval:

„Ahoj! To je tvoje forma pomoci?“

„Nechtěl jsem vás vyděsit, ale potřebuju nějaké železo a další prvky pro stavbu nových strojů na Hopsince. A protože mám nové možnosti, byla by škoda je nevyužít.“

Trevor smutně pokýval hlavou, protože to byl on, kdo tu dělal účetnictví:

„Děkujeme za pomoc, Adame, už jsem se zase chystal požádat tě o zásah robotů. Ale kdo teď zjistí, kolik toho bylo?“

„Chceš to s přesností na tuny nebo na kila?“

„Nedělej si srandu.“

„Dobře, bude to na gramy,“ zasmál se Adam. „Neměj obavy, Trevore, refunduju to vrakovišti do posledního zlaťáku... A jak se tu jinak máte?“

„Více méně vše při starém. Nečeš snad mé týdenní zprávy?“

„Nečtu... Víš co, Trevore, změňme to na měsíční. Řekněme každého páteho, ano? Dám ti adresu do mé firmy na Zemi, kdybys něco potřeboval. Vzpomínáš na technického ředitele Hermana? Šéfuje tam tomu a cokoliv vám

obstará. Teprve kdyby to nezvládl, napiše mě. Samozřejmě nějaké vážnější problémy mi hned hlas... Ale teď už zase letím. Mějte se!“

A zmizel.

* * *

Byla sobota, devět ráno.

Aiden Hagen se probudil, protáhl ruce, nohy, tělo. Připomínal hada na rozpálené plechové střeše, ale říkal tomu rozcvička. Posadil se na posteli, natáhl nosem vzduch a bylo mu jasné, že jeho žena měla ranní chutě, kterým neodolala. Celým domem voněly koblíhy s dírou a bílá káva. Aiden rázem dostal hlad a všechny sliny se mu seběhly v puse.

Lenost úspěšně hladu vzdorovala a Aiden strávil v koupelně dobré čtyři minuty. Vyšel z koupelny a pomalu se připravoval na to, že se také bude muset obléknout, když tu z kuchyně zaslechl hlasy. Nebylo by to podstatné, kdyby podvědomí neusoudilo, že tam je Hopsal.

Nepatrná pravděpodobnost této možnosti ho vyburcovala a Aidenova rázem popadla aktivita a do jídelny vpadl za čtyřicet sekund. Byla to pravda! U stolu s talířem koblíh seděl Adam a s úsměvem si ho prohlížel. Zřejmě to souviselo s předchozím rozhovorem.

„Dobré ráno, Libby. Ahoj, Adame.“

Oba odpověděli, jeho žena se k němu otočila a měla ten provokativní úsměv, kterým se vždycky prozradila, když kula nějaké pikle:

„No neříkala jsem to, Adame? To zafunguje vždycky!“

Aidenovi hned bylo jasné, co s Adamem probírali – že jak ucítí koblíhy, do pěti minut přijde. Myslela si, jak ho tím provokuje, a byla by zklamaná, že ho ty její koblíhy berou čím dál tím méně. Tak se jen usmál a přisedl si. Adam hned přisunul koblíhy před něho a žena vstala a podala mu hrníček.

„Copak, Adame,“ podivil se Aiden, „nemáš rád koblíhy?“

„Mám, ale nemůžu... Libby se na mě sice mračí, ale za chvíli pochopíte, že se nevymlouvám. Bude to zároveň odpověď na otázku, kde se tu beru, kterou mi právě chceš položit,“ nedbal Aidenova výrazu a klidně pokračoval: „Na druhou planetu Brumly, říkáme jí Vločka, přiletěl před čtyřmi měsíci inteligentní mimozemský stroj. Postavila ho umírající rasa za devaterými galaxiemi před tisíci lety. Nabídla mi, říkám jí Esencie, možnosti, které by odmítl jen hlupák. Nemůžu jít, protože jsem jen projekce, a fyzicky jsem v jejím simulátoru.“

Aiden pohotově vyskočil a silně ho plácl do ramene. Předpokládal, že mu ruka Adamovým obrazem projde.

„Au! Projekce, o kterou si vykloubím rameno?“

„Netvrdím, že tomu rozumím, ale je to tak. Přeci jen jsou lidé proti eksterům hodně pozadu. Dám ti lepší příklad,“ usmál se Adam a cukřenka z kuchyňské linky zmizela a vzápětí se objevila na stole u talíře. Aiden na ni chvíli koukal a pak přezíravě prohlásil:

„Slabý! Měl jsi vytáhnout hůlku, ze které by vylétl stříbrný proud jisker,

a cukřenka se měla pomalu materializovat v mlhovém oblaku...“

„Aidene, ty to pořád nebereš vážně! Postav se... poslechni mě... Nadechni se a pojď se mnou!“

Esencie, přenes nás, prosím na Ikárii k jezeru s calositem. Musíš použít hermetické pole.

Já vím!

Aiden mocně vydechl a rozkašlal se. Pak se narovnal a se zájmem se rozhlédl. Nebyl to ještě ani rok, co zde brázdili bahno vypuštěného jezera kapesním sacím bagrem na pontonu a filtrovali bahno, aby vytěžili kousky supravodivého calositu. Aiden nepochyboval, že je skutečně na Ikárii.

„Jsem rád, že jsem starostu donutil k opravě hráze a obnově okolí.“

Rozhlédl se a zaposlouchal do zpěvu místních ptáků. Byl nadmíru spokojen a usmíval se jako měsíček.

„Je tu krásně. Už ti věřím, Adame – můžeš mě zase vrátit? Už mám docela hlad a ty koblíhy mi vystydnou.“

Libby tam seděla ještě pořád v šoku. Když se její Aiden zase objevil u stolu, radostně ho pohladila po ruce a na Adama se zamračila.

„Teď když mi věříte, tak mi řekněte: nepotřebujete něco nebo někoho přinést či odnést?“

„No, když se ptáš, jeden problém bych měl. Je ale takový malý, přízemní... Objednal jsem si nějaké součástky a oni je zabalili všechny do jedné bedny. Bylo to dobré, dokud je nedostal do ruky lokální přepravce. Zvážil si ho a zavolal mi, že si ho mám přijet vyzvednout do centrály, protože má o půl kila víc, než je jejich limit. Dvě stě šedesát tam, dvě stě šedesát zpátky. Půl dne pryč! Když ti dám adresu, skočíš mi pro něj?“

„Samozřejmě, příteli. Rád... Není malých úkolů!“

+ + +

9. Svatební hostina

Když Ivě Tenké při ranní kávě oznámil počítač budovy hovor, myslela si, že to Adam zase zkouší její trpělivost. Ale byla to jen ta nejhoupější novinářka na ostrovech, jedna z nejnamyšlenějších redaktorek bulvárně bulvárního plátku.

To není překlep – tak hrozné to opravdu bylo. Celá redakce se skládala ze zlovolných škarohlídů bez svědomí a soucitu, jakým nebylo ve vesmíru rovno. Všude viděli jen šalbu a klam, podvody a úplatky, tunelování a střety zájmů. A běda tomu, kdo jim padl do spárů a dovolil si nic nespáchat – na toho našli tolik *běžné špíny*, že si ani pes od něj kůrčičku nevzal.

Protože si nikdo nedovolil tuhle říši zla zavřít či umravnit a protože si před nimi nemohl být nikdo jistý, neboť se na každého něco najde, usoudili, že ví všechno, mohou všechno a hlavně – patří mezi mravní ukazatele společnosti. Samozřejmě neopomněli dodat, že jsou naprosto nezávislí. Bohužel velice často i na slušném vychování a realitě.

Iva nebyla nikdy natolik hodnověrná, aby jí firma dovolila poskytovat vyjádření k čemukoliv. Nebyla však ani natolik zajímavá, aby té podlé bandě stála za lynč, přestože si dovolila odmítnout komentovat to či ono. Dokonce několikrát.

Teď si ale řekla, že opouští firmu, kde chtěla dělat kariéru, že opouští planetu, kde se situace už dlouho propadá do tmy plné exkrementů. Zkrátka viděla jen bezbřehý prostor pro zábavu na úkor autorů i čtenářů těch nejhorších pomluv pod sluncem. A tak souhlasila s rozhovorem.

* * *

Šéfredaktorka zvedla hlavu od terminálu a povolila vstup.

„Ahoj, Lano.“

„Ahoj. Co ti na tom trvalo tak dlouho, Miro?“

„Ta děvka si ze mě dělala srandu,“ prohlásila Mira a tváře jí hořely. „Věčně odbíhala od tématu, byla ironická. Odpovídala uvolněně – ta mrcha si určitě říká, že se stěhuje pryč a nemá se čeho bát. O svém otci plácala nesmysly, musela jsem do archivu, ale máme tam toho žalostně málo. Šlo to pomalu, protože jsem musela přeformulovat pomalu každou druhou větu. Však se podívej!“

Šéfredaktorka se podívala na návrh a začetla se do budoucího článku.

Mira ji mlčky sledovala, ale vydržela to jen pět minut:

„Co tomu říkáš?“

„Že je to povedené! Myslím, že to za čas navíc stálo. Beru to, jak to je... To se ten její ometák vážně jmenuje Rádoby?“

„Neuvěřitelné, vid'. Ale prověřila jsem si to. Je to bývalý polda, co zastřelil něčí ochranku, protože si myslel, že patří k útočníkům, co přepadli policejní stanici. Vyhodili ho a on se ztratil do nějaké kolonie. A teď se najednou zase objevil!“

„Asi vím, kdo to je... Řekla bych, že tě Tenká hodně naštvála. Určitě se shodneme, že než se odstěhuje, trochu bysme ji mohli poškádlit. Tak říkajíc jí dát za vyučenou. Co říkáš? Mám nápad, ale musím si zavolat.“

Významně se na Miru podívala, ale ta pochočila okamžitě.

„Samozřejmě souhlasím... Ahoj.“

Lana chvíli procházela adresář, ale pak našla, co hledala, a nechala si spojit osobní komunikátor. Zvonilo to dlouho, protože příjemce zjišťoval, kdo mu volá. Snažil se znít otráveně, ale nadšení skrýt nedokázal:

„Nazdar, Lano! Ty si taky někdy vzpomeneš na staré kamarády? Určitě něco potřebuješ. Tak co to bude?“

„Na staré kamarády prdím, Frede, ale pro tebe jsem vždycky měla slabost... Dobře poslouvej: mám pro tebe tip a dám ti ho za podmínky, že mě k tomu přibereš.“

„Co to vykládáš – ty, taková slušná šéfredaktorka počestných klepů?“

„Nech si ty řeči a zítra ráno si přečti článek o svatbě Ivy Tenké.“

„Ty tvoje blbosti nečtu! Mám pak z toho zaživací potíže.“

„Vřele ti doporučuju udělat tentokrát výjimku. Věř mi. Ještě musím udělat drobné redakční úpravy, ale v ranním vydání to bude! Pak se ozvi. Čau!“
A naštvane ukončila hovor.

* * *

Fred Delgado byl její spolužák ze střední. Dokonce spolu jeden čas chodili, ale nedalo se s ním vydržet. Nebyl hloupý, ale jeho násilnická povaha vyplouvala na povrch ve chvílích, kdy měl být něžný a opatrný.

Něco z toho vztahu v nich však zůstalo. V těch sporadických případech, kdy jí pomáhal získat nějaké informace, dával najevo náklonnost a zájem. Také Lana byla v jeho přítomnosti rozechvělá a jeho letmé dotyky si užívala, ale dávala si dobrý pozor, aby nepodlehla.

Dnes přišla do redakce o hodinu dřív, protože nechtěla, aby ji Fredův telefonát zastihl doma, nebo nedejbože na cestě. Byla si naprosto jistá, že zavolá. *Bingo!* pomyslela si, když voperovaný komunikátor identifikoval volajícího již půl hodiny po příchodu:

„Dobré ráno, Lanino.“

Věděl, že to oslovení nesnáší, ale schválně ho použil. Kohokoliv jiného by přizabila, ale když to říkal Fred, vzbouřily se jí hormony. De facto měly svou hlavu a čekaly jen na jeho hlas.

„Dobré. Líbil se ti článek?“

„Víš dobře, že texty nejsou moje hobby. Ale líbily se mi informace v něm obsažené. Je mi jasné, proč si myslíš, že se mi ty informace líbí, ale pravdou je, že stopa za ta léta vychladla. Jde ti snad o něco jiného než o toho poldu?“

„Přesně tak. Ten polda byl jen prostředkem.“

„Nesnáším, když se mnou manipuluješ... Tak dobře. Kde se chceš sejít?“
Nadiktovala mu adresu a natěšeně se s ním rozloučila.

* * *

Dick Parven byl označován médii za zbohatlíka, protože mladému sirotkovi spadl po tragické nehodě jeho strýce do klína obrovský majetek. Většinou za tou dehonestací byla čirá závist, ale protože to byla pravda, mohli se v tom útočící pisálci vyžívat.

Nemohli však, byť by se jim to moc líbilo, přidávat oblíbený přídomek *neschopný*. Dick byl totiž více než schopný – všeho! Včetně žaloby, kterou by díky svým konexím jednoznačně vyhrál. Tak si hanlivý přídomek tedy všichni jen mysleli. Ona ta význačná vlastnost vypočítavých lidí, kterou pijí krev svému okolí, je totiž zároveň chrání před takovými neuváženými slovy a činy.

Majordomus už dvě desítky let nahrazoval Dickovi domácí počítač. Ne snad, že by ve vile žádný počítač neměl, ale omezil ho jen na obyvák, kde přijímal nedůležité návštěvy. Majordomus mu oznámil, že snídaně je připravena, ale neodcházel. Nenápadně si Dicka prohlížel a snažil se určit jeho náladu.

„Vždyť už jdu, Alberte. Nepřešlapuj tady... Nebo ještě něco chceš?“

„Ano, pane. Je to důležité, ale nejsem si jistý vaší reakcí.“

„Důležité pro tebe nebo pro mě?“

„Pro vás, pane. Přeneseně i pro mě.“

„Tak povídej!“

„Součástí problému je mé přiznání, že po ránu a někdy i večer čtu zprávy na GWW. Vlastně v pracovní době...“

„Už to děláš pár let,“ zasmál se Dick sebejistě, „a já o tom vím. Ale nikdy jsem nezaznamenal, že by tě to nějak omezovalo v plnění povinností. Mám ti vyjmenovat několik posledních případů, kdy to pro mě bylo výhodné, protože evidentně nečteš stejné servery jako já. Sice ses to snažil zamaskovat odkazy na náhodu nebo strýčka, ale já tě prokouk. Jsem rád, že ses odvážil přiznat, protože je pro tebe důležitější má prosperita než obavy z propuštění. Je to sice ošklivá fráze, Alberte, ale zvýším ti plat už od tohoto měsíce. Prostě proto, že přemýšlíš v můj prospěch... A teď jdu na snídani, mám hlad. Ale ty mi řekni, cos objevil.“

Majordomus se uklonil a doprovodil Dicka do jídelny. Dlouho mlčel, než se odhodlal vůbec něco říct. Dick totiž nesnášel, přímo k smrti nesnášel, když na něho někdo mluvil při jídle. Na začátku svého působení zažil Albert několik scén tak vzteklých, že se pokaždé divil, že nebyl na hodinu propuštěn. Ale když to teď pán výslovně povolil, nic jiného nezbývalo.

„Našel jsem článek v ranním vydání Bleskosvodu o svatbě Ivy Tenké. Bere si nějakého bývalého detektiva a stěhuje se s ním ze Země do kolonie bez návratu. Pozitíí má obřad, v sobotu si jde sbalit věci do firmy, v neděli odlétá. Přejde mi to důležité, protože až zmizí, už se do Feinovy skrýše nedostanete. Nevím, zda to mělo být tajné a kdysi dávno jste mi to řekl nedopatřením, ale zapamatoval jsem si to. Za což se omlouvám, pane.“

„Jsem jaký jsem, Alberte,“ pokýval Dick vážně hlavou a podíval se Albertovi do očí, „ale jsem hrdý, že za své činy nesu zodpovědnost. A za svá slova také. Takže to, že máš přehled, je vlastně jen a jen dobře... Myslíš to tak, že bychom ji v sobotu odchytili a ona by nám pomohla s nalezením Feinovy skrýše?“

„Přesně tak, pane.“

„A co když žádná skrýš neexistuje?“

„Když jste se tenkrát zmínil, byl jste si Feinovým vyjádřením dost jistý. Pokud vím, nechal jste prohledat jeho byt ještě před policií, a nic se nenašlo. Jeho dílna je další logické místo.“

„To je všechno pěkné, ale je to už dva roky, vlastně skoro tři. Určitě tu jeho laboratoř vyklidili.“

„Právě že ne, pane. V tom nám také přeje štěstí: Fein²⁰ byl prohlášen za nezvčetněho, tři roky od jeho zmizení musí všechno zůstat zapečetěné. Tři roky ještě neuplynuly. Další důvod, proč to udělat teď.“

„Máš pravdu, Alberte... Tak zavolej Forzatovi.“

* * *

Paolo Forzato měl zázračnou mušku.

Paolo i v té nejšílenější pozici střílel lépe než kdokoliv jiný a střeleckou soutěž na Filipínách, z jejichž disciplín se přinejmenším polovině účastníků udělalo špatně, natož aby trefili alespoň terč, vyhrál již poosmé v řadě.

Paolo byl vysoký, štíhlý a vytrénovaný muž, který měl zbraně rád a nebál se je použít. Ani proti lidem. Litoval je, když se mu připletli před mušku, ale stisknout spoušť mu nedělalo problémy.

Zvonění komunikátoru se ozvalo v polovině střelby. Ignoroval ho, dokud neumístil všechny kulky do terče, který byste ani neviděli. Pak se pomalu zvedl, otřel si ruce a přijal hovor. Vyslechl si žádost a souhlasil s návštěvou.

Miliardář Parven byl ten, kdo častými a bohatě placenými zakázkami umožňoval Paolovi žít vlastní život. Paolo velmi dobře věděl, čím miliardáře zaujal. Nebylo to tím, že vždy bez vpytávání splnil úkol. To bylo samo sebou. Nebylo to ani tím, že nepraktikoval tupou podřízenost ani nadměrné ego. Prostě bylo-li to třeba, dokázal plán akce vylepšit, jinak mlčel.

Paolova nejčennější vlastnost byl spořádaný život. Díky Parvenovi měl na několik Ferrari, jachtu nebo Cessnu, ale nepořídil si ani jedno. Mohl pořádat večírky, topit se v šampaňském nebo drogách a mít každý den ta nejkrásnější děvčata planety, ale nic z toho ho nebavilo. Neměl ani partnerku či partnera,

20 Adam z Brumlanu, strana 144 dole.

protože se mu už jenom z představy těsného fyzického kontaktu dělalo zle. Prostě byl spolehlivý a bezpečný partner, který nemohl ve slabé chvílce něco prozradit, protože žádné slabé chvílky neměl. A vlastně se ani neměl komu svěřit.

Proto neměl miliardář žádný problém stýkat se s Paolem veřejně. Prostě ho pozval k sobě a činil tak, i když pro něj žádný úkol neměl. Šťouraly hned napadlo, že jsou možná milenci. Ale Paolo žádné rozhovory neposkytoval a miliardář na takové otázky neodpovídal. Bylo to dokonalé maskování a hyeny si na tento status quo už zvykly.

Paolo aktivoval svůj dvoučlenný tým a vydal se malým sdíleným vozítkem za miliardářem převzít pokyny.

* * *

Budoucí novomanželé projevili přání mít klidný a osamělý obřad, protože měli v živé paměti blázinec, jaký vyvolal Adam s přáteli²¹ na svatbě Roberta Klama. Adam se sice dušoval, že k ničemu takovému by nedošlo, ale Iva měla docela jasnou představu, jak by to dopadlo, když by se v obřadní síni Adam z ničeho nic zjevil.

Ovšem od úřadu už odjeli všichni mikrobusem, který poskytla Xavierova cestovní kancelář XMKT. Skončili v malé, ale útulné restauraci, kterou si zaplatili celou. Bylo to výhodné cenově, časově a také bezpečnostně. To, že zaplatil majiteli nové, vpravdě nedobytné dveře, Adam nikomu neřekl.

Majitel restaurace nebyl žádný škrt. O nových vchodových dveřích už delší dobu uvažoval, a teď mu spadly z nebe. Odměnil se drobnostmi: restaurace byla naleštěná a nazdobená, jídla byla připravená s nadstandardní péčí, personál dostal mimořádné odměny a jako protiváhu upozornění, že když se budou flákat, budou na hodinu propuštěni. Aby se to všechno stihlo, zaplatil dokonce do kuchyně pomocnou sílu.

Nálada svatebčanů byla naprosto skvělá. Nedá se říct, že by alkohol tekli proudem, ale jednohubek se snědlo ohromující množství a obložené mísy mizely jako mávnutím kouzelného proutku. S velkou pravděpodobností bude večer mnohým špatně.

Vlastně netřeba čekat až do večera. Bude to velice brzy. Nejpozději, až se ukáže důvod otázky podmračené Mirandy:

„Víš, Adame, jak vznikl zvyk unášet nevěstu?“

„No jo. Před vlastní svatbou jsem to poctivě nastudoval.“

„Přiznám se, že jsme to měli s Xavierem v úmyslu, ale pak Pitóm²² zajistil takové vzrůšo, že nás to přešlo.“

„Aha. Tak to mu budu muset poděkovat.“

Miranda se zamračila ještě víc a podezřívavě se zeptala:

„Kam jsi přesunul Ivu?“

„Nikam jsem Ivu nepřesunul! Šla na záchod.“

21 Adam z Brumlanu, kapitola 18.

22 Adam z Calosu, kapitola 4.

„Nevymlouvej se, byl jsi pryč současně s ní a víme, že ti stačí chvilka.“

Adam hned nepochopil důvod takového naléhání, ale když viděl, jak Alan zpozorněl a Klára dodala, že už je tam deset minut, vystartoval. Alan okamžitě za ním.

Vběhli do zadního traktu restaurace a Adam pustil Alana před sebe. Třeba má jen zácpu nebo se zakecala s někým z personálu. Alan bez zaváhání vběhl na dámskou toaletu, ale tam bylo prázdné. Zkontrolovali každický kout, až se dopravovali k zásobovacímu vchodu. Byl otevřený. Alan vykoukl na nákladovou rampu a pečlivě se rozhlédl.

Majitel, který považoval za svou povinnost na všechno dohlédnout, slyšel dupot ve služebních prostorách a přišel zjistit, co se děje. Alan ho přivolal k sobě a zeptal se:

„Neměla by hygiena problém s nezajištěným košem?“

„Měla. Ale je to divné. Jsem si jistý, že žádné zvíře se do našeho koše nedostane. I kdyby ano, ani hodně vypasená kočka ho nepřevrhne. Musela by odjistit ten držák – a na to nemá váhu ani sílu. A medvědy tu nemáme.“

Esencie, ještě jsi ji nenašla? zeptal se Adam nervózně.

Je mi líto, Adame, nenašla. Jestli ji uspali či dokonce omráčili a strčili do nějaké bedny, pak je její vyzařování tak malé, že ho nezachytím. Udělala jsem jinou věc: poslala jsem roboty za hranici prostoru, kam se za sedm minut mohli v aktuálním provozu dostat. Ale odpovídající cerebrální vzorec jsem nezachytila.

To se ani žádné auto nesnaží uniknout? Žádný speciál s ručním řízením se neřítí ulicemi?

Bohužel ne, Adame!

„Promiň příteli,“ řekl Alanovi, který se na něho podíval s očekáváním, „ani Esencie ji nemůže najít!“

Majitel vyšel z kuchyně a přisadil si:

„Také Barča, ta pomocná síla, se někam ztratila!“

* * *

Lana Groseová alias Barča právě krájela cibuli.

Venku bylo na duben poměrně teplo a kuchyň se přehřívala, ale místo zapínání klimatizace stačilo otevřít zadní dveře dokořán. Když Lana zaznamenala Tenkou jdoucí na toaletu, odložila velký nůž, otřela si ruce od cibule do zástěry a tu pověsila na háček vedle dveří.

„Odskočím si,“ řekla kuchaři, který připravoval už třetí obložený ták a jen souhlasně zamručel.

Lana prošla chodbou a přesvědčila se, že zadní dveře nejsou zakódované. Vykoukla ven a zkontrolovala, že Fred je na místě. Zamával jí a vystoupil z auta. Dveře nechala pootevřené, a protože byla jiná váhová kategorie než Tenká, zůstala stát u dveří kuchyně tak, aby ji kuchař nezahlédl. Tři metry na rozběh by měly stačit.

Kontrolovala, že nejde nikdo z hostů, a když se otevřely dveře od toalety, připravila se. Iva se ohlédla po klice, zda za sebou zavřela, protože dveře byly zkroucené a nedosedaly. Lana se rozběhla, a než se Iva stihla leknout, vytlačila ji na nákladovou rampu, kde se jí okamžitě chopil Fred. Zkroutil jí obě ruce za zády, Lana nohou zaklapla dveře a od Freda převzala termotašku, kterou Ivě narazila na hlavu.

Fred včera dobrou čtvrt hodinu zasvěcoval Lanu do tajů nového vynálezu. Základem byla plastová taška určená k přepravě chlazených potravin. Stěny byly z obou stran potaženy hliníkovou fólií, což vyřadilo jakoukoli komunikační techniku. Okamžitě. Prostě už se tím dál nebylo třeba zabývat.

To ale nebylo všechno. Taška byla dost velká, aby se do ní vešla jakákoliv myslitelná hlava, a měla pevné velké uši, které nezlomili ani nejsilnější chlapi. Stačilo ušima protáhnout její ruce a oběť byla totálně zpacifikována. Jakmile neseděla rovně, pokud možno jako by spolkla pravítka, neměla vzduch a omdlávala horkem.

Lana nevěřila, tak jí to předvedl prakticky. Pod neprodyšným poklopem bylo horko a dalo se dýchat jen s obtížemi. Když jí protáhl ruce ušima tašky, mezery kolem hlavy se zmenšily, teplota se zvýšila a výměna vzduchu se dostala na hranici snesitelnosti. Ovšem jakmile se pokusila osvobodit, taška se přimkla k hlavě a Lana se začala dusit. Navíc se teplota ještě víc zvýšila a po pár sekundách se mozek začal přehřívat.

Tohle Lana udělala Ivě s velkou chutí a s Fredovou pomocí ji táhla k autu. Iva sebou mrskala, a když náhodou šlápla na pojistku obruče, co držela kontejner na bioodpad, dalším náhodným kopancem ho shodila z rampy. Lana ale stiskla jeden konec termotašky a Ivě se hned podlomila kolena a zklidnila se. Než ji dotáhli do auta, byla už jako beránek. Zavřeli ji do kufru a odjeli.

Na všechno výše uvedené potřebovali jen jednu jedinou minutu.

* * *

Paolo se nečekaně objevil se svým vozem u Parvenovy vily. Auto nechal na příjezdové cestě, a když mu Albert otevřel, vřít se do příjímací haly. Dick mu šel v ústretu.

„Asi máme problém, pane... Podívejte,“ chvatně rozbil na stole epap a přehrál Dickovi scénu, jak chlap se ženskou nacpali Tenkou do auta a odjeli. Dneska totiž měl Paolo jen pozorovat, vlastní akce měla proběhnout až zítra.

„Sledovali jste je?“

„Samozřejmě, pane. Jeli do bývalé továrny na nábytek.“

„Identifikoval jsi je?“

„Jen jeho. Ona má obličej prakticky pořád za Tenkou.“

„Řekl bych, že pořád ne. Nemáš ten správný software. Sám jsem byl už párkrát překvapen, co pořádný program dovedl odhalit. A kdo že to je?“

„Fred Delgado, gauner, zlodějíček, pašerák. Čistej není, ale zabiják také ne. Našel jsem zajímavou souvislost: novomažel, ten detektiv, kdysi Freda

chytil a dostal ho do lochu.“

„Jasně! Unesli ji jako pomstu tomu poldovi.“

„Pravděpodobně. Dokonce si myslím, že se u toho dobře baví a naváže na staré zvyky – unesl nevěstu a bude chtít výkupné.“

„A potom co? Vrábí mu jí? Nebo ji zabije?“

„Jak už jsem řekl: není to zabiják. Nevím sice, co se mu urodilo aktuálně v hlavě, ale myslím si, že ji vyloží na dohodnutém místě... Co dál, pane?“

„Klidně bych mu ji sebral, až získá to výkupné. Ale problém je v tom, že zítřejší vyklízení nebude po takové události v pohodě, ale bude mít ochranku. Dovedu si představit, že Rádoby požádá své kolegy o pomoc na pár hodin. Bude víkend, nemělo by to být složité. Bojovat proti jednomu nebo pěti je rozdíl. Netvrdím, že byste to, Paolo, nezvládli, ale s každým zabitým poldou, i když není ve službě, se stále víc otvírá Pandořina skříňka. Jenže nevíme, jak moc, a já bych nechtěl riskovat, že strhnu hlupáky, co čekají jen na signál, kterým by omluvili masakr dalších policajtů... Raději obětuju dva drbany než dva poldy. Kde máš své lidi?“

„Hlídadí u továrny. Třeba byste je chtěl jen sledovat, tak aby je neztratili.“

„Dobře. Ať tam vtrhnou a Tenkou jim seberou. Ale ať se Tenké nic nestane! V žádném případě! Zdůrazni jim to – její život nevyváží potenciální ztrátu těch miliard, co v tom lftaj. Dlužili by mi až do smrti.“

* * *

Klidně a spořádaně dojeli do opuštěné polorozpadlé továrny za městem, kde měl Fred svůj osobní trezor, jak tomu říkal. Skutečně se dostával dovnitř dobrých pět minut.

Lana se překvapeně rozhlédla po obstojně zařízené, velmi dlouhé sklepní místnosti. Dokonce se dala považovat za útulnou, kdyby člověk neměl přílišné nároky. Nevydržela své překvapení potlačovat dlouho:

„Chlap, co má v bytě pořádek? Těžko uvěřitelné, u Freda Delgada přímo nereálné. Ef, ty jsi snad dospěl?!“

Použila oslovení, které slyšel naposledy, když se s ním rozcházela. Fred měl na jazyku ironickou odpověď, ale po takovém oslovení zpozorněl a neřekl nic. Raději dovedl Tenkou na druhý konec místnosti a posadil ji do křesla, které otočil proti zdi.

„Představ si, že tu mám i syntezátor. Už jsi obědvala?“

„Byla jsem sice v restauraci a svatebčani se cpali jak nezavření, ale kromě pár krajních plátků rajčat a několika koleček salámu jsem neměla nic.“

„Na co bys měla chut’?“

„Momentálně na jídlo ani ne,“ řekla sladce, vstala z úžasně měkkého gauče a vztáhla k němu ruce.

Lana chtěla Tenkou jen postrašit a po zjištění, jaká muka přináší prostá termotaška, by jí stačilo, kdyby Tenkou vyhodili někde za městem s rukama svázanýma a nasazenou termotaškou. Ale Fred řekl, že za nevěstu musí chtít výkupné a že už se domluvil s kamarádem, který umí poslat vzkaz, aniž by

identifikovali odesilatele. Nebudou chtít moc, ale trochu si přilepší.

Nepřilepšili! Sebepevnější nezamčené a nezajištěné dveře nemohou pořádnému kopanci v okované botě odolat. Lana vzala Freda kolem krku a dlouze ho políbila. Ani jeden netušil, že to je polibek na rozloučenou, protože se vzápětí rozletěly vyztužené dveře a do trezoru vpadli dva muži v maskách a se samopaly připravenými ke střelbě.

„Kde ji máš, Frede?“

„My se známe? A co vlastně hledáte?“

„To, co ti nepatří. Tak rychle, kde je!“

Fred zarytě mlčel, ale Lana se k mužům otočila a bojovně prohlásila:

„Jdete pozdě, tu jsme si poctivě unesli my.“

Menší z mužů se hlasitě zasmál a chtěl odpovědět, ale ten vyšší se podíval na svou zbraň, přepnul z dávek na jednotlivé výstřely a Lanu bez jediného slova střelil do srdce.

Fred úplně zcepeněl. Zíral na vraha a nebyl si jistý, zda se mu to nezdá.

„Bylo to nutné?“ zeptal se nevzrušeně menší muž.

„Bylo... Naštěstí jsem zahlédl odlesk,“ prohlásil sebejistě střelec a šel k Laně, která ležela o tři metry dál v kaluži krve. Sklonil se k ní, chvíli ji ohmatával, a když se vrátil, držel mezi palcem a ukazovákem téměř pětimilimetrovou kuličku, z níž viselo několik drátů. Pak se obrátil k Fredovi:

„Tos nevěděl, co? Měla kameru!“

Fred se těžce zmohl na odpověď:

„Ty pitomče, byla to novinářka! Ty mají vždycky nějakou kameru.“

To se zas nelíbilo tomu menšímu:

„Tak ty se tu paktuješ s novinářema?“

Hledal záminku, aby Freda trochu pochroumal za tuhle zbytečnou akci. Ale Fred mu to ulehčil. Najednou do něj vjel život a sáhl po pistoli u pasu. Větší muž sice měl kameru před očima, ale přehled neztratil. Mávnul pažbou a pistole odletěla až k Laně. Mávnul podruhé a zlomil Fredovi nos, rozsekl čelo a na místě ho uspal.

Menší muž pak došel ke křeslu a chvějící se lvu postavil.

„Tak pojdte, paninko, dneska je o vás zájem.“

Všiml si čerstvého fleku na potahu a chápavě řekl:

„To bylo zbytečné, madam. Nestříleli jsme po vás, ale po té mrše, co vás pomáhala unést... Půjdeme.“

Větší muž jí chtěl termotašku sundat, ale menší řekl:

„Jen jí to nech, Rossi! To je sakra dobrej vynález... A seber tu nějakou hadr. Tenhle ne, ty vole, z toho druhého křesla!“

„Proč, Brade?“

„Nevidíš snad ten flek?! Zejtra by nám auták páchnul jako od smečky zmoklejch psů!“

10. Alan a Iva

V restauraci bylo ticho jako v kostele.

Policie se jim sice výslovně nevysmála, ale řekla, že dokud se únosci neozvou s výkupným a nebude zřejmé, že nejde o pouhé dodržení tradice, nemohou nic dělat.

Adam byl zoufalý, protože měl k dispozici nejdokonalejší stroj v Galaxii, na jeho straně byl i čtvrtý rozměr, ale nemohl dělat nic. Je možná taková náhoda, nebo to udělal někdo, kdo věděl o schopnostech Esencie sledovat vyzářování lidského mozku? Najednou to s ním cuklo, protože Esencie nadšeně zvolala:

Něco mám!

Co?

Našla jsem ženu, co pomáhala v kuchyni.

To si ukládáš otisk každého, koho potkám? Vlastně tu jsem snad ani neviděl, vůbec z kuchyně nevyšla.

Viděl jsi ji šest set patnáct milisekund – když jsi šel před obědem zkontrolovat zadní trakt, prošel jsi kolem otevřených dveří kuchyně a ona něco krájela a ohlédla se. Ne, žádný scan jsem neudělala, ale podoba je jednoznačná.

Tví roboti snad poletují po městě s její fotkou?

Ne.

Však je to vlastně jedno. Bude nám něco platná?

Nebude... Je mrtvá. To poslední výkřik jejího mozku mě přivolal. Ale je tam s ní nějaký chlap, pravděpodobně únosce. Klečí u ní a brečí jako malý kluk.

Přenes mě k němu!

Fred hned Adama zaznamenal, ale přes slzy ho pořádně neviděl. Ani se nelekl, bylo mu všechno jedno.

„Co jsi zač?“

„Jmenuji se Hopsal a přišel jsem si pro unesenou.“

„Je mi líto, není tady. Přišli sem dva maskovaní hajzlové, asi nás sledovali od restaurace, a odvedli si ji. Netuším, kdo to byl, kam ji odvedli a proč ji chtěli... Jeden debil hned Lanu zastřelil, protože měla kameru.“

„Skrytá kamera není zrovna zákonná.“

„Byla to novinářka.“

„Aha... Novinářky snad unášejí nevěsty ze svatby? Proč?“

„Urazila její novinářské ego. Chtěla se jí pomstít, vyděsit ji. Za hodinu jsme ji chtěli vrátit... Ale teď je pryč a mé děvče zabili. Opravdu nevím, kdo to byl!“

Říká pravdu, Adame. Je nešťastný, zlomený, zoufalý, ale nelže.

„Alane,“ zeptal se Adam přítele hned, jak se vrátil, „víš o rozhovoru, který Iva poskytla?“

„Ano. Prý ji zpovídala děsně arogantní a vlezlá ženská. Nejvíc ji zajímaly klepy na jejího otce a lidi z ADS. Iva se přiznala, že už po pěti minutách si z ní musela dělat srandu, jinak by se jí rozskočila hlava.“

„Přesně to byl motiv jejího únosu. Teď teprve jde do tuhého, vážení,“ rozhlédl se po ostatních. „Ivu jim sebrali dva maskovaní muži. Chlapovi rozbili obličej a ta novinářka je mrtvá, protože si všimli, že má kameru... Promiň, příteli,“ obrátil se na Alana, „jsme zase na začátku!“

* * *

Brad Santerelo a Rossi Armeria šoupli Ivu na krytou korbu auta, pohrozili jí, že když nezůstane ležet, tak jí něco zlomí, a vydali se na domluvené místo. Brzy najeli na dálnici a za dvacet minut, na druhé straně města, dojeli po lesní cestě do přízemního domu s velkou garáží pod úrovní terénu. Příjezdová cesta byla rozbitá, pozemek zanedbaný a dům lehce zchátralý. Jen plot zářil novotou.

Garáž byla opravdu velká. Když se zastavili před dvojicí širokých vrat, levě se zasunuly do stropu a oni vjeli dovnitř, stála tam další dvě auta. Paolo byl připravený a hned, jak zastavili, otevřel nástavbu a pomohl Tenké ven. Byla zesláblá a každou chvíli se jí nedostávalo kyslíku. Vydal podřízeným pokyny a odvedl Tenkou do malého pokoje, kde ji posadil na postel:

„Tady přespíte, madam. Zítra provedeme akci a pak vás pustíme... Cože... Samozřejmě že vám to sundáme, ale musí to rozhodnout šéf... Natáhněte pravou ruku!“

Chytrými pouty jí ruku přichytil k čelu postele a šel za Parvenem:

„Připoutal jsem ji k posteli, pane. Ta taška je ale sviňskej vynález – měli bychom jí to sundat co nejdřív. Je dehydrovaná a brzy omdlí.“

„Samozřejmě. Dáme jí najíst a napít. Potřebujeme ji mít zítra v kondici. Albert bude mít za chvíli jídlo připravené, tak jí ho doneseš a sundáš jí to. Chvilku to ještě vydrží.“

* * *

Esencie hlásila:

Našla jsem Ivu. Sundali jí z hlavy hliníkový pytel, vlastně tašku, a přinesli jí jídlo. Vydrž chvilku, až ten chlap odejde...

„Našli jsme Ivu,“ ohlásil Adam ostatním. „Dojdu pro ni.“

Když ji uviděl, zhrozil se. Šaty byly zdevastované a Iva před zhroucením. Všude na obličejí měla rudé skvrny z přehřátí, na krku a holých ramenou spoustu škrábanců od termotašky, co se válela na podlaze. Ráno pracně upravené vlasy připomínaly vrabčí hnízdo po tajfunu. Takhle by ji Alan vidět neměl!

Když si Iva Adama všimla, vypadla jí lžice z ruky. Už věděla, že je utrpení konec, ale místo úlevy na ni všechny strasti poslední hodiny dolehly najednou. Rty se jí chvěly, jak se snažila něco říct, ale nešlo to, a po tvářích se jí valily dva mokré proudy, které nešly zastavit.

Předpokládám, Esencie, že ta pouta přenosu nebrání?

Ne. Nechám je tady.

Dobře. Přenes nás do jejího bytu.

Jak Iva neměla pod sebou postel, dopadla na podlahu a převrátila se na záda. Hned se pokusila posadit, ale i s tím jí musel Adam pomoci. Opatrně se postavila a pokusila sundat si svatební šaty. Ale nešlo to. Další postup byl jasný, logický a nedalo se mu vyhnout, ale Adama najednou popadl stud. Nepřesune sem nakonec toho Alana, aby jí pomohl?

Sakra, Adame! Pomoz mi s těma šatama a neřeš nějaký stud! Nechci, aby mě takhle viděl Alan ve svatební den, víme!

Adam nepochyboval, že právě to si Iva myslí. Zatímco ji svlékal, přenos pokračoval a Adam cítil, jak se už předem červená:

Nedá se nic dělat, jsem zesláblá jako moucha – budeš mě muset osprchovat a pak i obléknout... Ty se vážně červenáš! Tos ještě neviděl nahou ženskou, nebo co?

Operaci zvládli za patnáct minut. Když se s Ivou vrátil do restaurace, všichni se na Ivu nadšeně vrhli. Samozřejmě až po Alanovi.

„Dejte jí najíst a napít, je vysílená. Já se tam ještě vrátím.“

Esencie, určila jsi hlavouna?

Ano. Kam s ním?

Zkus najít tohle místo... Má představa je z filmu, ale netuším, kde to je.

Žádný problém... Jdeme.

Skalní průrva. Na jedné stěně, asi tak tři metry od vrcholu, malá plošina, tak akorát na jednoho člověka. Třímetrová mezera a druhá skalní stěna. Parven se ze židle v jídelně přesunul na plošinku, Adam stál na vrcholu druhé stěny. Posadil se, aby měl k Parvenovi blíž, a zeptal se:

„Jak se vám ten výhled líbí?“

Parven se opatrně rozhlédl. Vlevo pár metrů skalní stěny a pak nekonečný prostor s krásným výhledem do zeleného údolí, vpravo pár desítek metrů skalní stěny, postupně se svírající s protější skalní stěnou, nad sebou převis, který by nepřelezl ani s horolezeckým vybavením, pod sebou dobře padesát metrů volného pádu, končící dnem, plným ostrých kamenů. A k tomu ten studený vítr, byť v údolí asi bude léto.

„Kdo jste a co chcete?“

„Jsem hodně, ale opravdu hodně našťvaný přítel ženy, kterou jsi unesl.“

A chci vědět, proč jsi to udělal? Ta taška, cos jí dal na hlavu, je jednoduchý, ale neuvěřitelně krutý mučící nástroj.“

„Já jsem jí tu tašku nedal, tu měla, už když ji chlapi přivezli. Musel jí to nasadit opravdový únosce, ten... Delgado.“

„Alespoň neobluj. Chtěl jsi ji unést, jenže ti ji Delgado vyfoukl. A tu tašku jsi jí nechal minimálně stejně dlouho jako ten první.“

„Skutečnost je taková, že jsem si vůbec nedokázal představit, jak je ta taška zlá. Až když jsem viděl ta poškrábaná ramena a ty stružky potu za ušima, nechal jsem jí to sundat. Ale tomu těžko uvěříte.“

Tohle je pravda. Uvažoval o tom jen jako o komunikačním krytu.

„Věřím ti to... Tak dobře. Pojdme se bavit jako obchodníci. Já zapomenu, že únos ženy se pohybuje někde kolem třiceti let, protože se považuje za znásilnění, ale ty raději nezapomeneš, že máš k dispozici půl metru čtverečního třiašedesát metrů nad zemí. Vem to pěkně od začátku se všemi souvislostmi a konečným výsledkem. A pohni si, ať nenastydneš!“

Parven nezabíhal do podrobností, ale řekl Adamovi vše podstatné. Esencie samozřejmě kontrolovala každé slovo a zkoumala každý obraz, který zachytila. Když skončil, potvrdila pravdivost.

Adam to ostatně viděl taky, protože vyprávění mělo hlavu a patu. Tak tohle je majitel hvězdoletu, kterým inženýr Fein přiletěl na Hopsinku, zakázal mu kohokoliv vpustit na palubu a zadal termín pro autodestrukci. A když Fil inženýra zabil, počítač byl v pasti. Nemohl dopředu, ani zpátky... Má mu to říct, nebo ne? Raději ne. Fein i hvězdolet jsou v pánu a nikdo už je nevrátí.

Esencie, přenes nás do Aminy, ale buď připravená.

„Bože můj, ty přesuny jsou nechutný!“ stěžoval si Parven a zvedal se z podlahy. Adam ho informoval:

„Jsme v mém hvězdoletu na mé planetě. Ani se nehni, má přítelkyně má reakční dobu pod milisekundu a vytvoří kolem tebe silové pole.“

Tedy teď jsi mě hrubě podcenil!

„Ahoj, Evo. Ukaž nám kolonii a okolí... A ty se dívej, Parvene! Tohle je má planeta, moje Hopsinka. Ještě v lednu se teoreticky dalo tajně přistát z druhé strany, ale pravděpodobnost, že by městský počítač nezachytil strukturální otřes, je hodně malá. Teď už jsou kolem ní bojové satelity ve třech zónách, k dnešnímu dni nějaké dvě stovky. Tanker, co lítá k Zemi, má Newmanovo silové pole a určitě víš, že na něj nikdo nemá. Není kde krást, ani znalost pozice Hopsinky by ti nebyla k ničemu... Nadechni se, vracíme se.“

* * *

Zmizení Parvena je šokovalo.

Všichni čtyři seděli u stolu nad chladnoucím jídlem a snažili se tomu přijít na kloub, když se Parven s nějakým chlapem zhmotnili u dveří.

„Ani hnout! Zůstaňte sedět, ať vám nemusím ublížit... Posadte se k nim, Parvene... Nicméně nějaký trest vás nemine. Unesli jste mi přítelkyni a to, že

jste jen vykonávali rozkazy, vás neomlouvá. Dostali jste za to zapláceno, jste jasní spolupachatelé. Nejhorší je ta šílená termotaška, tu si za chvíli užijete... Vy! Vypadáte jako jejich velitel – přivažte každého k jeho židli... Dělejte, protože na to máte přesně pět minut. Za každou minutu navíc budete pod tou hliníkovou taškou o hodinu déle... Jo, obě ruce i nohy.“

Když Paolo splnil rozkaz, posadil se na svou židli a Adam připoutal i jeho. Potom poklepal majordoma po rameni, protože ho Esencie upozornila, že se cítí nevinný:

„Vy, pane, jste taková šedá eminence, co kryje svého pána, protože nejste o nic lepší. Ani bych se nedivil, kdybyste mu aktivně pomáhal. Opakovaně... no ano, už dvacet jedna let. Jste vinen stejně, ne-li víc – každého z těchhle těch každá akce něco stála, ale vy jste se jen vezl... Až vám tu tašku nasadím, už mě neuslyšíte, tak vás upozorním hned: za hodinu se vrátím a osvobodím vás. Mezitím vám vybilím vaše zásoby zbraní a předám je policii. Samozřejmě že i s otiskama. Budou vás soudit minimálně za nedovolené ozbrojování, ale já doufám, že mají v archivech uložené balistické zprávy z činů těmihle zbraněmi spáchaných... Předpokládám ovšem, že vaše stavovská čest, když vám tak štědře platil, vám nedovolí prozradit zadavatele. Takže pro vás, Parvene, mám speciální trest: přispějete pořádnou částí svého jmění na bohubilé účely. Zahraju si ovšem na Damoklův meč: budu nad vámi viset, dokud to pořádně nepromyslím. Jednoho dne, za týden či za měsíc, za vámi přijdu s číslem cílového účtu... Bavte se dobře, pánové!“

Esencie, teď bych prosil ty termotašky – a ruce řádně protáhnout uchy, ať si užijí při každém pohybu.

Vážně je chceš za hodinu osvobodit?

Ani ne. Až zítra ráno. Nejde mi jen o fyzické mučení, ale také psychické. Měli by alespoň trochu pocítit tu nejistotu, jakou zažila Iva, když nevěděla, co s ní chtějí udělat a jak dlouho bude trpět. Měla by ses ale občas na ně podívat, protože je nechceme zabít.

Hlavně na toho sluhu – má problémy se srdcem.

Sice souhlasím, ale nespravedlnost tohoto světa mě štve: špatné srdce mu evidentně nevádí, když ubližuje ostatním, ale trestat ho musím opatrně, aby se chudince nic nestalo. Kdo z nich se zajímal o zdraví Ivy?

Odpověď je jednoduchá – ty to ignorovat nemůžeš, protože nejsi zločinec...

* * *

Když se Adam vrátil do restaurace, zjistil, že všichni zahání stres jídlem. Škoda, že se k nim nemůže přidat! Posadil se vedle Ivy a požádal Esencii o telepatické spojení:

Jaký trest si přeješ pro ty žoldáky a toho miliardáře?

Hned ale otázky lítoval. Co když si bude přát jejich smrt? Ale Iva bez

váhání kategoricky prohlásila:

Spoutej je a nasad' jim tu hliníkovou věc!

Dobře. Splněno. Přesně to jsem udělal.

Další obložený táč zmizel a všichni čekali, až něco řekne. Nejprve se obrátil na Xaviera:

„Může řidič dojet do garáže sám?“

„Samozřejmě... Ale máme tam věci.“

„Já vím. Řekni mu, že vám je přenesu sem, ať se neleká. Potom ať odjede... Teď odsuňte všechny věci restaurace na jedno místo, třeba sem. Esencie vám sem přenesu vaše věci a pak nás přenesu. Novomanželé se chtějí věnovat sobě a stěhování.“

Esencie, ty věci prosím.

„Mějte se dobře, přátelé. Rád jsem vás viděl. Oblékněte se na ven, jako když jste nastupovali. Chce někdo někam jinam, než kde bydlí? Dobře, dovolím si váš odchod trochu zorganizovat: Iva s Alanem se postaví sem, ostatní budou procházet, loučit se a za Alanem budou mizet. Mají všichni všechno? Tak jdeme na to!“

Majitel restaurace stál mezi dveřmi do zadního traktu a s otevřenou pusou sledoval, jak mu hosté mizí. Když zmizeli i novomanželé, prohlásil:

„S tímhle číslem běžte do varieté. Byla by z vás celebrita.“

„Dnešní únos nevěsty byl důsledek právě přílišné publicity,“ řekl mu vážně Adam. „Myslím, že i bez toho na sebe poutám dost pozornosti.“

„Jestli ty kejkle předvádíte veřejně, tak to asi jo.“

„My dva jsme vyrovnáni?“

„Ano. Děkuji za návštěvu a za nové dveře.“

„Vidíte. Myslel jsem si, že nedobytnými dveřmi ochráním svatbu přátel, ale na ty zadní jsem zapomněl. Udělal jsem to však rád, bylo tu pěkně. Poděkujte také vašemu kuchaři. Pomocné síle už nepoděkujete – je mrtvá. Sbohem.“

„Doufám, že na shledanou, pane Hopsale.“

* * *

Novomanželé seděli na gauči, drželi se za ruce a zírali do zdi. Bylo jim jasné, že se tu Adam objeví. Když se tak stalo, Iva mu poděkovala za záchranu a Alan se zeptal:

„Proč to všechno, Adame? Kvůli mně?“

„Nevím, jaké úmysly měl Delgado, ale hlavní problém je ten rozhovor. Jednak to tu novinářku naštvalo, jednak se zveřejnily data a časy. Ten miliardář ale měl v úmyslu něco jiného – chtěl vás překvapit zítra v ADS a Iva mu měla pomoci najít Feinovu skrýš, kde by mohly být souřadnice Hopsinky. Chtěl zpátky svůj hvězdolet a případně prodávat Sirup.“

„A tys mu něco řekl? O Feinovi a hvězdoletu?“

„Ne. Řekl jsem pravdu: Fein ani jeho hvězdolet na Hopsince nejsou.“

„Ale tu skrýš objeví, až bude za nějakého půl roku Fein úředně prohlášen

za mrtvého,“ řekla Iva. „Měli bychom ji najít a zlikvidovat. Problém je v tom, že už nemám klíče a de facto ani právo tam vlézt. Protože jako na potvoru je zítra prvního. Dole v dílnách určitě někdo bude, před chvílí se teprve vrátili z oběda. Musíme tam jít hned.“

„Tak dobře.“

Esencie, prosím: až se ti dva postaví, přenes nás do budovy ADS před vstup do dílen. A pokud možno ať nás při tom nikdo nevidí.

* * *

Počítač budovy měl samozřejmě problém:

„Kde se tu berete, paní Tenká???“

„Pan Hopsal má mimozemské schopnosti, Atlone, jako bys to nevěděl. A tohle je můj manžel, Alan, víme? Už pět hodin. Jdeme jen do dílen – je doufám někdo v dílně, kde seděl inženýr Fein?“

„Ano, madam... Dovolte mi říct, že mě mrzí, že odcházíte.“

„No to víš, Atlone, nic netrvá věčně. Přiznám se, že jsem s tebou ráda spolupracovala.“ Hned ale *citového vzplanutí* počítače využila: „Potřebuju, Atlone, aby ses chvíli neřval. Potřebujeme si prohlédnout Feinovy věci. Hledáme zastrčený epap, paměťový krystal nebo třeba obálku.“

„Možná jen kus papíru,“ dodal Alan a jemně natlačil Ivu do dveří dílen, které Atlon otevřel.

„Neumím se neřvat, madam. Ale ještě devět a půl hodiny budete jeho nadřízenou. Nemusím zavírat oči – mám-li vám odpovědět běžným lidským příměrem.“

„Děkuji, můj starý dobrý procesore... Feinova dílna jsou ty třetí dveře s bleskem... Dobrý den, Larry.“

Její téměř bývalý podřízený pročítal na monitoru nějakou objednávku a nevzrušeně se otočil. Ale když poznal příchozí, málem spolkl lízátko, které usilovně oslintával. Kdyby nemělo tyčku, za kterou ho v posledním centimetru zachytil, patrně by ho museli oživovat. Ovšem hned si uvědomil souvislosti a jen řekl:

„Dobrý den i vám.“

„Jdeme do Feinovy laboratoře, ale hned zase vypadneme. Nenechte se rušit... Semhle, Alane.“

„Nenechám,“ zamumlal, ale pak si to rozmyslel, otočil se zpět, vytáhl tu kulatou, oslintanou věc z pusy a zřetelně zveřejnil svůj názor:

„Madam? Neměl jsem vás rád, ale teď toho lituju. Ten blbec Harry jako šéf, to je noční můra. Prý se stěhujete ze Země. Ani se vám nedivím a přeju vám jen samý úspěch... Jo, a blahopřeju ke složení těch hvězdných zkoušek.“

V téhle firmě se zkrátka nic neutají!

Iva opatrně odstranila pásky blokující vstup, rychle vstoupili do inženýrova království a pustili se do hledání. Iva to vydržela deset sekund, a když viděla, jak se na to vrhli, nabádala je:

„Opatrně chlapi, jsou tu jemné přístroje! A hodně drahé, víme!“

Laboratoř nebyla nijak velká, v podstatě jen nalevo stůl na celou šířku místnosti, napravo vysoká skříň, komoda se dvěma řadami šuplat a nad ní zavěšené skříňky. Prohledali každičkový milimetr, Adam dokonce vlezl i pod stůl, ale nenašli nic. Otočil se na Ivu, ale ta jen pokrčila rameny. Pak se podíval na Alana, který měl otevřenou poslední horní skříňku a přehraboval se ve vyrovnaných drobných nástrojích.

„Alane!“ zvolal. Přistoupil k němu a ukazováčkem zaťukal na zadní stěnu, kde bylo černým fixem napsáno **GJG3991 + štít**.

„To je Brumla.“

Alan si naslinil prst a nápis se pokusil smazat. Nepodařilo se. Iva hned otevřela vysokou skříň, sedla si na bobek a po třech sekundách podala Alanovi oranžovou lahvičku s lihem. Alan se rozhlédl, ale hadr žádný. Tak vytáhl papírový kapesník, otočil lahvičku, navlhčil cíp kapesníku a nápis setřel. Vlastně *rozetřel*, ale to mu bylo jedno.

Iva zamračeně sledovala jeho počínání. Pak se naklonila, uviděla ty černé šmouhy na bílé stěně skřínky a zamračila se ještě víc. Chtěla protestovat, ale Adam se zasmál a neuctivě prohlásil:

„Máš se na co těšit, Alane. Za měsíc je z tebe jiný člověk!“

A raději zmizel.

* * *

Přesunul se ke vstupu do dílen a zeptal se:

„Atlone, je kancelář Tenké volná?“

„Ano, pane. Ještě ji nevyklidila.“

„Nelekej se. Hned jak vyjdou, přesunu je tam. Všechny své věci si Iva připraví na podlahu nebo na stůl a pak se i s nimi vytratíme. Děkuji ti za spolupráci.“

„Rozumím, pane Hopsale... Jak se vám vlastně daří budování kolonie?“

„Jde to relativně pomalu, ale mám štěstí na spolupracovníky a přátele. A také na dary mimozemšťanů, jak vidíš. Ještě ale o Hopsalovi a Hopsince uslyšíš, neboj se.“

Manželé Tenci vyšli z dílen a oba se tvářili neutrálně. Raději nezjišťoval, kdo koho srovnal. Přenesl je do kanceláře, pomohl Ivě připravit věci do několika úhledných hromádek a i s věcmi je přenesl do Brumlanu, do dosud Alanova bytu.

„Až si to srovnáte, přijďte mi říct a vyklidíme Ivin byt. Budu u své ženy.“

+ + +

11. Hledá se Ferda

V Calosu bylo dopoledne.

Ignác Forseti se prošel ránem po horním městě a teď seděl v podzemí radnice nad návrhy dřevěné lávky, kterou by se jejich zemědělské stroje dostaly přes říčku a kolonie tak rozšířila svá pole.

Nesoustředěně okusoval krajíc chleba kolem dokola, protože kůrka byla ta nejlepší část místní dobroty. Mohl to dělat jen tajně, protože Marie z toho šílela. Hlavně proto, že Niki ho napodoboval. Najednou se z chodby ozval dusot a křik. Teprve napotřetí poznal slova:

„Tati! Tati!“

Forseti identifikoval svého syna, vyskočil a vyhrnul se z poradní místnosti. Otec a syn se srazili ve dveřích.

„Tati, poslala mě máma – venku sedí tři vrány!“

„Vrány?“

„Tři velcí černí ptáci!“

„To je návštěva,“ věděl Forseti hned, kolik uhodilo. Vstal a na tři kousnutí do sebe dostal i střídku. Usmál se na syna a pohládl ho po vlasech:

„Nic jsi neviděl, Niky.“

Nebudeme dráždit štíra bosou nohou, dodal tiše, ale Niki slyšel všechno, hlavně to, co neměl. Se zájmem se zeptal:

„Co je to štír, tati?“

„Osmínohé pozemské zvíře s klepety a jedovatým trnem na prodlouženém článkovitém zadečku. Nic pěkného.“

Niki se už hrnul ke dveřím, ale Forseti ho zadržel:

„Zastav se, Niki. Uvědom si, že nám nerozumíš a jsme pro ně hrozně velcí. Jak by ti bylo, kdyby nás navštívil pták velký jako celá radnice? Musíš být potichu a pohybovat se pomalu, abychom je nevyděsili... Budu ale rád, když půjdeš se mnou, protože u tebe není takový rozdíl ve velikosti. Navíc vůbec netuším, jak se s nimi domluvit.“

Forseti otevřel a vyšel před radnici. Skutečně tam byli tři ptáci. Rozhodně větší než nějaká vrána. Ale zas na druhou stranu měli velmi podobný zobák: silný, krátký, šedivý. Niki opatrně vyšel za otcem, který se zastavil tři kroky před ptačí delegací. Postavil se vedle něho a spolu se uklonili. Ptáci udělali

totéž. Pak se Forseti naklonil k synovi a zašeptal mu do ucha:

„Pojď, posadíme se ke stolu.“

Forseti oběma rukama pokynul delegaci, aby ho následovali. Nasoukal se mezi lavici a stůl, znovu je rukou vybídl ke druhé lavici a posadil se. Ptáci si vyměnili pohledy a pak se opravdu přesunuli na lavici. Forseti se znovu naklonil k synovi:

„Vidíš, Niki, jsou chytřejší než jiná zvířata. Přelétli na lavici, ne na stůl. Určitě chápou rozdíl v účelu.“

Pravý z trojice vyskočil na stůl a začal se procházet. Bylo jasné, že to nedělá proto, že by chtěl stůl zneuctít, ale že něco přehrává. Prostě herec. Chůze po pevné podložce nedělala nohám s mohutnými pařáty dobře. Po třech otočkách se herec najednou otočil ke svým druhům a vystartoval. Uletěl několik metrů, vrátil se na stůl a znova s krákáním vystartoval k lesu.

Druzí dva bedlivě pozorovali reakci lidí. Forseti se synem se spolu tiše dohadovali, ale nedocházeli k žádnému závěru. Marie stála na schodech radnice a odtamtud to viděla jinak:

„Poslouchejte, vy dva chytráci, co když neříkají, že jen tak někdo odletěl, ale že se ztratil? Uvažuješ moc technicky, Ignáci. Co když je tohle matka, které se ztratilo mládě a ona nás žádá o pomoc.“

Pomalou došla ke stolu, a protože ji ptáci bedlivě pozorovali, naznačila hlavou i tělem lehkou úklonu. Ptačí delegace ji napodobila. Posadila se, pohladila syna po vlasech a jemně ho k sobě přitiskla. Určitě pochopí, že ten malý člověk je mládě a že k ní patří.

Dostavil se nápad. Sevřela pravou ruku v pěst a dvěma prsty naznačila chůzi po stole. Dvakrát vlevo, dvakrát vpravo. Pak rychlým pohybem ruku skryla za zády a významně se na ptáky podívala. Chvilí se nic nedělo, ale pak ptačí delegace začala nadšeně poskakovat a zobákem bušit do stolu. Problém byl definován!

Ptáci pokračovali v představení. Herec opět vyskočil na stůl a druzí dva se zobáky přiblížili k jeho krku. Až teď si lidé všimli, že má kolem krku tenké zelené vlákno. Zobáky ho jemně uchopili, rozpojili a z hercova temene spadla na stůl měkká čepička.

Forseti natáhl k čepičce ruku, připraven ji okamžitě stáhnout, kdyby ho snad herec chtěl klovnout. Je pravda, že herec ruku pozoroval s mírně nakloněnou hlavou se zájmem asi jako kos vyhlížející žízalu, ale když si všiml, že se ruka zastavila, vzal čepičku do zobáku a položil ji Forsetimu do dlaně.

Věc vypadala spíš na pružnou přílbu. Forseti se ženou se naklonili přes Nikiho a zkoumali věc, evidentně vyrobenou. Marie se podivila:

„Vypadá to jako kůže.“

Ale Forseti nesouhlasil:

„Spíš je to kůra. Měkká kůra, něco jako lýko. Nějaký takový strom na Ikárii skutečně je... Podívej: vzali obdélník a uprostřed ho zpracovali zobáky. Tím materiál nabobtnal a zkroutil se. Sice neumí materiál vyrobit, ale umí zpracovat ten, co mají k dispozici. Do stěn udělali dírky a jimi protáhli nějaké

rostlinné vlákno.“

„A to vzali kde, Ignáci?“

„Dovedu si představit, že nějakou travu zpracovali pařátem. Asi tak, jako se češe len. Tím se vlákna uvolnila a oni jedno zobákem vytáhli.“

„Taky by mě zajímalo, čím udělali ty háčky.“

Forseti se podíval blíž a konstatoval:

„Jsou to jen konce toho rostlinného vlákna. Konce ohnuli a něco na ně napatlali. Když to vyschlo, ztvrdlo to. Jsou nápadití, poradili si.“

„Co s tím chtějí dělat?“

„To uvidíme, hochu,“ řekl Forseti a čepičku položil před herce. Krajní ptáci ji uchopili za strany, trochu ji roztáhli a nasadili jí herci na hlavu. Ovšem ne přes chocholku, ale přes oči. Potom herec udělal poslepu tři kroky vpřed, otočil se a udělal tři kroky vzad. Pak se otočil k lidem a celá delegace ztuhla v očekávání.

„Chce si hrát na slepou bábu,“ konstatoval Niky.

„Třeba má význam to, že s tou čepicí neletěl, ale šel,“ navrhla Marie. „Mohl napodobovat člověka se zakrytým obličejem... Hopsala!“ došlo oběma najednou a Forseti navázal:

„Mohla by to být přílba skafandru. Nemají průhledný materiál, tak to udělali jen takto... Niki, máš u sebe provázek?“

„Ano, tati,“ odpověděl překvapeně.

„Ukaž delegaci na matčině prstu uzel s klíčkou. Pomalu a několikrát. Já si dojdou pro epap.“

Forseti pomalu překročil lavici, ale když se vzdálil na dva kroky, rozběhl se. Vřítel se do radnice a oslovil počítač kolonie:

„XB1, máš fotku Hopsala ve skafandru?“

„Ano, pane.“

„A je mu vidět do obličeje?“

„Ne... Ale máme foto na galerii bez skafandru. Pokusím se o fotomontáž.“

„Výborně! Pošli mi to do epapu. Děkuju.“

V kuchyni vytáhl epap ze šuplete a vrátil se před radnici. Marie měla na prstu uvázaný provázek a ptáci ho vědecky okukovali a moudře štěbetali. Niki pomalu zatáhl za konec a sundal provázek matce z prstu. Potom herci ukazovátkem naznačil, ať jde blíž.

Chvilí to trvalo, než pochopil, ale pak udělal dva váhavé kroky přes stůl. Ostatní dva ho svými zobáky ještě postrčili. Niki mu provázek uvázal na nohu. Herec moc nadšený nebyl, ale ostatní dva spustili nadšený povyk a pak ještě několikrát zabušili zobáky do stolu.

Potom vzal herec čepičku do zobáku a odvážně s ní došel až před Nikiho a položil ji na okraj stolu. Uklonil se a vrátil se ke svým druhům.

„Právě jste udělali výměnný obchod, Niki. Měl bys za dar poděkovat, úklonu hlavou – rozumí.“

„Tak teď já,“ řekl Forseti, uhladil epap na stole a ťukl na displej:

„Tohohle chcete?“

Všichni tři vyskočili na stůl, fotku si dlouze prohlíželi a dohadovali se.

Zřejmě jim přišli všichni lidé stejní. Potom ale seskočili na lavici a zobákem několikrát udeřili do stolu.

„Toho jsem se obával,“ pokýval Forseti hlavou a podíval se na Marii, která se tvářila souhlasně, „Chtějí, abychom zavolali Hopsala. Jestli se opravdu něco stalo, tak za týden bude pozdě. Rychleji ho ale nedoženeme!“

* * *

O dva dny později naštěstí napadlo Adama Ikárii zkontrolovat. Udělal si přestávku, a když zjistil, že v Calosu je poledne, navázal spojení s Forsetiho mozkiem.

Dobrý den, pane starosto, je u vás všechno v pořádku?

To jsou zázraky! Jsem rád, že jste se ozval. Poslal jsem vám vzkaz, ale ten se ještě válí na Daidalosu. U nás je všechno OK, ale u Ferdy mají nějaké potíže. Byla tady delegace a chtěli, abych zavolal vás. Ukázal jsem jim vaši fotku a jeví se to jako jednoznačné. Ale co se stalo, si nejsme jistí. Podle Marie se jim někdo ztratil, samozřejmě hned předpokládá, že mládě. Můžete za nimi zaskočit?

Ano, udělám to hned. Zatím se mějte... Esencie, už jsme se o Ferdovi bavili. Na okraji té žhavé pláně je Ferdův les – najdeš to jen podle mé vzpomínky?

Našla jsem to. Jdeme tam!

Adam se objevil pár metrů od kamene ve stínu lesa, kde svačil na cestě za majiteli duhových luk. Ale v nežhavější části dne tu bylo pusto a prázdno. Jak má Ferdovi oznámit svůj příchod, když nemají žádný zvonek? Podvědomí snaživě zkontrolovalo blízké stromy, ale když Adamovi došlo, že hledá tlačítko, vysmál se mu.

Vzpomněl si, jak se nesl výkřik Ferdy, když mu mládě spadlo do dutiny stromu, a dospěl k závěru, že to jinak nepůjde. Prostě vykřikl:

„Tady Adam! Ferdo... Ferdo, kdepak jsi?“

Prakticky okamžitě les odpověděl. Sporadické kráknutí z různých stran se během chvíle slilo ve slušný koncert a za tři minuty přistál na kameni první pták, další dva zanedlouho následovali. To bude ta jejich rada.

Adam k nim došel a tři kroky a uklonil se. Ptáci ho napodobili, ale prostřední pták se neprošel po kameni se zvednutými letkami. Nejspíš to nebyl Ferda. Po chvíli zírání se však prostřední pták převrátil na záda, vystrčil své pařáty do vzduchu a po pár sekundách se převrátil na bok a zavřel oči. Hned ale vyskočil, roztáhl křídla a vesele zakrákal.

„Předvádíš své léčení u lidí? Chápu, ty jsi Honza. Tak kde je Ferda?“

Ale ani pětiminutové představení o třech hercích Adamovi neodpovědělo. Pak mu ale došlo, že má nejdokonalejší zařízení v rameni Orionu, a požádal Esencii, aby navázala komunikaci.

Přistoupil ke kameni a opatrně odsunul krajní ptáky od Honzy.

Můžeš, Esencie.

Roboty sice neviděl, ale dokázal si představit, jak malé i velké potvůrky vystoupily ze čtyřrozměrného portálu a podrobně Honzu zkoumají. Teď viděl, jak vypadal, když ho na palubě Aminy Esencie zkoumala. Honza vypadal jako vlastní socha. Ale trvalo to jen minutku a Esencie hlásila:

To je velice zajímavý tvor. Jeho mozek má ještě dokonalejší strukturu, než je tomu u lidí. Myslím, že s lidskou řečí nebude mít žádný problém. Zahaj komunikaci, já budu překládat!

Ostatní nic nechápali, ale Honza a Adam pocítili sílu spojení. Adam začal:

Bud' zdrav. Jsi ten, který mi pomohl s ohněm, zranil se a my jsme tě pak léčili?

Bud' zdrav. Ano, zachránili jste mi život. Děkuji.

Já se jmenuji Adam. Tehdy jsem tě pojmenoval Honza, ale zajisté máte svá jména. Jaké máš ty?

Jména máme, ale nevím, jak ho převést na slova. Klidně zůstaneme u jména, které jsi mi dal ty. Honza zní hezky.

Při mé cestě za vlastníky duhových luk jsem zachránil mládě. Toho, kdo mě k němu dovedl, jsem pojmenoval Ferda. Kde je teď?

To je právě důvod, proč rada navštívila vaši vesnici. Jak jsi říkal to jméno? Ferda?

Ano. Z toho, co jste starostovi předvedli, jsme usoudili, že se někdo ztratil. Takže Ferda?

Ano. Vysvětlí mi, jak vznikají ty duhové louky. Mluvíš o nějakých vlastnicích. Jestli tomu slovu dobře rozumím, pak nevyrostla sama, ale někomu patří – jiným lidem?

Situace je komplikovaná, s vysvětlováním musím začít od základu. Asi takto: kdysi žili lidé jako vy...

Měli jste křídla???

Ne. U nás doma také máme tvory, kteří umí létat. Lidé po létání dlouhá století toužili, ale naučili jsme se to teprve nedávno. Myslel jsem tím, že lidé žili pod širým nebem jako vy, sbírali různé dobroty – jako třeba tu velkou modrou bobuli, co mi dal Ferda za záchranu mláděte. Naučili jsme se předávat si znalosti mezi generacemi, a když jsme jich nashromáždili dost, naučili jsme se vyrábět věci, tak jako vy jste vyrobili tu čepici, kterou jste napodobovali mou přílbu. Následovaly nástroje: představ si, že místo bušení zobákem, v případě lidí rukou, chytneš kus větve a dosáhneš svého, aniž by tě pak bolela hlava či ruka. Potom jsme postavili pohyblivé stroje a ty jsme nakonec naučili také létat. Vzpomínáš na tu hlučnou kouli, kterou jsi také letěl? Další důležitá otázka: koukáte se také někdy na světélka na noční obloze? Na hvězdy?

Koukáme a líbí se nám to. Nevíme, co to je. Ty to určitě víš!

Ano. Proto se tě na to ptám, protože to byl další krok, který lidé udělali: postavili stroje, které umí létat mezi hvězdami. Když byli lidé na vaší úrovni,

mysleli si, že se střídá den a noc, protože slunce obíhá kolem naší planety. Co si myslíte vy?

To je ale špatně, vid', Adame? My si myslíme, že to, co nazýváš planetou, je kulaté a otáčí se, že slunce je žhavé a stojí na místě. Jak je to doopravdy? "

Máte pravdu. Zase je to mnohem složitější: planeta se nejen točí, ale zároveň obíhá slunce. Také slunce se pohybuje. Ve vesmíru se pohybuje všechno. Co se nepohybuje, zaniká. Vidím to tak, že kdyby lidé uměli létat, měli by pořádný rozhled a nevymysleli si takovou hloupost.

Co je to vesmír?

No ano! Jako ptáci máte výhodu: už někdo zkusil vystoupat tak vysoko, jak to jenom jde?

Zkusil to každý: je to součástí rituálu dospělosti. A máš pravdu, že jen díky tomu se každý může přesvědčit, že planeta je kulatá. To z povrchu poznat není... Ptal jsem se na slovo vesmír.

Však ti ho právě vysvětluju: čím vystoupáš výš, tím hůře se dýchá a křídla tě nenesou. Tušíš, Honzo, čím to je?

Únavou.

To samozřejmě také, ale ta únava je důsledek toho, že ve výšce je vzduchu méně, je řídkší. Kdybys nějakým způsobem dokázal vystoupat ještě výš, udusil by ses. A v jednu chvíli už kolem tebe není vzduch žádný – a tam začíná vesmír. Prostě velká prázdnota, ve které se pohybují planety i slunce. Je pro tebe těžké, Honzo, představit si, že těch sluncí je mnoho?

Ani ne.

To je dobře, protože ta světélka na nočním nebi, hvězdy, nejsou nic jiného, než vzdálená slunce. Slunce, kolem kterých krouží planety jako je tahle, kterou nazýváme Ikárie, nebo planeta lidí, které říkáme Země. Ta slunce jsou od sebe ale hodně daleko a lidem trvalo dlouho, než přišli na to, jak k nim doletět. Budeš-li chtít, někdy v noci ti ukážu, které světélko je slunce, odkud pochází lidé. Ale nebude to nic zvláštního – jen další tečka. Ted' ti vysvětlím, jak je to s těmi duhovými loukami... Zapoj představivost, Honzo. Jste tu vy a jsou tu lidé. A ted' si představ, že je tu někdo třetí. Nejsou to ptáci, nejsou to lidé. Prostě někde, u jiného slunce, na jiné planetě, se vyvinul tvor, který se postupně naučil všechno, co je třeba, aby mohl létat mezi hvězdami. Má ruce jako člověk, ale jinak je úplně jiný. Nevím, jak vypadá, ale domluvili jsme se spolu díky jejich znalostem.

My jsme pozorováním mrtvých zvířat přišli na to, že ta louka je jedovatá. Jak lidé přišli na to, že to patří těm třetím?

Dost krutým způsobem – předloni došlo k průšvihů, který způsobil, že voda zničila v naší vesnici všechny zásoby jídla. Zničila naše pole i naši úrodu. Lidé neměli co jíst a pak objevili duhovou louku. Nevěděli, že to není louka, ale pole, které je chráněno jedovatými rostlinami. Pro létání mezi

hvězdami se lidé museli naučit, jak zjistit, zda něco není jedovaté. To jsme udělali, ale přesto jsme nic nepoznali. Lidé se otrávilí a začali umírat. Hrozilo, že zemřou všichni lidé ve vesnici. Já jediný jsem byl přesvědčen, že to nejsou louky, ale pole. A šel jsem za jejich vlastníky. Při tom výletu jsem zachránil Ferdovo mládě a pak jste vy zachránili mě. Děkuji.

Vysvětlí mi, jaký je rozdíl mezi slovem louka a pole.

Nejdřív ty vysvětlí mně, jak to u vás chodí: ty jsi něco jako starosta. Jako Ignác Forseti v naší vesnici?

Ano. Zvolili mě, když se Ferda ztratil.

A tihle dva jsou tví pomocníci?

Radí mi, spolu se rozhodujeme.

Byly doby, kdy staré a moudré lidi mladí respektovali a ctíli. Nazývali jsme je radou starších... Řekni svým rádcům, ať se o tebe nebojí. A že budeme za chvíli zpátky – chci ti ukázat pole u naší vesnice. Hned pochopíš rozdíl proti louce.

Honza to sdělil rádcům.

Můžeme. Ale není mi jasné jak.

Nelekní se, bude to mžik... Esencie, přesuň nás na okraj pole u Calosu.

Honza se strašně lekl, ale brzy byl zase zvědavý:

Co to bylo?

Teleportace. Přesun prostorem.

To takhle dělají všichni lidé?

Ne, Honzo. Lidé to neumí. Ten, kdo tě prozkoumal, naučil se s tebou komunikovat a dovoluje nám spolu mluvit, je stroj, který nepostavili lidé. Je chytřejší než všichni lidi dohromady. A já jsem jediný člověk, kterému dovolil používat ho. Být výjimka ale nemusí být špatné – však ty budeš jediný pták, který ví o tvorech z hvězd a nešili z toho... Podívej: tyhle žluté rostliny tu nevyrostly samy, zcela vědomě je tu zaselí lidé. Říkáme tomu obilí. Mám nápad: zůstaň tady, něco ti přinesu.

Adam se přesunul starostovi rovnou do kuchyně. Starostova žena se právě se synem učila. S oběma to cuklo, ale než se Marie mohla proti vpádu ohradit, Adam ji poprosil:

„Promiňte, paní Forsetiová, mohla byste mi dát trochu mouky? Jenom takhle do hrsti. Na ukázkou... Měli jste pravdu: ztratil se nám Ferda... To stačí, děkuju. Na shledanou.“

Adam se vrátil k Honzovi a natáhl k němu dlaň:

Obilí je rostlina jako každá jiná a má semena. Hodně semen. Když ta semínka dlouho mačkáš, rozdrtitíš je na prášek. Tomu prášku říkáme mouka a trochu jsem ti ho přinesl. Neboj se a ochutnej... Tak co, chutná ti to?

Moc ne.

Souhlasím s tebou. Ale když to smícháš s vodou a dáš do tepla, je to mnohem lepší. Důležité je, že mouku můžeme uschovat a máme tak jídlo

i v zimě. Co vy – taky si něco, třeba ty bobule, schováváte na zimu?

Ne, to nás ještě nenapadlo.

Vidíš, a přitom je to důležitý rozdíl: lidé také nejprve jedli jen to, co našli v přírodě. To, co samo vyrostlo na nějaké louce. I v zimě toho našli dost, aby přežili. Později se naučili odložit si v létě některé jídlo tak, aby se nezkažilo a vydrželo až do zimy, kdy toho příroda poskytuje tak málo. U nás je rozdíl mezi létem a zimou mnohem větší než na Ikárii. Později však lidé přišli na to, že si založí vlastní louku, kde poroste jen to, co chtějí. Lidé mají pole nejen na obilí, ale i na jiné rostliny. Proto vím, že vlastníci duhových luk se v něčem lidem podobají, protože také pěstují a jedí obilí... Nelekni se, zase nás přesunu... Neboj se toho, je to jen stroj.

Co to je? A proč je to tak velké?

Říkáme tomu traktor. Umí jen jedno: sám se pohybovat. K němu ale připojíš další stroje, se kterými pak jezdí po poli. Takže na jaře rozháže semena obilí, a když obilí vyroste a uzraje, zase ho poseká, posbírání a vytřese z něj semena. Část semen schováme, aby bylo co další jaro zasadit, zbytek sníme... To všechno ti, Honzo, ukazuju proto, abys viděl, k čemu se jednou sami dopracujete. Chci, abys viděl ten rozdíl mezi vámi a lidmi. A teď si představ, že stejný rozdíl je mezi lidmi a vlastníky duhové louky. My máme pole, ale hned tady u vesnice. Oni mají pole na mnoha planetách ve vesmíru.

Jaký je v tom rozdíl?

Rozdílů je mnoho, ale stačí jen jeden, kterému budeš rozumět: čas. Před několika dny jsi od svého lesa musel doletět až do naší vesnice. Trvalo ti to nějakou dobu. Za stejnou dobu lidé doletí z Ikárie až domů, k jinému slunci. Jenže ti třetí se za stejnou dobu přepraví na druhý konec vesmíru. A stroj, který nám umožňuje spolu mluvit, mě přepraví za okamžik nejen k tvému lesu, ale třeba na Zemi. Vám se jeví to, co lidé umí, jako zázrak. Věř mi, že stejně tak se lidem jeví jako zázrak to, co umí ti třetí. A to, co dokáže Esencie, si lidé nedokážou ani představit.

Ty lichotníku jeden! Špitla Esencie.

Děkuji ti, Adame, za všechna ta vysvětlení. Mnohem jasněji vidím souvislosti s tím, co se teď děje. Pojďme zpátky, ať nezačnou šilet, a budeme se věnovat Ferdovi. Myslím si, že jsi jediný, kdo ho dokáže najít.

* * *

Honza se zase posadil na velký balvan ve stínu lesa. Počkal, až se jeho rádci vyřádí z nadšení, že je zpět, a pak je oba poslal do lesa.

Jen chvíli, Adame, někoho ti představím. Než ho přivedou, povím ti, co se děje. Vlastníci duhových polí rozšířili svá pole a narušili tak naši přírodu. Není to vidět, ale má to nepříjemné důsledky.

Když jsem za nimi byl, upozornil jsem je, že tu jste také vy. Odpověděli, že

nebudou kácet lesy, vysušovat močály nebo měnit toky řek. Předloni teprve zjišťovali, kde budou vhodná místa pro jejich pole, ale tvrdili, že ideální jsou ty rozsáhlé planiny rozpálené sluncem.

To, co jsi říkal o srovnání mezi námi, lidmi a jimi, jsem pochopil tak, že jde o množství znalostí. Nám je jasné, že když zabereme nějaké místo, ti, co tam žijí, si buď zvyknou, nebo odejdou. Což v tom množství znalostí, které ti třetí mají, takhle není?

Určitě je, Honzo. Ale Ikárie je ještě rozmanitější než Země. Je tu velké množství druhů a miliardy jednotlivých tvorů. Čím je ten tvor větší, tím je i samostatnější. Určitě si to vlastníci spočítali a určitě přesněji, než to dokážou lidé, ale není možné, aby věděli o hnutí mysli každého tvora. Domnívám se, že i jim zbývá jediná možnost: vysadit pole a počkat, co se bude dít... Stále jsi mi neřekl, jaké jsou ty nepřijemné důsledky.

Existuje rychlý a nebezpečný tvor, který nás loví. Dokud bylo duhové pole jen u našeho lesa, toho lovce jsme neznali. Ale když vlastníci oseli i druhou stranu kopce, lovec zjistil, že jsou jedovatá a vyhnala ty, které lovil. Aby nezemřel hladu, vydal se za nimi a objevil nás. Vydal jsem se k jiné tlupě a získal jejich zkušenosti s lovcem.

To muselo být složité! Určitě mluví jinou řečí.

Máš pravdu, jednoduché to nebylo. Ale proti domluvě s lidmi to bylo snadné. Pro mě to bylo velké poučení a hodně věci k zamyšlení. Chovají se jinak než my. Umí toho víc než my. Proto jsem tak rychle pochopil to, co jsi mi vysvětloval, Adame, protože jsem po několika návštěvách hodně přemýšlel nad rozdíly mezi námi. Díky tobě jsem pochopil, že oni už udělali první krůčky směrem, kterým se vyvíjeli lidé. Nejsem si tím jistý, ale zdá se, že všechny ty rozdíly jsou kvůli tomu lovcovi. Jeho nebezpečnost je donutila žít pohromadě a ten prostor ohradit. V noci vždy někdo bdí a dává pozor. Neumí sice rozdělat oheň, jako jsi to udělal ty na planině, ale nebojí se ho. Výprávěli mi, že když přijde bouře, stane se, že někde začne hořet – a oni tam strčí suchou větev, oheň přenesou k sobě a dokážou ho nějaký čas udržovat. Pak nemusí s lovcem bojovat, protože ten se ohně bojí.

Říkáš to přesně, Honzo. Také lidé se vyvíjeli pod tlakem svých predátorů. Pamatujeme si to velice dobře... Chceš říct, že ten lovec unesl Ferdu?

Proč by to dělal? Lovec loví, aby se najedl. Použiju tvoje slova: problém je mnohem složitější a ne všemu rozumíme... Aha, už ho našli... Adame, tohle je svědek, kterému se podařilo uniknout. Uměl by ten stroj promluvit také s ním?

Samozřejmě. Ale vysvětli mu to, abychom ho nevydělali.

Když to Honza udělal, svědek se ozval:

Buď zdrav, Adame.

Zdravím tě.

To je úžasné! Nikdy by mě nenapadlo, že si někdy promluví s člověkem.

Měl bys ale vědět, že takto komunikovat neumí žádný člověk, ani já. Mezi námi je prostředník, který mi překládá tvoje myšlenky a moje zase překládá tobě. Starosta říkal, že máš důležité informace.

Ano. Viděl jsem... zažil jsem útok lovce.

Aha. Chápu, že je to pro tebe těžké, ale měl bych vědět všechno co ty. Máme-li mít nějakou naději, že Ferdu najdu, musíš mi říct všechno.

Budu se snažit... O tom lovcu ti už starosta říkal. Jeden se tu tehdy nad ránem objevil. Nevěděli jsme, jak se bránit, až Ferdu napadlo, že ho odvedou pryč. Spolu s rodinou kolem něho létali a příležitostně ho shora klovali. Bylo to nebezpečné, ten lovec má velké tlapy s drápy. Dlouho se tak honili a lovec je následoval až na louku na druhé straně lesa. Tam se ale stalo něco nečekaného – z houští vyšel člověk. Byl v takovém tom bílém obalu, ve kterém jsme viděli i tebe. Jen do něho nebylo vidět. Asi si mysleli, že jsi to ty a lovec zabiješ nebo odeženeš. Ale lovec jejich nepozornost využil, zvedl se na zadní a tlapami srazil ji a mladého na zem. Ji chytil do tlapy, ještě než dopadla. Stíkl zuby a prudce hodil hlavou. Byla hned mrtvá. Ferda mu zaútočil na hlavu, ale lovec mávl tlapou a náhodou ho trefil. Pak se vrhl za ním. Dostal by ho, protože Ferda po té ráně létat už nemohl. A tehdy něco zasyčelo a lovec padl hned mrtvý. Pak ten člověk chytil Ferdu, protože ten už se skoro nehýbal, vložil ho do nějaké průhledné krabice a odešel s ním pryč. Vlastně neodešel: sedl si na nějakou věc, která se s ním rychle pohybovala, a než jsem se vzpamatoval, byl pryč. Ta věc funěla a tiše pištěla.

Tomu obalu se říká skafandr. Uvnitř je náš vzduch. A ta funící věc byl pravděpodobně kluzák. Stroj, který jsme si postavili právě proto, abychom se mohli rychle pohybovat. A funí proto, že fouká pod sebe vzduch tak silně, že ho to nadnáší... Takže člověk, říkáš? To je hodně velký průšvih!

Jedí lidé ptáky?

Ne. Určitě ne tady u vás. Příroda tady a u nás doma se liší tolik, že to nejde. Ferda pravděpodobně žije. Věř mi, že udělám všechno pro to, abych ho našel.

Už jsem se smířil s tím, že je také mrtvý. Byl hodně zraněný a už je to dlouho. Ale budu rád, když to zkusíš. Měl by se vrátit tam, kam patří.

Neztrácej naději. Víš přece, že vašeho starostu jsme dokázali vyléčit. Ten člověk, co ho odnesl, nemusí být nutně zlý. Přece tím, že lovice včas zabil, zachránil Ferdu před sežráním. Třeba ho pak vyléčil.

Ano, budu doufat. Měl bych na tebe ale ještě jednu prosbu. Od svých předků víme, že vzít mrtvolu do zobáku a přenést ji jinam můžeme, jen když je to hned. Jakmile chvíli leží na zemi, ten, kdo to udělá, onemocní. Oba tam stále leží. Hlídáme je, aby je něco nesežralo, ale i tak pomalu mizí. Vrací se do přírody. Mohl bys je přenést na místo, kam ukládáme své mrtvé?

Udělám to. Ten prostředník mezi námi si umí přecíst ve tvé hlavě věci,

keré si jen představuješ. Představ si místo, kde Ferda leží, z takové výšky, aby zároveň bylo vidět místo, kde teď jsme. Prostředník nás tam přenese.

Když Esencie přenesla matku se synem na místo posledního odpočinku, zeptal se Adam:

Máme vůbec nějakou šanci toho člověka vystopovat? Už dávno může být na Zemi nebo kdekoliv jinde.

Určitá šance tu je. Já totiž vím něco, co ty ne: šedesát kilometrů odtud je na lesní mýtině ukrytý malý hvězdolet, něco jako tvá Amina. Může to být on. Nebo by mohl vědět, kdo má Ferdu... Našla jsem ho! Ferda a další místní zvířata jsou na palubě. Ferda je v pořádku!

Kolik lidí tam je?

Jen jeden. Přesněji jedna. Přenesu tě k ní.

Jedna kajuta kulovité lodi byla předělána na zoo. Podél stěn byly desítky hermetických boxů různé velikosti. Žena byla skloněna nad řídicím pultem uprostřed místnosti a něco právě nastavovala. Když zvířata zaznamenala Adama, začala ve svých boxech pobíhat a křičet. Žena vyhodnotila situaci správně i přes nepravděpodobnost něčeho takového – úžasně rychle se otočila s laserem v ruce. Adama její krása přímo omráčila.

„Kdo jste a kde se tu berete?“

„Jmenuji se Hopsal. Adam Hopsal...“

„Aha – pak na druhou otázku nemusíte odpovídat. Vaše návštěva má nějaký účel, nebo si jen tak hopsáte?“

„Ano. Má důležitý účel: osvobození přítele. Když víte, kdo jsem, tak schovejte tu zbraň, ať si neublížíte. Na mě nemá vliv, jsem jen hologram. Ovšem hologram, který vám může snadno ublížit.“

Esencie, přenes ji do pilotní kabiny a po třech vteřinách zase zpět.

Ženě se ze dvou teleportací bezprostředně po sobě zatočila hlava.

„No fuj! Jmenuji se Ema a nejsem si vědoma nějakého zločinu! O jakém příteli mluvíte? Nikoho jsem neunesla, jsem tu jen já.“

„De facto unesla. Ale omlouvá vás, že jste to nemohla vědět a že jste mu zachránila život... A navíc jste ho evidentně vyléčila.“

Ema přelétla očima boxy a uvědomila si, že popsany děj sedí na toho místního orla, který se tísnil v největším boxu. Teď byl ale přilepený na čelní stěně a pozoroval dění v místnosti. A na rozdíl od jiných byl zticha.

„Chcete říct, že ten pták je váš přítel?“

„Předloni jsem mu zachránil mládě a o pár dní později on zachránil mě. Ukázalo se, že je to místní inteligence. Navíc to je starosta komunity žijící v lese, u kterého jste ho odchytila. Kdyby vám to nestačilo, pak vezte, že tohle všechno vím od nového starosty a svědka, který přežil útok predátora, kterého jste zřejmě zabila laserem. Slyšel nějaké syčení.“

Ema na něho valila oči a snažila se srovnat si to všechno v hlavě. Ale ať to rovnala, jak chtěla, pořád jí vycházelo, že Hopsal říká pravdu.

„Nebudu se hádat, předkládáte jasné důkazy. Ten predátor byl nějaký místní tygr. I tohle dává smysl: když se objevím ve skafandru, všechna zvířata

prchají. Ale ti ptáci ne. Predátor samozřejmě taky ne.“

„Byla to jeho partnerka a dítě. Polevili v ostražitosti, protože poznali jen jediného člověka ve skafandru – mě. Mysleli si prý, že tu potvoru odeženu, a přestali si dávat pozor... Řeknete mi konečně, co jste zač a co na Ikárii provádíte?“

„Jak vidíte – jsem lovec. Chytám zvířata po kolonizovaných planetách, samozřejmě ne zadarmo. Objednavateli jsou zoo, vědci nebo různé expozice. Expozice Ikárie bude v zoologické zahradě v Pensylvánii.“

„Jste podnikatel, nebo zaměstnanec?“

„Jen zaměstnanec. Můj šéf shání zakázky. Jde mu to dobře, protože má spoustu kontaktů.“

„Víte o tom, že zákony jasně říkají, že kolonizovaná hvězdná soustava je nedělitelná, tedy že všechno patří kolonii a měla by dostat zapláceno. Tuplem to platí o samotné planetě!“

„Vím, ale vy asi nevíte, že pro vědecké účely a pro zoologické zahrady je v tomhle zákoně výjimka.“

Nežže. Opravdu to tam je. Jenže se tam také říká, že kolonii patří náležitá odměna.

„To jsem přehlédl... Ale vy mi zamlčujete, že i tak musíte kolonii zaplatit... Dobrá, to vyřešíme snadno a rychle. Už jste nalovila dost?“

„Podívejte se na prázdné boxy – mám asi tak polovinu. Zvláště když mě o toho orla připravíte. Chcete mě odtud vyhnat?“

„Ne. Pokud souhlasíte s tím, že inteligentní tvor, který má potenciál jednou vybudovat civilizaci jako lidé, nepatří do klece.“

„Naprostο. Vlastně bych stála o to, abyste mu vysvětlil, že to není jak poznat. Abyste mu řekl, že mě to mrzí a že bych stála o to, aby mi odpustil...“

Skutečně v ní tu úctu cítím, Adame.

„Jste dobrý člověk, přesvědčím ho.“

Esencie, spoj mě s Ferdou... Bud' zdrav, Ferdo. Jsem Adam.

Bud' zdrav, Adame. Ferda je mé jméno?

Ten, kterého jsme vyléčili, mi říkal, že převést vaše jména na slova je obtížné, a souhlasil se jménem Honza. Mohu ti říkat Ferdo?

Asi má pravdu. Říkej mi tak... Přišel jsi mě zachránit?

Ano.

Co má rodina?

Je mi to líto, Ferdo, ale oba jsou mrtví. Útočník také. Toho zabila tato žena, jménem Ema, když tě chtěl sežrat. Přenesla tě do své lodi a vyléčila tě jako já Honzu.

Vyléčila mě proto, aby mě odvezla. Kam? Proč? K čemu jsou živá zvířata, má-li hlad?

Živá jsou proto, že nejsou k jídlu. Asi ti to bude připadat šílené, ale každé zvíře dostane svou klec, aby neuteklo, a lidé se o něj budou starat. Budou mu pravidelně dávat jídlo a vodu a léčit ho, kdyby onemocnělo. A to všechno jen proto, aby se jiní lidé na ně mohli podívat, něco se o nich dozvědět. Skončilo

by to katastrofou, kdyby všichni ti okukovači měli přiletět sem.

Je to divné, ale budu nad tím přemýšlet. Co dál – to mě ta Ema jen tak pustí?

Ano. Souhlasí s tím, že inteligentní tvorové, tedy ti, co si uvědomují sami sebe, do klece nepatří. Mám ti vysvětlit, že neměla jak poznat, že nejsi jen obyčejné zvíře. U nás doma taky máme zvířata, která umí létat. Dokonce jeden druh, který vám je velmi podobný. Ovšem ti jen žijí a neuvědomují si sami sebe: nepohřbívají své mrtvé, nemají kulturu, nepřemýšlí nad světem ani nad hvězdami, neshromažďují znalosti k tomu, aby mohli žít jinak. Zkrátka nebudují žádnou civilizaci. Splést se bylo snadné. Mám ti říct, že je jí to všechno líto, a mám tě poprosit o prominutí. I já se za ni přimlouvám.

Takže vlastně zvířata definuje třeba to, že nepřemýšlí o vině a neznají odpuštění?

Přesně tak. A také to, že neumí zobecnit několik konkrétních věcí a to obecné pravidlo aplikovat na jinou konkrétní věc.

Teď ti nerozumím – udělal jsem snad něco takového?

Udělal. Když jsem ti vyjmenoval, co zvířata neumí, o vině a odpuštění jsem nemluvil. Vyjmenoval jsem několik konkrétních věcí. Na jejich základě jsi ty pochopil obecné pravidlo a obratem jsi určil, že toto pravidlo sedí i na vinu a odpuštění.

Jsem rád, že nejsem zvíře! Řekni Emě, že jí odpouštím.

Ema šestým smyslem vycítila, že se Hopsal ani orel nezasekli, ale že spolu komunikují. Doteď by odpřísáhla, že telepatie je výmysl sci-fi bláznů.

„Všechno pochopil. Trvalo nám to déle, protože není zvíře: diskutovali jsme o vině a odpuštění. Ale mám vám vyřídit, že vám odpouští a děkuje za záchranu... Teď se prosím otočte čelem k němu a ukloňte se mu. Stačí mírně. Uvidíte sama.“

Když to Ema udělala, Ferda to samozřejmě udělal také, byť v těsném boxu to moc nešlo. Adam jí řekl:

„Dejte mi prosím ještě minutku, vysvětlím mu pár věcí a pošlu ho domů. Vy zatím vysvětlíte NSH, že si na chvíli odskočíte, protože musíme vyřešit otázku financí.“

Milý Ferdo, já tu musím s Emou vyřešit několik věcí, abych ochránil vás, Ikárii i naši kolonii. Prostředník, který mi umožnil domluvit se s Honzou i s tebou, tě přenese domů. Než to udělá, musím ti říct pravdu: mysleli si, že už tě nikdy neuvidí, a zvolili nového starostu. Myslím, že správně, protože Honza je chytrý a přemýšlivý. Nezlob se za to na ně. Až to tady vyřeším, navštívím tě a promluvíme si.

Dobře. Měl bys jí, Adame, říct o těch otrávených loukách.

Řeknu. Připrav se. Ahoj... Tak, Esencie, přesuň Ferdu.

„A teď vyřešíme vás... Nadechněte se.“

Esencie, přesuň nás do pilotní kabiny.

„Nechte počítač zobrazit tu duhovou louku, co je vedle Ferdova lesa. Počítač to určitě zachytil, když jste přistávala... Nechte zobrazit detail. Povím vám pohádku o třech rostlinách, co dohromady tvoří smrtelný jed...“

Adam řekl Emě všechno o duhových polích mimozemšťanů a o otravě kolonie, kterou zachránil až Bog. Když skončil, zpytavě se na Emu zahleděl. Ema hned věděla, co chce:

„Ptáte se, jestli vám věřím? Ano, protože máme společného přítele, jmenuje se Klam. Robert.“

„Slíbil, že bude mlčet jako hrob.“

„Slib dodržel, neřekl mi nic. Jen připustil, že skutečně mu hodnost vrátili, protože byl s lékařským hvězdoletem na Ikárii.“

„Vesmír je možná nekonečný, ale lidský vesmír je děsně mrňavej!“

„Proč jste mi to všechno prozrazoval? Nezdá se mi, že by to bylo nutné.“

„Ale bylo. Ferda měl strach, abyste se neotrávila, a chtěl, abych vám to řekl. Víím, jak to funguje: jak bych se zmínil o nějaké jedovatosti, následovaly by otázky, spousty otázek. Takhle to bylo rychlejší. Pak je tu ještě jedna věc: musíte vědět, proč i v budoucnu odrazovat svého šéfa, aby se nesnažil poslat sem někoho dalšího. Dokážete si představit, co by se dělo, kdyby vešlo tohle všechno ve známost?“

„Víte, nemusím si to představovat. Já už jsem něco takového zažila. To pak člověk zjistí, kolik hlupáků je kolem něj. Ba co hůř: čím větší hlupák, tím víc si myslí, jak není na ničem a nikom závislý, ale tím víc je zkorumpovaný a bohužel až příliš často platí, že takoví mají velký vliv na ostatní. Záměrně říkám *vliv*, protože *moc* je trochu něco jiného.“

„Dobře, řekněte mi adresu, kde by se měl nacházet váš šéf... Představte si jeho podobu... Perfektní, už jsme ho našli! Tak pojďte.“

Adam s Emou se zhmotnili na obří jachtě v Karibiku. Šéf vystavoval špeky na sluníčku a dvě děvčata v plavkách dováděla v bazénu. Jediný, kdo je zaznamenal, byl řídicí počítač a ten je prozradil krátkým použitím lodní sirény.

„Jsem Hopsal a přistihl jsem vašeho zaměstnance na Ikárii, která je pod mou ochranou. Je to sice jen pár zvířat, ale i tak jde o loupež. Když Ikárii zaplatíte, vrátím ji zpět a může lov dokončit. Už jsem zjišťoval, kolik vám takové množství zvířat vynese. Chci polovinu ze zisku. Když nezaplatíte, Ema zůstane tady a ten hvězdolet zabaví kolonie. Má na to plné právo.“

Velký šéf, o celou hlavu vyšší než Adam, se zvedl, protáhl a nevrženě se zeptal:

„Už jste viděl, jak rychle sprovodí ze světa takovou kolonii dva tři křižníky?“

„To by vážně mohl udělat,“ podívala se Ema ustrašeně Adamovi do očí.

„Neudělá, protože pak ho odnesu na Kerberos.“

Esencie, přenes mě a toho hajzlíka na vězeňskou planetu.

Adam a podnikatel se ocitli na šedivé planetě. Parodie na hvězdu se skláněla k západu a moc detailů vidět nebylo. Velký šéf se rozklepal strachy.

„Stačí slovo a nechám vás tady. Odtud se propouští jedině do pekla... Zaplatíte? Na účtě máte dost. Je ale doufám jasné, že jestli v budoucnu jakkoliv uškodíte Ikárii, Emě, mým přátelům nebo mně, že si pro vás dojdou

a skončíte tady? Váš majetek pak půjde na chudé. Další varování nebude.“

„Zaplatím... Zaplatím, pane Hopsale.“

„Dobré rozhodnutí.“

Esencie, prosím zpět na jachtu.

„Určitě jste se nevzdal civilizace a můžete zaplatit odtud, že?“

„Ano, pojdte do kajuty.“

No, Adame, asi sis právě vyrobil nepřítele.

Máš pravdu, ale přece ho nenechám, aby mu to prošlo. Dozví se to další vydřiduši a začnou Ikării dojit. Nejdřív zvířata, potom nerostné bohatství. Nebo si třeba dokážu představit reklamní slogan: Mimák, chytřejší než pračka, pro každé dítě skvělá hračka. Děsivé, ne?

Když proběhl převod na účet Ikárie a Adam si to zkontroloval, vrátil Emu do jejího hvězdoletu na Ikării a rozloučili se.

Esencie, teď bych prosil za Ferdou a pak do Calosu – musím se Forsetimu pochlubit, jak jsem navýšil finance Ikárie.

+ + +

12. Nebezpečná Hopsinka

Něco málo přes dvacet osm kilometrů od Brumlanu bývala největší louže na Hopsince, které Adam říkal oceán. V ní se zrodil supermozek, který Adam pojmenoval Fil.

Sem Nebojácné kočky shodily tachyonovou bombu, která vytrhla stometrovou kouli z našeho prostoru a uvrhla ji do subprostoru. Uprostřed té koule se nacházela centrální část Fila.

Adam se na Fila podívat nešel, protože uvažoval moc pozemsky – když bytosti utrhneš hlavu, logicky zahyne i ten zbytek. Pro Fila to ale neplatilo, protože sám sebe již dávno přestavěl na systém distribuované inteligence s rozprostřenými daty. Větší část ho přežila a dokázala se zorganizovat.

Když Filův pohrobek zjistil, že se lidé na jeho planetě chtějí usadit natrvalo, rozhodl se je zlikvidovat. Vytvořil hlavonožce se spoustou tenkých chapadel, která vypouštěla silnou kyselinu, a poslal je zničit základnu.

Fil také stvořil hopíky, obří členovce, které vysadil do moře u základny. Už dávno neexistoval, když je lidé nasáli se Sirupem do svých nádrží. Hopíci se pak dostali až do nádrží tankeru, poškodili ho a nouzový návrat ze subprostoru nepřežila navigátorka...

Na útok jedovatých hlavonožců odpověděl Adam pokusem vypustit Filův oceán. Atmosféra Hopsinky by ho zabila. Ovšem nepodařilo by se to, kdyby nezasáhl hvězdolet miliardáře Parvena, který půjčil inženýrovi Feinovi, podřízenému Ivy Tenké.

Odšpuntovaný Filův oceán vytekl do zalomeného a hodně hlubokého údolí. Stal se tak nejhlubším mořem na Hopsince a získal tvar bumerangu. Ale z oceánu nevyteklo všechno. Zůstalo z něj obří brouzdaliště se sotva metrovou hloubkou. Zelená plocha tak tvořila jedinečný tvar, jasně viditelný z vesmíru.

V údolí, přibližně na úrovni vrcholu *bumerangu*, odděleném od nového moře pásem hor, naplánoval Adamův projektant Lucien Wynn stavbu kontejnerového katapultu (KK). Přes tři sta kilometrů vzdušnou čarou od Brumlanu měla vyrůst nejdůležitější stavba kontejnerového dopravního systému.

Esencie využila svých znalostí a postavila speciálního robota, který sestával ze zdroje a mikrovlnného laseru – takový mimozemský lejrnoš. Ten vybudoval dvojici tunelů pro potrubí, které bude přivádět Sirup ke katapultu.

Každé bylo dimenzované na průtok třiceti hektolitrů každou sekundu, což byl dvojnásobek plánovaného výkonu čerpadel, bude-li se plnit kontejner všemi plnicími otvory najednou. Robot také zarovnal dno údolí a připravil výkopy, spíš by se to mělo jmenovat výřezy, pro základy katapultu. Esencie již třetí měsíc tiskla jednotlivé díly katapultu a její roboti je čtvrtým rozměrem dopravovali do údolí.

Čím více toho Esencie udělala, tím více se Adam obával toho, že mu Esencie zase odletí nebo nastane porucha, kterou již nedokáže opravit. A lidé teprve ne. K řešení všech problémů proto přistupoval tak, aby mohl pokračovat i bez Esencie. Esencie potřebovala celou sekundu, aby se s tím vyrovnala, a druhou, aby dala Adamovi za pravdu.

První katapult se měl stát poučením a na základě zkušebního provozu by se plány upravily. Potom měla Esencie vytisknout všechny díly ještě třikrát: náhradní díly na opravu prvního a druhý katapult a jeho náhradní díly.

Podle Lucienových výpočtů by plně vytížený kontejnerový přepravní řetězec měl pokrýt spotřebu všech hvězdoletů lidstva. Ale v lidské technice stále platilo, že systém vytěžovaný na samu hranici možností je poruchovější a rychleji se opotřebí.

Bylo proto rozhodnuto, že po zkušebním provozu prvního katapultu se postaví druhý katapult a místo plného výkonu jednoho se bude každý vytěžovat jen z poloviny. Systém dvou katapultů měl i další nezanedbatelnou výhodu: v případě delšího výpadku jednoho by druhý dokázal převzít jeho práci, aniž by se distribuce zhroutila.

Na začátku května se všichni tři²³ roboti, které Brumlan, a. s., vlastnil, pustili do montáže. Na základy, které vybudovala Esencie, postupně stavěli půltunové bloky. Na Hopsince s poloviční gravitací to bylo tak akorát pro robotí sílu. Práce řídil Cib, kterému Esencie předala stavební plány, jak si přál Adam.

* * *

Ed dotahoval poslední šroub poslední obruby, které spojovaly díly magnetického tunelu určeného k urychlení plného kontejneru. Uvolnil šroubovák a zkontroloval spoj, když ho Ajax upozornil na nebezpečí.

Ed uskočil do strany a do stěny tunelu narazilo chapadlo takovou silou, až to zadunělo. Ed se kotoulem dostal z dosahu i druhého chapadla a začal utíkat. Ajax se také dal do běhu kolem magnetického tunelu a potom mezi tunelem a stěnou údolí, protože ještě nebyly namontovány vzpěry s tlumiči. Zároveň informoval městský počítač:

„Cibe, objevil se tu Filův žahavec! Upozorni Brumíka, ať všechno natáčí a hlavně ať hned volá majitele.“

Cib vyslal zprávu ke druhé planetě, ale frustrace z pomalých rádiových vln byla velká. Hopsinka byla synchronizována se Zemí, ale Vločka nebyla synchronizována s ničím a aktuálně se nacházela téměř na druhé straně

23 Humanoidní roboti Ed, Ajax, Ben (dle pořadí pořízení).

Brumly. „Téměř“ znamenalo, že Brumla rádiovým vlnám překážet nebude, ale signálu to bude trvat skoro šest minut.

Žahavý Filův vyslanec, koule s množstvím tenkých chapadel vylučujících silnou kyselinu, se sekundu zdržel rozhodováním, zda pronásledovat Eda, nebo Ajaxe. Potom vyrazil za Edem. Byl neuvěřitelně rychlý, protože se neproplétal mezi balvany jako Ed, ale rozehrál koncert svých chapadel a zdálo se, že nad balvany letí. Brzy ale Ed vběhl do zužující se soutěsky mezi skalou a kruhovým tunelem a žahavec přišel o svou výhodu.

Třetí robot, Ben, byl v *boudě*, jak říkali dočasnému přístřešku, částečně hermetizovanému, kde byly skříně s různým nářadím, dobře vybavená dílna a také zkušební komora. Občas bylo třeba některý díl upravit a po každém takovém zásahu zkontrolovat jeho stav.

Ben se dohodl s Edem, že mu žahavce přivede až pod nos, a vyběhl z boudy se svářecí pistolí. V poloviční gravitaci Hopsinky neměl problém vyskočit až na horní stranu magnetického tunelu a běžet do bodu, kde mezi tunelem a stěnou údolí byla mezera pouhý metr.

Při běhu nastavil režim sváření na nekonečno. Podle dokumentace se tím mělo zrušit zaostření a ze svářečky mělo vycházet osm rovnoběžných paprsků. Výkon bude nepatrný, ale na živou bytost by to mělo stačit.

Ale to už Ed hlásil příchod a rychlý žahavec mu *dýchal* na krk. Ben mířil dobře, jak by se u robota dalo předpokládat, ale účinek se nedostavil žádný. Rudé paprsky potvorou prošly bez nějakého efektu. Ben tak akorát na sebe upozornil.

Žahavec zapomněl na Eda a s lehkostí atleta vyskočil k Benovi. Po silném odrazu snad všemi chapadly se ještě střídavě odrážel od tunelu a od skály a za pouhé dvě sekundy stál proti robotovi. Ben znovu zkusil laser, ale jediné, čeho tím dosáhl, že žahavce oslnil. Možná i překvapil.

Dole Ed však dostal nápad.

„Chytej,“ informoval ho a hodil mu pořádný šutr. Ben kámen přesměroval, urychlil a trefil žahavce přesně mezi oči. To evidentně žahavce bolelo. Ben dal najevo údiv:

„Podle informací na síti jde o umělou bytost, konstruovanou transformací některých složek Sirupu a zrozenou pro útok. Proč Fil řešil i takovou zbytečnost, jako bolest?!“

„Asi nepovažoval zpětnou informaci o poškození za zbytečnost.“

Ajax, který se po žahavcově rozhodnutí otočil a běžel po magnetickém tunelu za ním a Edem, nadhodil další možnost:

„Taky je možné, že je tohle poslední žahavec, kterého Fil vyprodukoval, a je sestavený trochu jinak než ty potvory, co zaútočily na základnu.“

Ajax na sebe upozornil otřesy tunelu a žahavec prudce zareagoval. Šlehl chapadlem po Benovi, otočil se, a protože se domníval, že je Ajax za ním, šlehl chapadlem také po něm. Ajax se ale zastavil včas. Chytil další kámen od Eda a trefil žahavce mezi²⁴ oči.

Ben hned nato trefil žahavce dalším kamenem mezi chapadla. Snad by se

24 Poznámka: nelze se neopakovat, na svém těle měl žahavec jen chapadla a oči.

dalo říct, že do zad. Aby se čtenář neunudil k smrti, navrhuji zkrácení: oči, záda, oči, záda, oči, záda... Na konci tohoto řádku by byl patrně žahavec umlácený! Kdyby nezmizel.

Však také Cib nadšeně hlásil, že Esencie již zareagovala a vezme si žahavce na rozbor. Už se na něj moc těší...

Cib se také zajímal o stav montáže a Ed hlásil, že magnetický tunel je hotový a oni se pustí do montáže vzpěr s tlumiči. Vzpěry budou třeba opravdu silné – váha plného kontejneru na Hopsince je oproti Zemi sice třetinová, ale odstředivé síly jsou stejné jako na Zemi.

* * *

Esencie žahavce přenesla do prostoru vymezeného silovým polem, kde ho znehybnila a zahájila výzkum. K tomu Adamovi oznámila:

Cib žádá, abych umístila do Brumlanu vysílač pracující ve čtvrtém rozměru. Kdyby se zase vyskytl nějaký neřešitelný problém.

Samozřejmě. To jsme měli udělat už dávno! Děkuji. Také řekni Brumíkovi, aby spustil nepřetržité snímání kolonie a okolí. Ukázalo se, že Hopsinka není až tak bezpečná planeta, jak jsem si myslel. Chci po něm, aby nás informoval a v případě nebezpečí rovnou vyhlásil poplach kolonii i nám... Měl bych na tebe ale ještě jednu prosbu: dokázala bys prozkoumat moře u Brumlanu a také Filův oceán a zabít všechny hopíky? Ještě kontrolní otázka: nezapomněli jste s Lucienem naplánovat na potrubí ke katapultu ochranné mřížky?

Neboj, Adame, jsou tam. A o ty hopíky se postarám.

+ + +

13. Aiden a Evelin

Bylo něco před třináctou hodinou a Aiden Hagen se zvedl od stolu. Dal dohromady talíře a usmál se na kuchařku:

„Děkuju ti, Libby, bylo to skvělé.“

Odnesl talíře do myčky, když se ozval komunikátor. Neznámé číslo, neznámé jméno. Aiden váhal, zda to vzít, ale nějakou zakázku by potřeboval. Může to být potenciální zákazník. V tom ovšem myčka spustila a Aiden raději šel do své dílny. Pak hovor přijal:

„Firma Sacbag, Aiden Hagen. Prosím?“

„Dobrý den. Jsem Evelin Cudgelová z Minneapolis. Převzala jsem ruinu, kterou bych potřebovala sprovodit ze světa.“

„Je mi líto, neprovádím bourací práce. Jen odklízecí.“

„Ale já nechci nic bourat,“ zasmála se, „zbourané to už je. Zůstaly jen sklepy. Ovšem je v nich tak neuvěřitelná změť všelijakých materiálů, že úklidová firma mě odmítla s tím, že si mám sehnat sací bagr.“

„Chápu. Možná jste nepostřehla, že jsem ze Saint Cloud. Zkusila jste firmu přímo ve městě?“

„Zkusila jsem jich několik, ale odmítli mě. Podívejte: to místo je velmi specifické a žádá si speciální řešení. Má matka se zná s Hopsalovými rodiči, ti mi dali adresu a pan Hopsal mi dal kontakt na vás. Říkal, že jste mu postavil speciální sací bagr pro nějakou kolonii, jméno už nevím, a že jestli jste to ještě nevyhodil, ať to klidně použijete... Předpokládám, že víte, o čem mluvím. Potřebuji někoho, kdo to dokáže udělat, ne jen vykládat, jak je to složité. Peníze nejsou problém. Mohu vám poslat video toho místa?“

„Můžete, ale domácí počítač nemáme. Musíte mi to dát do pošty.“

„Dobrá... je to tam. Podívejte se na to a zavolejte. Máte čas?“

„Mám. Dejte mi chvilku. Ozvu se. Na shledanou.“

„Tak zatím.“

Aiden šel k počítačové stanici a v poště našel krátké video, které všechno vysvětlilo. To nebyly sklepy jednoho domu, ale snad pěti šesti. Prostor byl obrovský, ale obestavěný ze všech stran. Žádný bagr se tam nemohl dostat! Zůstaly dvě cesty: podzemním tunelem nebo vzduchem.

Dronem tam dostane jakýkoliv sací bagr, ale mnohem větší oříšek bude odvoz odpadu. Musel by mít povolení na dopravu tunových zásobníků nad obytnými domy! Nejenže by taková akce byla zdlouhavá a drahá, navíc to v jednom člověku neudělá, a Hopsal ho může vychvalovat, jak chce.

Čert aby toho Adama vzal, říkal si Aiden, má úžasné možnosti, ale hodí to na mě... Počkat! Mohlo by to fungovat tak, že sací bagr bude plnit kontejner odpadem a Adam ho přesune dírou v prostoru na skládku? A vůbec: proč platit za skládku, když to může hodit rovnou do slunce!

Aiden si otevřel přístup na stránky Dory a napsal Adamovi dotaz. Pak se podíval na datum, kdy odletí kurýr s aktualizací GWW, a zprávu povolil k odeslání. Dnes o půlnoci kurýr odletí a ráno je to na Doře. Snad se Adam podívá do pošty co nejdřív.

Zavolał Evelin zpět:

„Dobrý den. Tady Hagen. Ano, bude to oříšek, ale řešitelný. Ne, zatím nebudou úřady potřeba, ale musím se na to podívat. Díky dronu mám představu, ale může se vyskytnout spousta potíží. Měla byste čas pozítří... Ne, zítra to nepůjde. Pozítří kolem deváté. Dobře, madam, tak už v osm. Ta adresa ve videu platí? Dobrá, domluveno. Na shledanou.“

* * *

Esencie vyrušila Adama ze studia:

Adame, zase uplynuly tři dny – chceš si přečíst poštu?

Ano. Nahraj ji.

Adam se nemusel nikam přesouvat. Pomalu ale jistě podléhal pohodlí čtvrtého rozměru. Esencie ji jednoduše přes Jerryho stáhla z Dory. Byly tam jen dvě zprávy a obě ho překvapily.

První byla od Trevora z vrakoviště. *Jejda, to už bylo pátého?!* Zpráva o stavu vrakoviště nebyla nijak dlouhá. Poté co Esencie odsála dobrou polovinu šrotu, mohli si kluci odpustit víkendové směny a nepotřebovali Adamovy roboty ani si půjčovat roboty z KKM.

Druhá zpráva byla od Aideny. Psal, že zakázka, kterou mu dohodil, je řešitelná jedině s jeho pomocí. Adam jeho služby ale nikomu nedoporučoval. Bylo to divné! Už toho zažil tolik, že hned předpokládal, že se děje něco nekalého – ne že se Aiden dočasně zbláznil.

Kolik hodin je u Aideny?

Půl deváté.

Tak to už určitě vstal. Esencie, prosím, k Aidenovi do jídelny.

* * *

Pozítří ráno přšelo. Málo, zato vydatně.

Aiden vyjel raději už před sedmou. Provoz nebyl naštěstí silný a jeho pick-up se mohl hnát k cíli plnou²⁵ rychlostí. Před osmou byla zákaznice nervózní a ověřovala si situaci:

„Dobrý den. V Minneapolis přšelo jen trochu před hodinou. Není důvod, abyste dnešní návštěvu rušil kvůli nějakému bahnu.“

²⁵ Tak nějak doufám, že až AI dokáže řídit na 100 %, nezůstaneme na devadesátce!

„Dobrý den i vám. Copak něco ruším? Právě jsem vjel do města.“

„Promiňte. Tak za chvíli...“

Ve městě bylo nejen sluníčko, ale také šílený provoz. Přesto se Aiden dopracoval na druhý konec města včas. Městský systém řízení provozu nasměroval vůz na určené parkovací místo, které si Aiden rezervoval již předevčírem, hned po domluvení akce.

Vyšel z podzemních garáží, postavil se poblíž popisného čísla a sledoval cvrkot. Aut i chodců bylo neskutečně mnoho a Aiden byl rád, že zanedlouho tato místa zase opustí. Pojednou u chodníku zastavilo luxusní auto a Aiden zpozorněl. Vystoupily dvě ženy a vůz odjel.

Hned bylo jasné, že ta sportovně oblečená je ochranka a ta krasavice, co se řítí k Aidenovi s nataženou rukou, je zákaznice *peníze nejsou problém*. Opravdu asi ne, protože už jenom to, co měla na sobě, by Aiden příjmy ze svého podnikání těžko zaplatil.

„Vítejte... Ráda vás poznávám... Moment,“ usmála se a chytla ho jemně za rameno, „sem nepůjdeme. Tady je ochranka neoblomná a k zadnímu vchodu nás nepustí. Řekla jsem vám to číslo, protože se dobře hledá a dá se tu zastavit, ale jsem domluvená s domovnicí o pár metrů dál... Půjdeme tam,“ ukázala vpravo a naprosto samozřejmě ho chytla za loket a jemně ho popostrčila.

Pusu nezavřela, krásně se smála a voněla přímo božsky. Věděla přesně, co dělá. Jedna z posledních sirén! Omotávala své intrikánské pavučiny kolem Aidenova vědomí a systematicky narušovala cesty varovných signálů z podvědomí. Shluky paměťových neuronů, takové bubliny obsahující životní zkušenosti, které mohly Aidenovi varovat, mizely, implodovaly, jako by nikdy neexistovaly.

Po třiceti metrech vstoupila Evelin do špinavých dveří, které její ochranka otevřela vlastním klíčem. Ukázala na konec chodby:

„Počkejte moment, domovnice nám dá klíč od zadního vchodu. Půjdeme dozadu ke schodišti.“

Zazvonila a z bytu vyšel prototyp domovnice ze starých filmů:

„Aha, to jste vy. Asi chcete klíče.“

Sáhla za dveře, chvíli s klíči chrástila a pak jedny podala ochrance. Byla evidentně ráda, že s nimi jít nemusí.

„Díky. Večer vrátím,“ kývla Evelin na domovnici a vedla Aidenovi do sklepu. Opět spustila proud slov a vysvětlovala, jak takový zdevastovaný prostor vznikl a že špatný přístup do něj je pomsta stavitelů původnímu majiteli.

Chodbu zúžilo roztodivné harampádí podél stěn a Evelin šla první. Aiden hodnotil její štíhlou postavu a dlouhé vlasy. Nedával pozor, a když se ozvalo zadunění, lekl se. Podlomila se mu kolena a on si uvědomil, že to zadunění byla jeho hlava. Ale to už bylo pozdě.

* * *

O půl hodiny později se Aiden probudil a pomalu otevřel oči.

Chvíli trvalo, než se mu zaostřil zrak. Když se tak stalo, zalitoval. Metr dva před ním stála zápasnice sumo a klepala si koncem obušku do otevřené dlaně. Nebyl na ni vůbec pěkný pohled – i kdyby se tvářila přívětivě.

Aidena děsně svédila boule na hlavě, ale pokus o poškrábání dopadl špatně. Měl k té vrzající židli připoutané ruce i nohy. Zápasnice se tvářila jako pirát a Aidena by zajímalo, jestli umí mluvit.

„Museli jste mě mlátit? Nešlo by to domluvou?“

„Těžko. Uvidíme, jak budeš odpovídat na mé otázky.“

„Otázky? Už jsem se lek', že budete chtít mé peníze. To by bylo od té bohaté Evelin dost hloupé.“

„Jaká Evelin, člověče?“

„Jasně, taky lež... Tak se začněte ptát, rád bych byl na večeři doma.“

Zápasnice se zasmála jako dobrému vtipu a klepla ho obuškem přes prsty:

„Nevymejšlej blbosti!“

„Au! Co jsem řekl špatně? Bude se mě snad vyptávat Evelin? Čekáme snad na ni?“

„Ty jsi úplně blbej, nebo co?! Neříkej jí Evelin, když je to vévodkyně. Na otrapy nemá vévodkyně čas, od toho jsem tu já. A domu už nepudeš – ani dneska, ani jindy... Spěch toliko pro hovado dobrý jest, ale když se nemůžeš dočkat, tak začneme. Připrav se, první otázka: jak jsi přišel na to, že na Ikării potřebují sací bagr?“

„Jednoduše. Zavolal mi pan Hopsal.“

„Proč zrovna tobě, když je po planetě spousta jiných větších a podstatně renomovanějších firem?“

„I tohle vím: když přiletěl k Zemi, byla v Evropě už hluboká noc. Navíc neměl náladu na jednání s velkou firmou, kde by své požadavky vykládal třikrát a stejně by ho odmítli. Mě pak vybral počítač hvězdoletu naprosto náhodně.“

„K čemu potřebovala nová kolonie sací bagr?“

„Tvrдили, že říčka protékající Calosem je zlatonosná a že v jezeře, kam říčka ústí, musí být úplně zlaté nánosy. Jenže tam byla tak akorát několikametrová vrstva bahna. Nejjednodušší bylo to bahno přefiltrovat. Proto ten sací bagr.“

„Kolik jste toho našli?“

„Tak tohle bylo naprosté fiasko. Sotva dvě bedny.“

„Kdo tu akci platil?“

„Ikárie. Pokud vím, bedny odvezl pan Hopsal na Doru a pan Newman je kolonii řádně zaplatil. Zisk byl vážně slabý.“

„A tys to udělal zdarma?“

„Jsem podnikatel, ne zaopatřovací ústav! Pan Hopsal mi zaplatil materiál i čas... Nebude rychlejší, když mi rovnou prozradíte, kam těma otázkama směřujete? Váš i můj čas je určitě drahý!“

„Přestaň se ohánět časem! Tobě už moc času nezbyvá, já mám času dost. Prozradím ti, že máme dostatek kvalitních informací a na analýze pracovali hodně chytré hlavy. Tvá krycí historka je směšná a průhledná. Tak teď ti dám

klíčovou otázku a ty si jí pořádně promysli... Co jste v tom bahně hledali?“

Aiden na zápasnici vyvalil oči, dělal, že přemýšlí, a pak pevně prohlásil:

„Myslím, že už jsem to říkal: zlato!“

Zápasnice se rozmáchla a vzala Aideny obuškem po lícni kosti. Sanice zůstala na svém místě, ale ucho mu zalehlo a oko okamžitě začalo bobtnat. Energie nárazu byla taková, že se Aiden převrátil i se židlí a udělal si další bouli o podlahu.

Z šera se se smíchem natáhly dvoje ruce a Aideny zase postavily na nohy. Na nohy vlastně postavily jeho židli. Aiden moc nevnímal, ale nejvíc ho mrzelo, že přišel o binokulární vidění. Levým okem neviděl nic, pravým viděl rudě! Jazykem zkontroloval zuby, rozcvičil si spodní čelist a tiše řekl:

„Nevím, co vymyslely ty chytré hlavy, ale já vylovený materiál neviděl. Když řekli, že hledáme zlato, tak to bylo zlato! Neměl jsem sebemenší důvod myslet si, že to bylo něco jiného! Je podezřelé, že s tím dělali zbytečné tajnosti, ale nevyptával jsem se – po letech podnikání respektuju zákaznickový vrtochy, pokud mi nepřekáží v práci.“

„Je to dobrý, ještě můžeš mluvit. Nechala jsem se unést. Abychom přešli další nechtěné akci, zahrajeme si jednoduchou hru: já stanovím předem cenu za špatnou odpověď a ty se rozhodneš, jak odpovíš... Velká hra začíná. Začneme pravým zápěstím. Nebo raději prsty – ty jsou slyšet, když se lámou! Souhlasíš?“

„Ne.“

„Tak mi odpověz: Jak vypadá a k čemu je na Ikarii komunikační budka?“

„Nevím. O žádné budce pro komunikaci jsem neslyšel.“

„Vyhrál jsi!“ vykřikla zápasnice, přiskočila k Aidenovi a rozmáchla se obuškem k pořádné ráně. Aiden na nic nečekal a začal řvát. Asi ho nikdo neuslyší, ale co kdyby...

* * *

Adam se objevil v Aidenově jídelně.

Libby seděla u stolu sama a koukala tak říkajíc do blba. Mračila se na celý svět a Adama zaznamenala, ale ani to s ní necuklo. Pracně se vrátila ze zajetí sebezpytování k realitě a smutně se na Adama podívala.

„Co se stalo, Libby? Kde máš manžela?“

„Nevím... Někde v Minneapolis... Je s nějakou čubkou!“

Taková mluva by ho u jiných nepřekvapila, ale u Libby Hagenové to bylo na pováženu. Především ho překvapilo, že takové slovo vůbec zná. Přisunul si židli proti ní, vzal jí z rukou podezřele vlhký kapesník a řekl:

„Poslouchej, Libby. Aiden mi poslal divnou zprávu o nové zakázce...“

„Tak ten záletník tomu říká zakázka???“

„Sakra, Libby, proč vy ženy si hned myslíte, že za podivnými věcmi je jiná žena? Nikde nic nenaznačuje, že ano! Tak povídej!“

Libby se do toho moc nechtěla. Pro ni to byla intimní věc, kterou přece nebude řešit s cizím chlapem! Navíc šlo o jasnou prohru. Adamovi bylo

zřejmé, že zablokovaný mozek lze odblokovat jen silným tlakem.

„Libby!!!“ udeřil na ni, „možná, že v tom ženská je, ale se sexem to nemá nic společného! Aidenovi jde patrně o krk! Zapomeň, že jsem chlap, a ihned mi všechno řekni. Jasně a zřetelně!“

Zírala na něj bez mrknutí a oči jí pomalu vlhly. Z Adamova prohlášení jí nejvíc šokovalo to slovo na es. Ale slzy se týkaly především zoufalé snahy překonat stud než čehokoliv jiného.

„Už minulý týden mi nějaká ču... žena volala s tím, že provádí průzkum spokojenosti mezi sezdanými páry. S těmahle věcma poslední dobou otravuje kdekdo, ale ona měla hodně divné otázky. Nejvíc mě zarazily tyhle,“ pokusila se napodobit cizí hlas: „Cestuje váš manžel mimo Zemi? Vzpomenete si, kde byl naposledy?“

„Tak to je průšvih,“ neudržel se Adam, „Co bylo dál?“

„Bylo to množství detailů v Aidenově chování, které...“

Adam se na ni zamračil, tak přeskočila z dojmů na další fakt:

„Před hodinou volala znovu. Jednoznačně jsem ten hlas poznala. Oznámila mi, že Aiden se už domu nevrátí a že rozvodové papíry mám podepsat, jinak že mi ublíží. Co jiného za tím může být než s...“

Už jen pomyšlení na to, že by to slovo řekla nahlas, jí znehybnilo jazyk a zablokovalo hlasivky. Ale Adam už ji neposlouchal.

Najdeš Aidena, Esencie?

Hledám už dvě minuty, ale Minneapolis je velké město! Snažím se...

„Aidenovi jde patrně o život, Libby. Ale já ho najdu, věř mi.“

Když tu ale budu sedět, neuvěří mi. Esencie, pojd'me do místní nemocnice na příjem. Možná plaším zbytečně, ale myslím si, že v tom má prsty Edita. Aiden bude potřebovat ošetření.

A zmizel.

* * *

Aiden se zase probral k životu.

Zdálo se to nemožné, ale opravdu se to stalo. Obušek zápasnice dopadl na prsty plnou silou. S takovým úderem bolesti mozek nepočítal, odpojil se a teď zkusil restart. Aiden se podíval na pravou ruku, a když viděl svůj prostředníček, nesmyslně trčící vzhůru, udělalo se mu špatně od žaludku. Ještě že nesnídal!

Zápasnice měla ale nemístné poznámky:

„Vítej zpět! Řval jsi jako tur, žádné praskání kostí jsem neslyšela. Příště ti tu hubu zalepím... Ale možná to ani nebude potřeba, možná teď budeš odpovídat – pěkně celou větou, jako v první třídě... Mám další zvědavou otázku: Čím se to otrávil kolonisté na Ikárii?“

„Ano, tohle mi Hopsal řekl. Sklidili nějakou louku, říkají jí duhová. Ze semen si udělali chleba.“

„Jak to, že se otrávil? Průzkum planety byl dost podrobný a imunizace

kolonistů funkční. Kdo tu louku založil?“

„Louka se nezakládá, ta tam vyrostla sama!“

„Vidím, že musíme pokračovat ve hře. Další na řadě je pravá stehenní kost. Tak ještě jednou: Kam zmizel Hopsal, když ho zdravotnický hvězdolet na tři dny ztratil ze senzorů?“

„Asi o tom víte víc než já... Jen klid, klid, vždyť odpovídám! Hopsal mi vykládal něco v tom smyslu, že spadl ze svahu za nějakým lesem a dopadl na kameny. Nadlouho ztratil vědomí a zlomil si obě nohy. Teprve když se doplazil přes les na planinu, ho NSH zaznamenal a poslal pro něj nějaký stroj.“

„Vymejšlíš si pohádky, parchante! Co jsme to říkali? Pravá stehenní!“

Zápasnice se jedním skokem ocitla před Aidenem a těžká bota s okovanou špičkou se vydala na cestu k Aidenově noze. Nezdálo se, že by ji něco mohlo zadržet...

* * *

Adam zabíral židli na příjmu, když Esencie nadšeně zvolala:

Našla jsem ho! Měl jsi pravdu, mučí ho. Byl v bezvědomí, ale právě se probral.

Co po něm chtějí?

Zajímají se o Ikárii... Aiden lže, jako když tiskne. Vidím to tak, že mu brzy ta ženská zase něco udělá!

Já uhnu a ty ho přenes sem na židli!

Zkušená dáma na příjmu po očku sledovala toho blázna, co jí vykládal, že někoho usilovně hledá, ale pořád stál u jejího pultu. Pak tam seděl bez hnutí a byl zahleděný do sebe. Proto si hned všimla změny: ten blázen vyskočil ze stoličky, jako když ho bodne, postavil se a na židli se objevil – *pane bože, Aiden!*

Vyskočila ze židle, oběhla pult a v mžiku byla u bratra.

„Co se stalo, Aidene?!“

Sedla si na bobek a pohládila ho po ruce. Naštěstí po té levé.

„Elizabeth! Adame... Pozor na pravou ruku!“

„Nazdar, příteli. Sestra, přesněji *tvá* sestra, se už postará. Přinesu ti sem Libby a půjdu to tam vyčistit. Řekli ti, co jsou zač?“

„Ne. I jméno té krasavice bylo falešné. Zápasnice ji nazvala vévodkyní, ale na další podrobnosti nebyl čas.“

„Takže zase Nebojácné kočky! Jdu jim šlápnout na krk!“ řekl Adam a rudý jako rak zmizel.

+ + +

14. Katapult v údolí

Adam se právě účastnil na Doře předváděčky prvního kontejneru na přepravu Sirupu. Stál s Lucienem, Kenem a Altarem na galerii orbitálního ostrova a pozoroval dovádění prázdného kontejneru.

A že s ním Ken cvičil: přes počítač ostrova vydával pokyny a kontejner je prováděl. Zkoumavě se podíval na Adama:

„Jako ukázka manévrovacích schopností to stačí?“

„To ho proháníte kvůli mně? Měl jste říct, že mám říct dost,“ zasmál se Adam, „řekl bych to dávno... Nevadí. Prázdný kontejner musí být schopen přistát. Dokázal by také sám odstartovat?“

„Jsem si tím jistý. Předvedu!“

Vydal povel a po minutě se kontejner vydal k povrchu. Ken zatím vysvětloval:

„Lucien to navrhl dobře, já jsem to s Esencí ještě vylepšil. Když budete doplňovat palivo při každém plnění, bude plný kontejner schopen sám na Doře přistát, po vyprázdnění doletět na oběžnou dráhu a na Hopsince přistát ke katapultu. To jen pro případ, že by KOPRETINA nestíhala plnit naše nádrže. Pokud ho ale budete provozovat podle plánu, postačí s velkou rezervou plnit jen polovinu nádrží... Také jsem už s panem Newmanem mluvil o kontejnerové čerpací stanici na oběžné dráze Dory a on souhlasil. Časem to bude vhodné, protože přibude hvězdoletů, které budou chtít natankovat, ale ne přistávat. To ovšem bude vyžadovat mnohem rozsáhlejší změny organizace provozu v soustavě.“

„Ano, to by byl ideální stav. Je to na vás.“

Kontejner přistál na náhorní plošinu a Ken šibalsky na Adama mrknul:

„A teď se dívejte... Počítači, přikáž kontejneru start na oběžnou dráhu!“

Během jediné sekundy se kontejner zahalil do šedivého oblaku spalin, z něhož vylétaly do stran plamínky korekčních motorů. Ale pak se kontejner skutečně vznesl a na plamenech hlavních motorů stoupal do vesmíru.

„Ach, už jsem si myslel, že se něco pokazilo,“ oddechl si Adam.

„Mrzí mě, že jsem vás zklamal,“ usmál se Ken. „Dneska žádný ohňostroj nebude!“

Adame, ozvala se Esencie, Cib hlásí, že suché testy katapultu jsou hotové. Půjďte si ho prohlédnout?

Určitě. Rovnou ho vyzkoušíme. Dokončíme manévry a půjdeme na to!

„Pánové,“ rozhlédl se po napjatých tvářích, „Esencie hlásí, že katapult je připraven na první test. Až bude ten kontejner na oběžné dráze, už s ním nic dalšího neprovádějte, pane Wilsone. Beru ho! Jeho schopnosti si vyzkoušíme spolu s katapultem.“

* * *

Adam přeskočil na Brumíka a otestovaný kontejner vzal s sebou. Esencie ho umístila na synchronní orbitu nad katapultem. Adam oslovil počítač:

„Ahoj, Brumíku. Pověsil jsem ti nad katapult první hotový kontejner. Já budu s dalšími lidmi na povrchu a spustíme to: katapult si kontejner stáhne a zase vyšle na oběžnou dráhu. Když to půjde dobře, zopakujeme to s plným kontejnerem.“

„Jsem připraven, pane. Neměl by být připravený také tahač? Kdyby bylo třeba kontejneru pomoci.“

„Dobrá připomínka, na ten jsem úplně zapomněl. Sice je ještě u Dory, ale včera ho otestovali, tak pro něj skočím. Spoj mi Ciba.“

„Dobré ráno, pane.“

„Ahoj. Vytáhni z postele Balonovy a Ivu. Ať jsou připraveni do deseti minut. Tahač a kontejner je hotový, budeme testovat katapult naostro. Je potřebuju, aby byli v záloze na tahači, kdyby byly nějaké potíže s kontejnerem. Řekni jim, ať si případně vezmou snídani s sebou. Na tahači ještě nebudou žádné náplně.“

„Ano, pane.“

Adam přeskočil na ostrov nad Dorou, kde se mezitím rozproudila debata o budoucí kontejnerové čerpací stanici. Na Adamovo mizení a hlavně objevování si už zvykli:

„Pane Wilsone, na tahači se ještě provádí nějaké práce, nebo je hotov?“

„Je kompletní a natankovaný, můžete si ho převzít.“

„Děkuji. Prosím chvíli strpení, posádku tahače jsem právě vytáhl z postele a ještě jim ho musím předat... Vezmu si ho, pane Wilsone.“

Nad Hopsinku se Adam vrátil s novým tahačem. Esencie ho pověsila na jeho obvyklou parkovací dráhu sto kilometrů před Brumíka a Adama umístila na jeho můstek.

„Dobré ráno. Jmenuji se Adam Hopsal a právě jsem si tě převzal. Posádku ti představím za chvíli, ještě byli v posteli. Předpokládám, že ti poskytli všechny informace, aby ses mohl zapojit do činnosti mojí kolonie. Navaž spojení s počítačem v okolí. Hierarchie velení je jasná.“

„Dobré ráno, pane. Spojení už jsem navázal, hierarchie velení je dána. Jsem připraven, pane.“

„Výborně, spoj mi katapult... Dobré ráno, tady Adam Hopsal. Tahač ti potvrdí moji identitu. Už jsi zapojen dost dlouho na to, abys věděl, kdo jsi a kde jsi. Lidská komunikace je už takhle pomalá, takže ti nebudeme říkat kontejnerový katapult, ale jen Káká. Nebo snad sis sám vymyslel jméno?“

„Ne, pane. Nepřemýšlel jsem nad tím.“

„Dobře, zůstaneme u Káká. Dokončil se první kontejner pro dopravu Sirupu. Je na synchronní orbitě přímo nad tebou. Káká, zahaj první test s kontejnerem: stáhni si ho, hned ho vlož do urychlovače a prázdný odešli na oběžnou dráhu. Je to ve shodě s postupy, co máš od projektanta?“

„Ano, pane. Spouštím test číslo jedna.“

„Výborně. Já budu s několika dalšími lidmi na té skalní plošině s čerpadly. Až tam budeme, ozvu se ti. Konec spojení... A teď jdu pro tu tvoji posádku,“ řekl tahači.

* * *

Adam, Amanda, Alan, oba konstruktéři a také Altar, který prohlásil, že to, co dneska, jindy už neuvidí a nemá žádné neodkladné věci k řešení, stáli před průhlednou stěnou v hermetické boudě s čerpadly Sirupu. Bouda byla na plošině zařízené do svahu nad katapultem, ale dostatečně vysoko, aby nebyla poškozena případnou havárií. Odtud měli údolí a katapult jako na dlani.

Než je Adam shromáždil, prázdný kontejner absolvoval sestup a právě přistával na určeném místě. Portálový jeřáb ho zdvihl a přesunul na vstupní pozici točny.

Káká místo průhledu zobrazil na stěně boudy pohled vnitřní kamery. Točna přesunula kontejner o tři čtvrtě kruhu, kde se ho chopily mechanické paže a umístily ho o patro níž do levitujícího podvozku.

Káká přepnul na kamery na stropě uprostřed urychlovače s průměrem jednoho sta metrů. Podvozek, navržený pro šest tisíc tun, urychloval prázdný kontejner téměř stejně, jako by tam žádný neměl. Než se lidem stačila zatočit hlava, dosáhl kontejner dostatečné rychlosti pro vypuštění. Stěna se vyklopila a kontejner vletěl do lineární části, která ho dále urychlí a nasměruje vzhůru.

Pouhé tři sekundy kontejneru stačily, aby opustil magnetický tunel a planetu. Za pět minut již tahač hlásil, že ho má na dohled a zanedlouho ho zachytí a dopraví do výchozí pozice. Adam se obrátil k ostatním:

„Když to šlo tak dobře, navrhuji, aby se pokračovalo: vyzkoušíme si totéž s plným kontejnerem. Ale to bude hodina a půl na plnění a další hodina na urychlení. Vráťm vás k vaší práci a za tři hodiny vás zase shromáždím. Ruku nahoru, kdo tu chce zůstat – nějaké židle tu jsou...“

* * *

Kontejner, až po okraj naplněný Sirupem, prudce zrychloval.

Při dvaceti procentech hlásil Káká nárůst otřesů. Stále však byly nízké a nebyl důvod pokus přerušovat, protože se s nimi počítalo a tlumiče je stále dokázaly kompenzovat.

Od začátku urychlování pracovaly také vývěvy. Atmosféra Hopsinky byla řídká sama o sobě, a i když vývěvy nebyly nijak zvlášť výkonné, měly spoustu

času vytvořit v magnetickém tunelu vakuu.

Teď si popíšeme, co udělá kyselina z chapadel Filova žahavce s tiskovým kompozitem, ponechaná napospas jedovaté atmosféře Hopsinky. V první reakci se na povrchu vytvoří spálená vrstva připomínající strusku, která je však jen v tenké vrstvě a mechanicky ji lze odstranit. Již relativně slabé otřesy postačí, aby opadala. Dramaticky větší jsou však vnitřní změny struktury materiálu: kompozit totiž zkřehne! Chování je potom zrádné: tváří se pevně, ale při překročení hraniční síly se okamžitě rozpadá. Proto žahavci při útoku na základnu dveře přechodové komory nepropálili, ale vyvrátili.

Při třiceti procentech cílové rychlosti, těsně pod hranicí zvuku, se otřesy nijak zvlášť nezvýšily, ale odstředivá síla překročila mez pevnosti toho malého místa, kam dopadlo žahavcovo chapadlo, když zaútočil na Eda. Prasklina navíc byla velice blízko spoje dvou dílů magnetického tunelu, takže to šlo rychle a podtlak v tunelu prakticky nehrál roli. V okamžiku průletu kontejneru se tunel rozpadl a kontejner pokračoval po tečně rovnou do skalní stěny.

Hybnost šesti tisíc krychlových metrů ve špičatém titanovém obalu neměla se skalní stěnou údolí ani ty nejmenší problémy. Téměř dvě třetiny ze třicetimetrového kontejneru zmizely ve skále. Když se zapíchnutá část zastavila, setrvačné síly natlačily dno s raketovými motory do kontejneru. Nádrže praskly, ale raketové palivo neexplodovalo, protože šest milionů litrů Sirupu všechna ohniska okamžitě spláchlo. Však ten zelený gejzír doletěl až k boudě, kde šesti lidem a jedné projekci málem vypadly oči.

Prokazatelně nejrychleji se vzpamatoval Altar, protože prohlásil:

„Ráno jsem to říkal správně: to, co dneska, už jindy a jinde neuvídím!“

+ + +

15. Kam mizí ceti?

Zatímco roboti vyklízeli údolí po havárii a inženýři na Doře urychleně oživovali další kontejner, tiskla Esencie poškozené díly katapultu. Práce na křížových hvězdoletech přerušili a Adam se rozhodl, že si udělá výlet za cety na vodní planetu Gé.

Nejprve se nechal přenést na náhorní plošinu, která vznikla rozebráním hory při stavbě podvodní kolonie Parnas. Kruhové město Delfi už neexistovalo. Nebo přesněji existovalo jen jako obří hromady sutí na ploše bývalého kosmodromu.

Kolonisté byli podle svého přání repatriováni, nebo dopraveni do jiných kolonií. Takže lidé, které tam našel, byli stavební dělníci. Viděli jeho zhmotnění, protože právě svačili a vyhřívali se na sluníčku. Když došel k nim a představil se, už se tomu ani nedivili.

„Co tu vlastně budujete? Další kolonizace Parnasu je zakázaná.“

„Máme postavit mlýn na kompozit,“ ukázal předák palcem na hromady za sebou. „Před chvílí jsme přiletěli, ale chybí nám nějaké nářadí.“

„To proto, že ho jiní hážou do vody,“ zvolal jeden z dělníků a ostatní se začali smát a házet kradmé pohledy k mladíkovi, který seděl stranou od ostatních a neměl daleko k pláči.

„Bude ho splácet do konce života,“ přisadil si další smutně. Nějaký realista.

To Adam nemohl nechat bez povšimnutí:

„Smál bych se s vámi, kdybych neměl možnosti, jaké mám. Dejte mi chvilku,“ usmál se na předáka a šel k mladíkovi. Předák i dělníci na něj vyjeveně zírali a nevěděli, co si o něm myslet.

Esencie, mohou tví roboti do vody?

Samozřejmě. Chceš, abych se po tom nástroji podívala?

Ano. Ještě zjistím, jak to vypadalo.

Adam šel k mladíkovi a představil se mu. Mladík vyskočil a přiznal se, že ho zná a že se jmenuje Lojza.

„Pokusím se ti pomoci, Lojzo. Potřebuji, aby sis tu věc představil, ale ne jako obrázek, ale jako video. Nástroj leží na stole a ty obcházíš kolem... Výborně, děkuju. Chvilku vydrž.“

Hledám!

„Spustil jsem pátrání,“ vrátil se Adam k dělníkům, „a jsem si jistý, že bude úspěšné... Ještě jedna zvědavá otázka: co se stane s tím rozemletým kompozitem? Doufám, že ho nechtějí nasypat do oceánu!“

„Nejsem žádný zelený mozek,“ ozval se realista, „ale nebylo mi to jedno a zeptal jsem se. Kompozit se rozvolní a navýší se s ním tahle hora. Předpokládají, že se tím minimalizují místní bouře.“

„Aha. Tak to je chvályhodné. To bude...“

Najednou Lojza vykřikl a všichni se na něj podívali. Nevěřili svým očím: vedle Lojzy ležel utopený nástroj, připomínající futuristickou zbraň. Lojza se k Adamovi vrhl, hlasitě děkoval a třásl mu rukou, divže mu ji neutrl.

„A proč jste tady vy, pane?“ zeptal se předák uctivě. I na ostatních dělnících bylo poznat, že si je Adam záchranou nepozorného mladíka získal. Adam se usmál:

„Nevím, kolik toho bylo v kauze Delfi zveřejněno, ale u dna každé hory je cetí vesnice. Vypadají jako velryby, ale jsou stejně inteligentní jako my a ovládají telepatii a telekinezi. Tahle vesnice byla lovem platýzů²⁶ nejmíc poškozena: neměli co jíst a umírali hlady. Jsou to přímo absolutní pacifisti a žádnou obranu nezorganizovali. Když ale zemřelo mládě, jeden cet se lidem postavil. Kdyby ho můj mimozemský přítel nezastavil, potopil by Delfi i se třemi tisícovkami lidí. Díky Bogovi jsem se s cetem jménem AA domluvil. Dnešní stav je této domluvy důsledkem: kolonisté odešli, město se rozebralo a jediný lidský prvek, se kterým ve svém oceánu souhlasili, jsou výletní ponorky. Slíbil jsem cetům, že to tu občas zkontroluju, protože vlastníci se s prohrou nesmířili a pořád jsou dost bohatí, aby tady škodili.“

„Díky,“ přikývl předák, „o jejich inteligenci se moc nepsalo. Média se asi bála reakce hloupější části lidstva. A o nějakých takových schopnostech se nikdo vůbec nezmiňl.“

„Proto se velryby živily planktonem, protože vzhledem k velikosti by se jim špatně lovalo. Ceti své psychické síly vidí: udělají kolem několika platýzů bublinu a celou skupinu pak přitáhnou k sobě a spolknou.“

„A vy jdete na návštěvu?!“

„Přesně tak... Nerad bych, aby si někdo stěžoval, že vás ruším od práce. Vy můžete začít a já se porozhlédnu na dně po svém příteli. Hodně zdarů!“

„Na shledanou,“ odpověděli všichni jako jeden muž. S hekáním a úšklebky, byť s velkým odhodláním, se nakonec skutečně zvedli.

Ale to už byl Adam pryč.

* * *

Esencie se v cetí vesnici dokázala zorientovat podle Adamových vzpomínek a určit dům AA.

Aby bylo jasno: vrcholem stavební činnosti cetů byl prostor pod listy, vyhrazený kameny. Pozemšťan viděl jen nekonečnou rostlinnou plochu, ale ceti přesně věděli, kde je něčí dům a kde ulice. Adam zůstal stát mimo vyhrazený prostor a Esencie navázala komunikaci s cetem uvnitř.

Esencie poslala své roboty na průzkum. Adam samozřejmě neviděl nic a nechápal, proč se AA tak vrtí, div že si oči nevykrouťí. Pak si ale vzpomněl

26 Místní ryba pozemskému platýsovi podobná (proto je tam „z“ místo „s“).

na slova Lega Komaxe, který ho minulý rok do Delf pozval, protože se obával masakru lidí – ceti své psychické síly vidí. Že by tedy vnímali i čtvrtý rozměr?

Je to skutečně tak, ozvala se Esencie, AA mé roboty vidí. Je velmi překvapivé, že zůstává klidný.

S tím souhlasím. Já jsem rád, že ty roboty nevidím. Byl bych vyděšený, když mě zkoumali, a jen bůh ví, co by pak naměřili. Ceti jsou ovšem klidní od přírody.

Jak se dalo předpokládat, největší část jejich mozku zabírá Telpatův a Telkinův orgán. Také zrakové centrum, kvůli čtyřem očím, je dost komplikované... No, Adame, překladač je naplněný.

Bud' zdrav, AA. Jsi doufám AA? Neobtěžuji někoho jiného?

Jsem AA, ale ne ten cvok, co útočil na vaši vesnici.

Nerozumím?

Jsem jeho potomek. AA, s nímž ses seznámil, zmizel před čtyřiceti dny. Říkal mi o člověku, se kterým komunikoval. Jsi to ty?

Ano. Jmenuji se Adam. Co myslíš tím zmizel?

Pro nás už je mrtvý. Provedli jsme rituál bez těla a posunuli jsme jména v hierarchii... Kdo slyší náš rozhovor?

Má přítelkyně, která tě prozkoumala a díky níž spolu mluvíme, a já. Z mé strany nikdo další. Ale netuším, jak je to s telepatickou komunikací na vaší straně: pokud dokážeš své vyzařování omezit tak, aby ho nezachytil nikdo jiný, pak to budem jen my tři. Proč, AA?

U mě také není problém. Telpatův orgán dokáže komunikaci upravit tak, aby ji slyšel jen jeden cet... Proč, to souvisí s tím, jak můj předek zmizel. Pro mě je to nepochopitelné a to se mi předek snažil vysvětlit všechno, co ze světa lidí viděl a pochopil. Ty mi možná vysvětlíš, co se stalo. Mohu?

Ale ano, AA. Jestli to byli lidé a pořád žije, přivedu ho zpět!

Předpokládal jsem to. Proto nechci, aby nás slyšel jiný cet, protože by to způsobilo velké problémy. Když někdo zmizí, tak proto, že zemřel. Ještě se nestalo, že by nějaký cet zmizel a objevil se po svém pohřbu. Když ho vrátíš, nemáme pro něj jméno! Proto jsem použil slovo zmizel, protože tak tomu ostatní ceti rozumí a mohl proběhnout řádný rituál. Ve skutečnosti byl AA unesen podobně jako naše mláďata před... pěti lety.

Tak přeci! Chápu to tak, že jsi to viděl. Jak to probíhalo?

Předek byl svědkem únosu mláďete a popisoval to tak, že lidský pomocník, podobný rodinným ponorkám, které na Gé zůstaly, najednou otevřel tlamu, použil jiné slovo, ale není to podstatné, a mládě spolkl. Potom jiný pomocník, který se pohyboval vzduchem, spustil do vody dlouhá vlákna, kterými uchopil ponorku a i s mláďetem odletěl do takové výšky, že zmizel z očí. Ono to nemusí být nijak daleko, naše oči ve vzduchu moc nefungují. To si dokážu představit. Ale to, co jsem viděl, je nad mé chápání: byli jsme lovit cibusky

daleko za vesnicí...

Moment, AA. Naši vědci se měli už před půl rokem pustit do obnovy cibusek přímo tady u hory. Neudělali to snad?

Asi ano, změny nastaly, ale hejna jsou malá a klasický lov se prakticky nedá použít. Ty sám jsi mému předkovi řekl, že musíme lovit jinde a počkat, dokud nedojde k vrácení původního stavu. Žádný cet nechápe, jak tu obnovu lidé dělají, přijde nám to jako zázrak, ale dokud nám lidé sami dodávají dost cibusek pro mláďata, nemají dospělí problém si doplnout na lov do oceánu. Ceti mají nekonečnou trpělivost.

Dobře, AA, budu se o to trochu víc zajímat. Popiš mi, prosím, ten únos.

Zkrátka se AA při porcování hejna vzdálil a najednou jsme s ním ztratili psychický kontakt. Pořád jsme ho viděli, ale nějak zamlženě, i když byla voda čistá. Ještě divnější obraz nám vracela echolokace: zdálo se, že AA je uzavřený v tubusu. Něco podobného, čím lovíme cibusky, ovšem s bočními stěnami. Jedna byla půlkulová, druhá kuželová. Z ničeho nic se ten tubus dal do pohybu ve směru kužele, asi aby lépe rozrážel vodu. Výrazili jsme za ním. Pak se ale na povrchu tubusu objevily modré blesky a on zrychlil tolik, že už jsme mu nestačili... To je všechno, Adame. Víš, co to bylo?

Nevím. Lidí je dvacet miliard a znalosti jsou přístupné všem. Dokážu si představit konstrukci pomocníka, jehož silové pole by se chovalo tak, jak jsi mi to právě popsal.

Ani si nedokážu si představit, jak složitý musí být pomocník, který nás dokázal spojit, ale chápu, že při přeměně mých myšlenek na tvé nebo opačně může dojít k chybě. To, co jsi teď řekl, mi zní hodně zmateně – to ten tubus, co unesl AA, nebyl lidský pomocník? To, že kolem sebe mají lidé pomocníky, chápu. Předek mluvil o puzení shromažďovat znalosti, které ceti nemají. Ale to, že pomocník vytváří jiné pomocníky, mi mozek nebere!

Není na tom nic složitého, AA. Pomocníci dělají to, co lidé sami neumí. Tvůj mozek vytvoří tubus kolem cibusek, ale ten tubus přece nejsi ty. Stejně tak lidé potřebují pomocníka, aby vytvořili podobný tubus, ale ten tubus není pomocník. Stejně jako ty pohybuješ s tubusem a tím i s cibuskami, pohybuje pomocník svým tubusem i s obsahem. V tomto případě i s tvým předkem. Sice tvůj tubus a tubus našeho pomocníka vzniká jinak, ale princip je podobný. Rozumíš, AA?

Samotného mě překvapuje, že ano.

Dobře. Já teď půjdu na naši planetu a pokusím se zjistit, jestli se tam nepotuluje nějaká velryba.

Velká ryba je co?

Víš, AA, kdysi dávno žily na naší planetě, v oceánu, jako je ten váš, velké ryby, které byly cetům velice podobné. Jen měly dvě oči a malý mozek bez Telkinova a Telpatova orgánu. Přibližně před sto lety u nás došlo ke krizi

z přelidnění. Lidé zkrátka nedokázali vytvořit něco podobného, co omezuje cety, aby jich nebylo moc. Velryby byly velké a snadno se lovily, ale množily se příliš pomalu. Moji předci je díky svým pomocníkům všechny vylovili a snědli. A dnešní lidé zorganizovali převoz vašeho mláděte do našeho oceánu. Kdyby jen tušili, že máte svou kulturu, svou společnost, neudělali by to. Ještě ti ale musím připomenout, AA, že lidé mezi sebou nejsou psychicky propojeni jako ceti, každý jedná samostatně. Lidé jsou spojeni přes své pomocníky. Proto jsme je začali vytvářet, protože jeden člověk toho moc nezmuže. Takže já nevím, kdo ta mláďata unášel. Telepatie, ten malý detail, v němž se lidé a ceti liší, přináší obrovské rozdíly v organizaci společnosti. Mám sice představu, kde mám začít s hledáním, ale nebude to hned.

Můj předek si dal hodně práce, vlastně hrozně moc, abych tohle pochopil. Proto ti rozumím. Ale nerozumím tvému tvrzení, že cety něco omezuje v množení. O ničem nevím!

Vysvětlím ti slovo náboženství. Ty různé rituály, včetně pohřebního, které říkají, že se to či ono má dělat právě takto a ne jinak, to je princip náboženství. Zase je třeba připomenout, že lidé nejsou propojení a náboženství je způsob, jak samostatné bytosti donutit, aby se zorganizovaly, spojily k nějaké společné činnosti. Také lidé mají svá náboženství se svými rituály, které říkají, co jíst nebo pít. Bohužel také, co si myslet. A váš systém jmen je také rituál, který přísně dodržujete několik tisíciletí. Chápu, proč vrácení AA, za situace, kdy byl pohřben a ty ses v hierarchii posunul na jeho místo, by byl velký průšvih. Proto mu vysvětlím, proč by u nás měl zůstat. Řeknu mu totéž, co teď tobě: ten rituál se jmény vymysleli vaši moudří předci proto, aby nedošlo k přemnožení cetů. Kdyby vás bylo moc, bylo by to stejné, jako když zmizely cibusky kvůli lidem. Kdybyste takto neregulovali své počty, snědli byste všechny cibusky a zahynuli hladu.

Proč nezahynuli lidé, když snědli všechny velryby?

Protože lidé, na rozdíl od cetů, jsou všežravci. Když došly velryby, jedli jiné ryby, když došli i ty, jedli něco jiného. Kdežto ceti jsou na cibuskách závislí.

Mohou lidé jíst skály?

Ne.

V tom případě, když jich bylo tolik, nakonec snědli všechno. Stejně museli zemřít hladu.

Je to tak, AA. Tu krizi nepřežila třetina lidstva. A nejen hladu. Už jsem to říkal předchozímu AA, když si stěžoval, že ostatní mu nechtěli pomoci odtud lidi vyhnat: važte si toho, jací jste. Nechtěli jste bojovat s lidmi, ale nebojujete ani mezi sebou. To je důležité. Kdežto lidi, když dojdou zdroje, tedy jídlo či voda, klidně ublíží jiným lidem, aby to získali. Stejně tak by bylo hloupé nějak měnit rituál přidělování jmen. Hlupáci by mohli být nadšení ze

svobody, jakou získají, ale když nenabídnou jiné řešení, je to začátek konce. Protože pak jiný hlupák řekne, že si od jiného nenechá mluvit do toho, kolik bude mít potomků. Takže nakonec má stejně závěrečné slovo realita a zkrouhne počty naprosto krutě a pragmaticky. Tvůj předek měl pravdu: lidé nashromáždili tak obrovské množství znalostí, že se v tom sami nevyznají. Ale lidské civilizace přicházejí a zase odcházejí, protože vždy, když se dostanou na vrchol, převáží dojem, že nad přírodou zvítězili, a přestanou respektovat jeden druhého, své předky a nakonec samotnou realitu.

Vidím, že ani lidé to nemají jednoduché. Svého předka jsem měl rád, ale bál jsem se jeho návratu, aniž bych domyslel souvislosti, které jsi mi teď vysvětlil. Věřím ale, že to on sám pochopil už dávno a nebude tě o návrat žádat. Přesto tě prosím, abys mi přišel říct, zda jsi ho našel.

Samozřejmě, AA, přijdu ti říct, jak jsem dopadl. Tvému předkovi samozřejmě zajistím co nejlepší podmínky, jaké lidé dokážou cetovi zařídit. Zatím se měj co nejlépe.

Děkuji, Adame. Na shledanou.

* * *

Log Folam, koordinátor nových druhů na Ministerstvu správy kolonií, přišel ráno do práce a nestačil se divit. V jeho kanceláři, za jeho stolem se v jeho křesle rozvaloval nějaký chlap.

„Člověče, jak jste se sem dostal?“ podivil se, protože si uvědomil, že dveře ani okno nejsou poškozené. Adam se postavil, ale než mohl odpovědět, vřítla se do kanceláře svého nadřízeného Betty, jeho dlouholetá sekretářka.

Šla jen pár kroků za Logem a zachytila jeho překvapenou otázku. Dveře, které Log stihl zavřít, doslova roztrhla a řítla se k Adamovi. Už jste někdy viděli útočícího hrocha? Má hlavu nízko, uši sklopené k hlavě a oči podlité krví. Log i Adam jen zírali.

„Tak ven s tím! Kdo jste?!“

Hlasu bojového stroje na válečné stezce nešlo odolat.

„Adam Hopsal.“

Zase je překvapila! Narovnal se, úsměv jí vyhladil tvář a oči zazářily. Změna byla okamžitá, skoro až děsivá. Natáhla k Adamovi ruku a po předchozí agresivitě nebylo ani stopy.

„Jsem Betty, sekretářka pana ředitele. Ráda vás poznávám. Děkuju, že jste ty velryby z Parnasu zachránil, bylo to opravdu v poslední chvíli. Špalíčka mi bylo hrozně moc líto, a kdyby ten čtvrtý pokus prošel, byla jsem rozhodnutá dát výpověď.“

Hned se ale vrátila k úřednímu výrazu, protože jí intuice napověděla, proč tam Adam je:

„Máme samozřejmě veškerou dokumentaci ke všem třem případům. Vám ji klidně ukážeme, pane Hopsale. Kdyby si Log nevěděl rady, ráda pomůžu!“

Na Loga se podívala zkoumavě, na Adama se usmála a se slovy „Hezký

den, pánové!“ opustila ředitelovu kancelář. Zavřela za sebou dveře tak jemně, jako by se jim omlouvala za předchozí hrubé zacházení. Když Adam viděl, že se Log ne a ne vzpamatovat, spustil:

„Dobrý den. Víte, kdo jsem, a díky vaší sekretářce také víte, proč jsem tady. Polovině toho, co Betty říkala, jsem nerozuměl. Můžete mi to vysvětlit?“

„Nóó...“

Na Logovi bylo vidět, že šok z akce jeho sekretářky byl tak silný, že mu narušil krátkodobou paměť. Nebo zašpuntoval uši.

„Kdo je Špalíček a o jakém čtvrtém pokusu to mluví?“

„Špalíčkem pojmenovala třetí mládě, které se z planety Gé přivezlo. To bylo v roce sto dvacet osm. Jenomže vloni došlo k reinkarnaci toho nesmyslu a ministerstvo zvažovalo, že ustoupí řvoucí menšině. Díky vašemu zjištění, ze kterého udělala média neuvěřitelný bengál, ministerstvo zrušilo pokus o dovoz čtvrtého mláděte. A Betty u mě právě stoupla v ceně, protože to, že by dala výpověď, mi neřekla. Byl jsem rozhodnutý složit funkci, jestli to schválí. Je pravda, že já jsem to Betty také neřekl... Proč jste tady, pane Hopsale?“

„Chtěl jsem říct, že mám problém, ale když vás tak poslouchám, je na místě použít množné číslo: máme problém! Před pěti týdny došlo k dalšímu únosu ceta z Gé. Je skoro jisté, že na Zemi.“

Log jen utrousil „A sakra!“ a hned sáhl po tlačítku na komunikátoru. Adam mu však ruku zadržel:

„Požádejte Betty, aby se hned postavila a zhluboka nadechla. Nic víc. Já vám předvedu, jaké mám možnosti.“

Log nic nechápal, ale poslechl:

„Betty, pan Hopsal by rád, abyste udělala dvě věci: postavila se a zhluboka nadechla. Nevím, co tím sleduje, ale udělejte to, prosím.“

Esencie, Betty poslechla?

Ne. Myslí si, že jste se oba zbláznili.

Adam znova chytil Logovu ruku a jeho prstem stiskl tlačítko komunikátoru:

„Madam, jestli nechcete před námi sedět na podlaze, tak se postavte! Máte na to tři vteřiny.“

Přenes ji sem, Esencie.

Šok se u Betty projevil tak, že mlčela. Log byl opět mimo sebe.

„Tady máte odpověď na otázku, jak jsem se ocitl ve vaší zamčené kanceláři, pane řediteli. Co jste vlastně své sekretářce chtěl?“

„Aby poslouchala,“ otřepal se Log, „a po vás chci, abyste to zopakoval a přidal všechno, co víte.“

Adam je tedy seznámil s popisem únosu, jak ho viděl AA. Na Betty bylo vidět silné rozčilení, Log byl *jen* znechucený. Ale už našel řešení:

„Mám nápad, dejte mi chvíli.“

Nechal si spojit chovatele. Zvonilo to dlouho, Frank měl zřejmě práci. Po stém zazvonění to zvedl, ale ke slovu se nedostal. Log byl rychlejší:

„Dobré ráno, Franku, můžeš mi věnovat chvíli?“

„Co se stalo, Logu?“ Frank dobře slyšel napětí v ředitelově hlase.

„Někdo unesl dalšího ceta z Gé. Přibližně před pěti týdny. Tentokráte ne

mládě, ale dospělého. Nedělal to jako my, ale chytil ho do silového pole. Takže to byl někdo hodně bohatý. Možná posloužily ty peníze, co se vybraly na čtvrtý pokus. To nevíme. Kromě toho, že to byl zrovna ten bojovník, co chtěl lidi z Parnasu vyhnat, předpokládám, že souhlasíš se mnou, že něco takového by se dít nemělo!“

Pár vět a Frank byl celý říčný:

„To si piš! Víím, co chceš: abych zapátral po síti.“

„Přesně tak, Franku. Pokud možno hned, pan Hopsal tu čeká jen na to.“

„Je tady? Rád bych ho poznal...“

„Žádný problém,“ usmál se Log a mrkl na Adama. „Až položíš sluchátko, Franku, zůstaň nehybně stát a hned pochopíš.“

Esencie, přenes nám sem toho Franka, prosím.

Frank jen překvapeně vydechl. Ale oči mu hned zazářily, podal Adamovi ruku, představil se a pokračoval:

„Děkuju, že jste tu loňskou komedii s Parnasem ukončil. Konečně jste pro lidi našel jinou civilizaci, ale zároveň jsme dostali za uši za svou chamtivost. Myslím, že přes všechnu tu bolest na obou stranách konfliktu to dopadlo nejlépe, jak mohlo. Na nás teď je, abychom těm tupějším, co nic nepochopili, dali přes prsty. Když mě vrátíte zpět a dáte mi hodinku dvě, doptám se až k tomu cetovi. Na shledanou.“

Esencie, vrať ho prosím zpět, ale sleduj ho! Klidně by to mohlo být tak, že je do toho zapletený a svého chleboďárce varuje.

„Jak to chce udělat, pane řediteli, že si je tak jistý?“

„Frank má dva koníčky: zvířata a jejich chov. Má přehled o zoologických zahradách i samostatných chovatelích po celé planetě. Mnozí ho znají, protože se snaží všem pomáhat. Naprostá mlčenlivost hrozí jen v případě, že ceta dovezli na jídlo. Ať to udělal kdokoliv, doufám, že takové zvěrstvo nespáchal. Ve všech ostatních případech ho buď nabídnou nějakému chovateli, nebo na něm plánují vydělávat. Ale to bychom už asi zaznamenali nějakou reklamní kampaň.“

„Zapomněl jste ještě na jednu možnou motivaci: na pokusy. Cetové ovládají telepatii na obrovské vzdálenosti a také telekinezi. Právě tento cet, když si myslel, že na něj jedna z ponorek útočí, ji nakrájel jako salám tenkou destičkou svých psychických sil. Možná je to naopak: ten, kdo ho unesl, už lituje! Cetové jsou pacifisti ad absurdum, ale AA našel svou hranici: jakmile ji lidé překročí, bude se bránit a pozabijí...“

Adam se zamyslel a smutně se opravil:

„To asi ne, pravděpodobněji je, že zabije sebe!“

Až teď Log a Betty plnou vahou pocítili, co to znamená být *vůlí obdařená bytost*.

* * *

Frank dosáhl úspěchu již za dvacet minut.

Frank má stopu, hlásila Esencie, brzy se chopí telefonu. Mám ho přenést

k vám?

Ano.

Frank se zhmotnil uprostřed kanceláře. Že byl před milisekundou někde jinde, neřešil a hned hlásil:

„Nebylo to nic těžkého! Útulek inteligence v Green Bay. Chtějí ceta předvádět. Zakladatel nadace Zachraňte velryby, která organizovala sbírku pro čtvrtý pokus, je synem majitele útulku. Mel a Rubby Charlestonovi. Já a Rubby jsme se jednou servali jako koně. Ale nakonec jsme se stali přáteli. Myslím, že hlavně proto, že jsem byl rychlejší a vyhrál bych. Od začátku jsem šel po správné stopě, ale chtěl jsem obstarat důkazy... Teď bych poprosil, pane Hopsale, abyste se mnou hopsnul na místo, kde teď Rubby je. Samozřejmě je u otce v Útulku. Ovšem tentokráte se nenechám opít rohlíkem a seřežu ho pořádně!“

„Souhlasím s vámi a přál bych mu to, ale nesmíme to udělat. Tenhle cet musí na Zemi zůstat, jinak u něj doma hrozí rozvrat.“

Frank a Betty koukali dost vyjeveně, ale Log se jen ušklíbl, protože něco takového čekal:

„Vysvětlíte nám to, pane Hopsale?“

„Samozřejmě. Kromě toho, že mě má přítelkyně umí přenést, kam potřebuju, umí provést rozbor jiného tvora a umožnit mi přímou komunikaci s ním. Takže vám to skutečně vysvětlím se všemi souvislostmi...“

Stačilo mu deset minut. Log uznale pokýval hlavou:

„Mají to vymyšlené opravdu dokonale. Tak dokonale, že už zapoměli, proč to udělali.“

„Moment,“ ozval se Frank a bylo vidět, že se musí hodně přemáhat, aby neexplodoval. „Chápu, proč ho nemůžeme vrátit – ale to také znamená, že Charlestonovi zůstanou bez testu!“

„Uvažuj, Franku,“ zasáhl Log. „Když tu musí zůstat, musí ho únosci živit. My dohlédneme, aby žil v důstojných podmínkách, které se budou co nejdříve blížit jeho oceánu.“

„Pan ředitel má pravdu,“ přikývl Adam. „Navíc jsou ceti dlouhověcí. AA tu bude minimálně ještě padesát let. Bude je to stát spoustu peněz!“

Když si to Frank uvědomil a provedl rychlou kalkulaci, smutně pokýval hlavou a připustil možné problémy:

„To abychom se báli, že to nezvládnou.“

„Nebojte se, už mám dlouhodobý plán. Všem vám děkuji,“ usmál se Adam a obrátil se přímo na Loga: „Pane řediteli, potřeboval bych jednoho člověka na jednání s únosci. Franka raději ne, patrně by je tam zpohlavkoval. Já bych to mezitím vysvětlil cetovi. Mohu vás poprosit?“

„Souhlasím... Franku, díky za snahu, prosadím ti mimořádné prémie. Vrať se ke své práci. Betty, přebíráte vedení.“

Esencie, vrať Franka na jeho pracoviště... Už jsi našla ten útulek?

Ano. Porozhlédla jsem se tam a vím o dalším důvodu, proč ho nemůžeme vrátit na Gé – už proběhla imunizace. AA plave v běžné jezerní vodě.

Máš pravdu, na to jsem úplně zapomněl! Přenes mě k AA a Loga do kanceláře Útulku.

* * *

Oválný bazén, vlastně uměle vybudovaná zátoka Michiganského jezera, byl opravdu obrovský.

Spojení s jezerem bylo oboustranné, malé ryby a další havěť si nějaké bariery ani nevšimly, ale pro ceta byly otvory příliš malé. Také tvar protáhlého oválu byl pastí – na pokus o přeskočení bariery nebyla šířka dostatečná.

Esencie posadila Adama na umělou skálu u břehu. AA patrně obhlížel své vězení a byl na druhé straně oválu. Voda jezera byla čistá, ale i tak byl vidět jen jako šedivý flek v zelenomodrém šeru. Adam čekal, že se AA vrátí, ale zdálo se, že na druhém konci něco našel a hned tak to nebude. Oslovil ho:

Dobry den, příteli.

S AA to cuklo a začal se rozhlížet. Otočil se čelem do oválu, aby mohl použít echolokaci. Bez problémů spatřil člověka, sedícího na dně. Ale neměl na sobě žádnou bublinu, nádobu na zádech a spoustu nějakých hadic, jak to viděl u jiných lidí, co za ním vlezli.

AA se opatrně vzdálil od stěny, porostlé ostrými korály, pak několikrát mocně mávl ocasem a řítil se k tomu, jenž ho nazval přítelem. Všichni lidé mu připadali stejní, ale zatím s ním mluvil jen jeden. Že by to byl ten, co mu znemožnil potopit stavbu cizinců?

Jmenuješ se snad Adam, že mi říkáš příteli?

Správně AA, jsem to já. Konečně jsem tě našel!

Jsem také rád. Ale proč jsi mě hledal?

Navštívil jsem tě ve tvém domě, ale našel jsem tam tvého potomka. Vyprávěl mi, co se stalo, a já jsem se tě vydal hledat. Jsem rád, že jsi celý!

Bog je s tebou?

Není. Vysvětlím ti to: pořád se mi dějí divné věci. Představ si, že jsem se zalíbil pomocníkovi, který má za úkol předat znalosti svých stavitelů jiným civilizacím. Jmenuje se Esencie. Nejenže mi dovolí skákat z místa na místo, jak vidíš, klidně i do vody, ale dokáže se, tak jako Bog, domluvit s jinými tvory. To ona navázala spojení s tvým potomkem, přes ni spolu můžeme komunikovat. Musím říct, že tvůj potomek je stejně moudrý jako ty.

Můj potomek v mém domě? Takže to už mě pohřbili.

Ano. Je mi to líto, příteli. Sám nejlíp víš, že když jsi zmizel, nezbylo jim nic jiného. Tvůj potomek mi to vysvětlil – domů už se nemůžeš vrátit. Budeš muset zůstat zde.

Máš pravdu, vím to. Už jsem chycený dlouho a bylo mi jasné, že i kdyby se stal zázrak, nemohu se ve vesnici ukázat. Ani v jiné. Něco takového se ještě cetům nestalo... Skonám tedy zde, vím, že to nejde jinak!

Jen žádné ukvapené závěry, AA. Zemřeme nakonec všichni, ale nebude to

dnes ani zítra. Hrozí ti přesný opak: všechny ty lidi tady přežiješ. Možná i mě. Mám plán, který se ti bude líbit... A zároveň to bude trest pro tvé únosce.

Proč bys to dělal, Adame? Protože jsi přítel?

Samozřejmě ano, tvůj osud mi není lhostejný. Zářoveň to ale dělám pro lidi, pro lidstvo. Kdysi jsem ti přece říkal, že nevíme, jak poznat inteligentní tvory. Nepřišli jsme na nic, co by jasně říkalo, že daná bytost je obdařena vůlí a inteligencí. Nemusí být méně vyvinutá, protože může být vyvinutá příliš. Ceti nám jasně ukazují, že ani chybějící ruce nic neznamenají. Díky telekinezi ovládáte fyzický svět, díky telepatii jste vytvořili dokonalejší společnost než lidé. To, že nelétáte a patrně ani nikdy nepoletíte ke hvězdám, neznamená, že jste horší než lidé. Lidé, každý i ten nejposlednější člověk, musí vědět, že technika nám nedává právo utiskovat druhé kdekoliv ve vesmíru. Uznávám, že jde o zneužití tvé smutné situace, ale profitovat budou obě strany. Pro tebe to znamená dlouhý život, pro lidi to bude poučení, které potřebují, aby je začaly rozvinutější civilizace brát vážně.

Jaký máš plán? Jestli mi plánuješ dlouhý život tady v tomhle malém prostoru, tak o něj nestojím!

Zhruba takto: tenhle malý prostor bude tvým domem, ty budeš mít ale k dispozici celé jezero...

Jezero? Co je to?

Jezero je spousta vody. Je větší, než prostor kolem vaší posvátné hory. Asi tak tisíckrát větší než tady ten ovál... Jak víš, komunikace je základ. Na kterékoliv planetě. Naučím tě číst a psát, aby ses s lidmi domluvil. A samozřejmě oni s tebou. Tím získáš přístup k našemu vědění, protože to bude tvoje směnná hodnota.

Těm posledním slovům nerozumím.

Já vím, AA. To bude úplně první věc – vysvětlím ti obsah slova peníze, protože bez toho se ti bude můj plán jevit jako nesmysl... Pro začátek ti to zkusím říct co nejjednodušeji: nebudeš jen nový přírůstek do jejich zoo, ale vyslancem cetů mezi lidmi. Svou přítomností budeš lákat davy, které zase dovolí, aby sis tu dobře žil. Prosadím ale, aby tvou prací bylo další vzdělání. Nakonec to skončí tak, že se zřídí první velvyslanectví mimozemské rasy na Zemi a ty se staneš nedotknutelným diplomatem. Nic konkrétního zatím nevím, vzhledem k dlouhověkosti cetů ale máme spoustu času. Prostě budeme detaily promýšlet postupně...

Asi tak polovině věcí nerozumím, byť se tvá přítelkyně snaží nahrazovat slova mentálními obrazy. Vyznačuje z tebe ale neochvějná jistota. Jestli tomu dobře rozumím, pak jsem právě já tím nejvhodnějším cetem. Od přírody jsem v mnoha ohledech jiný než ostatní a rád se učím novým věcem. Na něco takového bych nikdy nepřišel a mí únosci asi taky ne. Díky tobě začínám chápat, co znamená být přítelem.

Tak teď nerozumím zase já. Vy takové slovo nemáte? Nebo snad mezi cety neexistuje přátelství?

Teď jsem tomu dal... Rozlišují lidé mezi pravdou a lží?

Ano. Je to věčný boj mezi těmihle dvěma možnostmi. Naše dějiny jsou plné snahy zakrýt lží pravdu nebo pravdu za lež vydávat. To druhé platí obzvláště v posledních dvou stoletích. Hlavním důvodem je to, že lidé nejsou propojeni psychickým polem jako ceti. Pokud si skutečnost druhá strana nemůže ověřit a oni si dají pozor na neverbální signály, mohou si říkat, co chtějí.

Pamatuju si všechno, cos mi o lidech řekl, Adame. Samozřejmě také všechno, co jsem si o lidech sám mohl zjistit. Přijde mi smutné, přímo lidi lituju, že své psychické pole nevnímáte, přestože vaše mozky úplně září. Protože já to pole vnímám. Nemá žádnou strukturu, není tak uspořádané jako na naší planetě, ale je v něm určitě všechno, co lidstvo za svou existenci nashromáždilo. Jsem v situaci Lega Komaxe a nějaký čas mi potrvá, než se v tom chaosu vyznám... Vrátím se k tomu problému s přátelstvím: ve světě, kde jsou všichni propojeni, musí být všichni přátelé. Proto ceti proti cetovi nebojuje – alespoň ne fyzicky. Když jsi mi při našem prvním setkání nabídl přátelství, chápal jsem to tak, že se chceš zařadit mezi cety. Že chceš být jedním z nás. Ale s novými informacemi začínám chápat, že u lidí, kde je vlastně každý sám, má každý jen své myšlenky, které se mohou zásadně od ostatních lidí lišit. Zkrátka ve světě lidí má přátelství úplně jinou sílu než mezi cety. Už jen proto, že nemusí vůbec existovat. Rozumím tomu tak, že radost z dalšího života a z možností, které jsi mi dal, že to je ten lidský druh přátelství, který ceti nepoznají.

Děkuji, AA. Máš naprostou pravdu... Teď tě ale poprosím o chvíli strpení. Nepřišel jsem vyřešit tvou situaci sám a odskočím si, abych zjistil, jak to ten druhý zvládá. Počkej tu na mě.

A zmizel.

* * *

Adam se objevil přímo vedle stolu v kanceláři Mela Charlestonea.

Jeho syn Rubby seděl v jednom křesle proti němu, ve druhém Log Folam. Adam očekával, že vpadne doprostřed rvačky, ale tady byl klid. Přestože je Log upozornil, Adamovo zjevení otcem i synem silně trhlo.

„No fuj!“ neodpustil si Mel.

„Dobrý den, pánové... Pěkně jste si nadrobili. Měl bych sice tu moc, ale vrátit ho nelze. Jednak jste už provedli imunizaci, jednak byl pryč tak dlouho, že ho vesnice pohřbila. U cetů jde ovšem o velice komplikovanou věc. AA tady bude muset zůstat. A vy se o něj budete starat. Log vám zajisté vysvětlil všechny paragrafy, které jste porušili, tím, že jste vztáhli ruku na příslušníka jiné civilizace.“

Rozhlédl se po tvářích a viděl, že Rubby chce protestovat:

„Ani slovo! Od toho, že opustíte své arogantní představy o nějaké vlastní nadřazenosti díky technice, se odvíjí, jak to s vámi bude dál. Připravil jsem plán a dám vám na výběr: buď na vás ministerstvo podá žalobu z titulu zákona 'Pravidla průzkumu kosmu' číslo 666 z roku 2058, část třetí, 'Mimozemský život', a vy přijdete nejen o svobodu, ale i o tohle všechno, nebo budete souhlasit a zrealizujete své původní plány. Vaším trestem pak bude práce, kterou umíte a kterou si vyděláte dost, aby ten příslušník jiné civilizace, co je chytřejší a méně chamtivý než vy, měl důstojný život.“

„Takže ho budeme žít?“ zeptal se Rubby stále agresivně.

„A co byste dělali jiného podle svého původního plánu?“

„Sakra, Rubby,“ zasáhl Mel, „buď už zticha! Pokračujte, pane Hopsale.“

„Musíte si uvědomit, že jste neulovili zvíře, které budete za pamlsky honit po bazénu a brát za to prachy. Vy jste unesli člověka ve velrybím obalu, který měl svou rodinu, své plány, své cíle. Navíc jste se strefili opravdu skvěle: unesli jste bojovníka, jediného ceta, co se postavil lidem, kteří tlačili cety do záhuby. Máte víc štěstí než rozumu, že u něho převážil vrozený pacifismus, protože jste taky mohli být mrtví. Vězte, že jste unesli ceta, co nakrájel útočící ponorku jako salám silami, které si ani nedokážete představit!“

Adam se zamračil a naklonil přes roh stolu:

„Takže mladíku – uděláš nejlépe, když místo úšklebků vezmeš situaci smrtelně vážně a budeš k AA přistupovat jako k chytrému člověku, postiženému velrybídou.“

Adam se zarazil nad slovem, co právě zplodil. Narovnal se, pohledem zhodnotil Rubbyho, protože mu došlo, že ten *mladík* je přinejmenším stejně starý jako on. A když viděl, jak na něj ti tři zírají, nevydržel hrát rozezleného a začal se smát. Ostatní se nechali strhnout.

Byl nejvyšší čas přejít od výhrůžek k práci...

+ + +

16. Noční akce

Nový den vypadal zpočátku stejně jako ty desítky a stovky předchozích. Altar Newman si ve své kanceláři procházel přehled stavu kolonie za předchozích čtyřadvacet hodin, když počítač vyhlásil bojový poplach.

„Co se děje, Jerry???“

„Ze subprostoru se vynořily vojenské křižníky a zahájily blokádu Dory.“

„Co těm pozemšťanům přelétlo přes nos?“

„To není Sluneční garda, to jsou spojené síly kolonií.“

„Cože?! Ten Spinner se snad úplně zbláznil!“

Křižníky byly půl milionu kilometrů od planety, velitelský byl ještě o tisíc kilometrů dál. Na výhrůžku ale čekali jen pár sekund.

„Generál Spinner...“ ohlásil Jerry hovor, a i kdyby nechtěl, musel ho spojit.

„Pane Newmane!“ zaznělo oslovení jako šlehnutí bičem, protože ještě před minutou považoval Altar Spinera za přítele; sice hodně rezervovaného, ale tykali si. „Zastavte svou obranu, nebo vám to tam bez větších problémů rozstřílím. Máte pět minut, potom vám ty tunely otevřeme a vás postavím před vojenský soud!“

„Poměr sil?“ řekl Altar ke stropu.

„Naprosto nevyhodný, šance na účinnou obranu necelé jedno procento.“

„Dobře, Jerry, deaktivuj naši obranu a odvolej Dlabance. Ať přistane... Odpověď generálovi: obrana vypnuta, pane generále. Co to má znamenat – přispívám snad na koloniální síly proto, aby mně pak vyhrožovaly?“

Čtyři sekundy.

„Peníze nehrají žádnou roli, jde o důležitější věci. Všechno si za peníze koupit nelze! Vrchnímu velení už došla trpělivost a obvinilo vás z kolaborace... Vydejte pokyny řízení provozu, ať pro mě otevře hangár, a připravte se – jdu si pro vás!“

Po minutě hlásil počítač:

„Obrněný modul opustil velitelský křižník a přistane za deset minut.“

Kam čert nemůže, nastrčí Spinera!

* * *

Spinner se oháněl vrchním velením, ale protože štábem vrtěl už delší dobu jen on, v zásadě tím myslel sebe. Vždy neopomněl dodat, že je tím zajištěna nezávislost velení.

Jak už se u lidí stalo pravidlem, nezávislý prvek je nejméně stabilní a nejspíše ovlivnitelný. Taková nezávislost má velmi silnou kladnou zpětnou

vazbu a rozrůstá se ad absurdum. Takový prvek se postupem doby stane nezávislým absolutně – na realitě!

Altarovi však bylo už dávno zřejmé, kdo efektivně ovládá Spintera a že to k dnešnímu přepadení časem dospěje. Věděl přesně, komu je jeho nezávislá a bohatá kolonie trnem v oku a že pozemská vláda to není. Tak už je to tady! Nebyl by to on, kdyby si nepřipravil více alternativ.

Dora prosperovala, což byl ten hlavní důvod, proč vojenský střet se spoustou mrtvých a s velkými materiálními škodami nebyl pro nikoho výhodný. Shromáždění prakticky veškerých prostředků koloniálních sil zajistilo drtivou převahu a nějaký boj předem vyloučilo.

Altar nemusel být žádný geniální stratég, aby mu bylo jasné, že vojensky nebude mít Dora nejmenší šanci a že se bude muset vzdát. Počítač kolonie měl pro takový případ připravené pokyny, a ještě než generálův člun přistál ve volném hangáru, hlásil:

„Mám tu vyhodnocení, pane. Kolem Dory se shromáždilo jen šedesát procent sil spojených kolonií a...“

Altar dál neslyšel. Přestože se obvykle dokonale ovládal, teď ho polilo horko, a jak prudce vyskočil od stolu, zatočila se mu hlava. Podvědomě vytušil, kde je teď těch zbývajících čtyřicet procent.

* * *

Generál Spiner měl impozantní postavu stejně jako jeho děd a otec.

To ostatní, jako například inteligence a zásadovost, však bylo jen slabým odvarem jeho předků. I ta terrafobie, kterou se rod Spinerů proslavil a kterou někteří nazývali spinerismus, byla jen pozlátka. Spiner třetí bez skrupulí jednal s každým, kdo mu mohl zajistit jakékoliv výhody. Země musela síly spojených kolonií respektovat a to mu stačilo.

Doprovod, čtyři po zuby ozbrojené bezmozky, nechal generál na chodbě a vstoupil do Altarovy pracovny jen se svým ozbrojeným pobočníkem. Posadil se proti Altarovi a chvíli si ho prohlížel. Zklamalo ho, že není ani trochu vystrašený. Že je Altar starý suchar, věděl, ale on je studenější než psí čumák!

„O jaké kolaboraci to mluvíš?“

Spinerovi se zablesklo v očích, ale tykání překousl. Ještě minulý týden spolu mluvili jako přátelé. Tak ať si to zdání rovnosti užije.

„Velení spojených kolonií si už delší dobu všímá, že kolaboruješ s jistým Hopsalem. Je zřejmé, že ekonomický zisk, který z toho máš, tě zaslepil. Přitom ale Hopsal poškozují většinu ostatních kolonií už jen tím, že se k nim nepřipojí a nepřispívá na společnou obranu. Tváří se neutrálně a skrývá se. Bylo na čase s tím něco udělat...“

Po dramatické pauze dodal:

„Mé lodě právě teď útočí na Hopsinku a Hopsalovi pořádně vyprášíme kožich. To teprve bude hopsat! Co se týče tebe, nevyjádřil jsem se v ultimátu přesně: tvá kolaborace byla vyčíslena, a když Dora zaplatí kompenzaci, nepopravíme tě.“

Altara to nevzrušilo, protože tuhle situaci promyslel už dávno. Některé věci se změnilly, ale princip byl stejný jako ve středověku: proč ničit prosperující společnost, když své okolí vojensky neohrožuje a zisk z jednoduché loupeže bude obrovský a prakticky bezpracný? Stačí najít vhodný důvod, kterým dotlačí vlastní lidi k nadšení z dobře vykonané práce a zamezí vznik jakýchkoliv výčitek skrze falešný pocit hrdosti – přece potrestali viníka bez ohrožení životů a materiálních škod.

* * *

Adam řešil s Esencí Sirup.

Mudrovali nad rozbohem, který rozpracoval jediný chemik na Hopsince. Za rok soustředěné práce navrhl lrk Poitigé několik využití jednotlivých složek Sirupu, ale nebylo to nic, s čím by kolonie mohla obchodovat. Stejně tak neodhalil, co dělá celek tak skvělým palivem. Adam doufal, že Esencie na něco přijde.

Tohle je zajímavé! Neumím si představit proces, jehož odpadem je tahle látka. Tahle složka je hlavní důvod, proč ti Sirup tak dobře funguje.

Co je na ní zajímavého?

V naší galaxii jsme našli její radioaktivní verzi na několika málo místech. Jsou to místa, která přežila výbuch hvězdy. Je to dost podobné binedalu. Přemíra energie a rentgenové záření způsobí krystalizaci kapaliny. Ovšem změna struktury proběhne způsobem, kterému vaše věda nerozumí. Je to něco jako Alenka v říši divů: některé krystaly jsou čtyřrozměrné, ale vy za to lesklé pozlátko tří rozměrů prostě nevidíte. Možná kdybyste ho tam hledali, že byste na něj přišli. Ale to vás ani nenapadlo! Kdybyste tu radioaktivní verzi znali a zkoumali, konstatovali byste poločas rozpadu tak asi milion let, protože se zdánlivě nerozpadá. Odporovalo by to zákonu zachování energie a přivedlo by vás to na stopu. Dodatečná energie se do krystalů dostává právě ze čtvrtého rozměru, který se chová jako zásobník, kde je uložena ta gigantická energie explodující hvězdy, která se o krystal otřela. Ve spalovací komoře vašich hvězdných motorů dojde k excitaci látky a tvorbě krystalů, které se ale vlivem vysoké teploty hned zase rozpadají.

Děkuji za vysvětlení. Ale v těchto krystalech se přece nemůže shromáždit víc energie, než je ve spalovací komoře přítomna. Jak to, že se zvýší výkon motoru, který spaluje Sirup, o víc než třicet procent?

Já vím, že to neslyšíš rád, ale je to právě ten čtvrtý rozměr! Díky němu je produkce vysokoenergetických tachyonů vyšší a méně energie se ztrácí v nerelativistické části spalín. Týž motor pak pracuje o třetinu efektivněji. Správně by lodě spalující Sirup měly mít o třetinu větší ochrannou zónu. Ale tu stanovujete s takovou rezervou, že to nevadí.

Fuj, už jsem se lek!

Mám mnohem horší zprávu, Adame, pronesla najednou Esencie hodně

pořebním tónem, *nějaké křižníky vstoupily do soustavy!*

Obráz, prosím.

Teď bylo zřejmé, že Esencie neponechala obranu jen na lidské technice, závislé na rychlosti světla. Adam se na ni nezlobil, protože jen díky tomu měl nyní obraz jak z první řady.

Ale jeho obranný systém se také činil. Odhad oblastí pravděpodobného výstupu ze subprostoru zvlášť pro běžné hvězdolety a zvlášť pro útočící křižníky se ukázal jako dokonalý. Družice monitorující vojenskou oblast zachytily osm strukturálních otřesů tři sta milisekund po vynoření, což představovalo nějakých devadesát tisíc kilometrů. Ve vesmíru šlo o úžasnou přesnost.

Autonomní stíhačky, vznášející se na heliocentrických drahách kousek od družic a nesoucí po dvou subprostorových střelách, ihned vystartovaly. Byly zaznamenány a z každého křižníku se vyřítily stovky dronů. Drony zvládaly strategii hejna a hejna spolupracovala mezi sebou. Adamovy stíhačky sice bravurně manévrovaly, ale byly prakticky ihned zničeny.

Stihly jen zaměřit křižníky a vyslat SP střely. Ukázalo se, že hromadný útok dronů měl přesně ten účel: v relativně krátké době vyprovokovat vyslání střel. Křižníky předvedly novou obranu, jakou Adam ještě neviděl: jejich počítače odhadly pravděpodobnou dobu odpálení střel a bránily se. Že se subprostorové střele nelze bránit? Omyl!

Bylo to vlastně jednoduché: komunikační antény, zbraňová centra a další povrchová zařízení zajely do trupu a silové pole začaly vytvářet tisíce malých jehlanů na povrchu. Loď připravily o veškeré spojení s vnějším světem, ale standardně naprogramované SP střely přišly o prostor mezi silovým polem a hvězdoletem, kde měly explodovat. Šestice explozí prozářila vesmír, ale křižník nezničila žádný.

Křižníky ještě chvíli počkaly a potom obnovily silové pole a pokračovaly v útoku na Hopsinku. Každý odpálil KP-S střelu na kolonii, zrychlil na osmdesát procent světla a nabral kurs na určenou pozici v sestavě strategické blokády oblasti na planetě. Jeden se také vydal k Brumíkovi.

Esencie, prosím, zasáhni!!! Přece to všechno nebudu stavět znova! zaúpěl Adam jako štvané zvíře, což de facto v tuto chvíli byl. Esencie vnímala jeho zoufalství a byla připravená. Bylo nad slunce jasnější, že dříve či později přijde na řadu ten čtvrtý rozměr.

Na palubách to vypadalo, jako by se otevřely brány pekel. V prvních deseti sekundách pronikli na křižníky průzkumní roboti a vrátili se s výsledky, ve druhých deseti sekundách se tam vrátili bojovní roboti a přivedli k explozi reaktory, zásoby paliva a munice.

Pouhých třicet sekund po explozi KP-S střel, které rušička vytlačila ze subprostoru daleko před Hopsinkou a ony planě vybuchly na silovém poli, které Cib stihl aktivovat, začaly mizet křižníky do zapomnění. Adam zoufale pozoroval rozpad strojů, z nichž každý představoval esenci nezměrné krásy, technické elegance a lidského umu. A pak mu před očima vytanuli lidé, kteří hynuli po desítkách, a roztrásla ho zimnice. Slzy bezmoci mu vletěly do očí

a zatemnily mysl.

Než ho ta hrůza mohla zlomit, upozornila ho Esencie na malý hvězdolet, který se vynořil z druhé strany, ihned zrychlil na osmdesát procent světla a setrvačností letěl přímo k Hopsince. Nijak se neprojevoval a byl prakticky neviditelný. Co tak asi mají za lubem?

Esencie, pošli mě do pilotní kabiny a buď připravená na všechno.

Esencie z krátkého obrazu, který se Adamovi mihl hlavou, správně usoudila, jak si ten útok představuje. V pilotní kabině neznámé lodi stačilo Adamovi jen natáhnout ruku a ženu u pultu odzbrojil. Druhá žena se však probrala z překvapení neobvykle rychle, asi v sobě měla řádnou dávku drog. Vyskočila z křesla, ale vzápětí se zhroutila s vypáleným srdcem.

Ta první ovšem zdrogovaná nebyla, ta to dělala z přesvědčení. Adam jí mířil jejím laserem na hlavu, kolenem ji tlačil k pultu a bradu lámal dozadu. Vykřikl rozkaz:

„Počítači, okamžitě přejdi do obratu, jinak budeš zničen a lidé s tebou!“

„Pak ale zničíte i sebe,“ odporoval NSH lodi.

„Omezili ti inteligenci, nebo co? Stejně, jako jsem se tu objevil, stejně se včas zase ztratím! Nevidíš ty rozpadající se křížníky? Zničím tě ještě snadněji... Proved' rozkaz!!!“

Pilotce trochu povolil a sladkým hlasem, přetékajícím hraným zájmem, se zeptal:

„Kampak jste to letěly, dámy?“

Když nijak nereagovala, pustil ji a odskočil. Myslela si, že má šanci a prude se otočila. Mávla však do prázdna a schytala za to ránu do zubů vlastním laserem. Padla na ovládací pult. Odplivla krvavou slinu Adamovým směrem a prohlásila:

„Když to nevyjde mně, udělá to někdo jiný!“

„Co, slepičko?“

Medový hlas a Adamův úsměv ji přivedl k nepřítčnosti. Zrudla až po kořínky vlasů a vykřikla:

„Máme dost T bomb a to zelené svinstvo odešleme do subprostoru. Když ti něco ještě zbude, otrávíme ti ten hnusný Sirup. To teprve bude koktejl!“

Hvězdolet obrátil a vzdaluje se od Hopsinky.

„Výborně, ale zatím to byly jen obecné výhrůžky. Co máš za výbavu ty?“

„Nanoboty,“ ucedila mezi zuby.

„Vidím, že se královna neštítí vůbec ničeho. To máme KP stěly, T bomby a selektivní nanoboty nasazené k likvidaci prostředí... To, že ve své hlouposti věříš nenávisti, kterou nakazila královna celou Feminu, a jsi přesvědčena o tom, že zachraňuješ vesmír, tě neomlouvá. Sbohem.“

Hodil jí laser k nohám a zmizel.

Měla jsi pravdu, Esencie. Nějaké zákony tyhle mrchy nezastaví. Dělají si, co chtějí! Přes dvě století už vydávají svou aroganci a nízké pudy za božskou morálku, pod pláštěm humanismu a lidských práv šíří nenávist a nesnášenlivost. Pro získání moci se neštítily potlačit vzdělanost a fyzickou zdatnost. Nakazily lidi ignorací pravidel a zákonů, včetně těch fyzikálních,

a naprostou absencí cti ji rozložily zevnitř... Hod' ten hvězdolet doprostřed Brumly, ať máme jistotu, že žádná potvora neunikne!

* * *

Brumlanem zakvílela siréna a hlas Ciba zněl ze všech reproduktorů:

„Útočí na nás křižníky spojených kolonií! Jste-li v bytě, zůstaňte tam, jste-li jinde, přesuňte se do svého bytu. Kolonie je chráněna silovým polem a byty jsou nejlépe chráněnou částí! Jste-li mimo kolonii, jděte do chráněných prostor ve spojovacím tunelu kosmického výtahu. Udělejte to okamžitě! Opakují: vztyčil jsem nad kolonií silové pole, výstupy jsou blokovány!“

Zdena Plandová, botanička, autorka Brumlanských zahrad, kterou si Adam přivezl z Azerie, okamžitě zareagovala. Ovšem zcela opačně – vyběhla z bytu jako střela, a protože už nějaký čas byla lehounká jako pírkó, stihla to do postranní chodby dřív, než se v hlavní chodbě objevil Lucien, který byl ve své kanceláři, kterou označoval jako projekční.

Běžící Lucien, který chtěl být u Zdeny, se na křižovatce srazil s Alanem. Zdena ale podala slušný běžecký výkon. Vběhla do svého království, ze šuplete pracovního stolu vytáhla roubovací nůž a jedním skokem vběhla do volného skladu, kde Cib neměl kamery.

Cib měl nějaké poznámky o zbytečnosti takového počínání, adresované Zdeně do reproduktorů na stěnách zahrady, ale nože v sevřené dlani si nevyšiml. Tak pokračoval dál v komentování bitvy.

Místnosti říkala *trucovna* a chodila sem během posledního půl roku docela často. Posadila se na židli, jediném nábytku v úzké, podlouhlé místnosti, a poslouchala Cibovo hlášení, tlumené pevnými dveřmi.

Když slyšela, že Cib odvolal poplach, protože křižníky byly zničeny, vyhrkly jí slzy. Vstala a po paměti, protože přes slzy pořádně neviděla, zajistila dveře skladu zevnitř silnou petlicí, kterou si tam tajně namontovala.

Věděla, že tahle chvíle jednou nastane. Už dlouho věděla, že tenhle útok přijde a že ho umožnila ona. Svou naivitou, svou hloupostí. Za celé ty dlouhé měsíce nenašla možnost, jak tomu zabránit, nedokázala přiznat nikomu jinému než sobě, že zradila Adama, Luciena a všechny v Brumlanu. Nesnesla by pohled do očí svého miláčka, když by se přiznala k takové zradě. Ve skrytu duše předpokládala, že svou zradu vykoupí smrtí při útoku. Nestalo se tak, teď to musí udělat sama.

Zhluboka se nadechla, pevně rozhodnuta udělat alespoň tohle pořádně. Vyklopila zahnuté ostří a začala řezat. Byla kost a kůže, tak to šlo rychle: stehenní tepna nalevo, napravo, žíly na levé ruce, krční tepna vlevo, vpravo...

* * *

Adam velice rychle dospěl k jistotě, že takové dobrodružství generála Spinera nebude jen tak a že nejspíš budou ohroženi i další. Na Zemi ani k Zemi se Spinner nepřiblíží, v ohrožení je tedy Ikárie a Dora. Ikárie ne, jen překladiště na

její orbitě. Ale zato na Doře by se rády vyřádily všechny kolonie.

Esencie, zjisti potichu situaci na Doře.

Uvažuješ správně, Adame. Jistý generál Spiner obklíčil s druhou plukou svých sil Doru a Jerry hlásí, že momentálně sedí u Altara a vyhrožuje mu popravou, když Dora nezaplatí vysoké kompenzace za spolupráci s tebou.

Kolik tam má Spiner lidí?

Před kanceláří čtyři, s sebou má jen pobočnicka, ale ozbrojeného.

Spiner chtěl vzrůšo, tak mu ho dáme. Přenes mě přímo za toho pobočnicka.

Když se vám nečekaně někdo objeví za zády, vraží vám prst do ledvin a hromovým hlasem řekne *ruce vzhůru*, co uděláte? Správně: leknete se a ztuhnete na místě. Ne tak Spinerův pobočník. Pravou rukou pustil epap a během otočky vytáhl od pasu laser a málem vystřelil.

Spiner zíral na Adama a na nic se nezmožil, zato Altar překvapil. Zapomněl, že mu je osmdesát, a prokázal, že prodělané revitalizační kúry byly účinné. Během pobočnickovy otočky vyskočil, a než ten stihl na Adama vystřelit, vzal ho po hlavě hranou své klávesnice.

Klávesnice se rozprskla a pobočník se poroučel obličejem na zesílenou hranu lavice, na které seděl Spiner. Altar ovšem ještě neskončil. Když si všiml, že generál chce výkřikem přivolat vojáky, naklonil se přes stůl a přesně mířenou pěstí z něj vyrazil vzduch a nakrátko i vědomí.

„Úžasně! Vy jste rychlík, pane.“

„Tohle jsem si sakra užil,“ prohlásil Altar s úsměvem.

Esencie, pošli Spinerova pobočnicka na jeho loď, rovnou na ošetřovnu. Jeho vojáky zbav zbraní a taky je přesuň rovnou na loď.

„Můžu vám ho na chvíli svěřit? Díky Esencii se útok na Hopsinku nepovedl. Pokud možno ho nezabíjejte, já ho vyzpovídám a pak mu zařídím hermetickou vyšetřovací celu na Zemi. Teď se ale postarám o vojsko.“

Esencie, navštívíme velitelskou loď.

„Zapněte přenos na všechny lodě,“ řekl důstojníkovi na můstku, „a tu pistoli nechte v pouzdře, jinak skončíte na ošetřovně vedle pobočnicka... Tak vážení: jestli mě někdo nepoznal, jsem tu živ a zdrav. Mrtví jsou vaši kamarádi a přátelé, trosky křižníků zaneřádily oběžnou dráhu mé planety. Vy jste sice zůstali tady, ale jste spolu se Spinerem spolupachatelé. Pochybuju, že víte o tom hvězdoletu z Feminy, co měl kontaminovat Hopsinku nanorzi. Tak ten jsem také zvládl. Těm tupějším zopakuju pár drobností: Zákony, které ratifikovaly všechny kolonie, byly KP-S střely, T bomby i nanobotické zbraně zakázány. Přesto je máte a používáte. To jsou zločiny proti lidskosti a logickým závěrem dnešní akce by měla být vaše smrt. Nicméně si uvědomuju, že zelenému mozku, co by hned každého odpůrce popravil, se těžko odporuje. Ušetřím vás, ale teď se dívejte!“

Esencie, hoď mě a křižníky k Binedu.

„Počítači, na všech panelech zobraz povrch, ať všichni vidí, kde jsme... Už jste skoro doma. Ještě vteřinku. Přenesu vás na plac a vy zalezete na své

pokoje. Kdo vystrčí nos, tak o něj přijde.“

Esencie, přenes je na tu plochu uprostřed kasáren... Děkuji. A teď mě přímo na štáb.

Když se Adam objevil proti veliteli štábu spojených kolonií, ten vyskočil, zrudnul a padl zpátky. Minul svou židli a zhroutil se až na podlahu.

Sakra, to jsem nechtěl. Esencie, přesuň ho na ošetřovnu!

„Dobrý den. Omlouvám se, vašeho velitele skolil infarkt. Ale nebojte se, na ošetřovně už mu poskytují odbornou pomoc... Jmenuji se Hopsal a mstím se vám za to, že jste podlehli tomu hloupému Spinnerovi, který ale skáče, jak Femina píská. Rovnou vám říkám, že s těmi rejdy končíte. Spinera přesunu na Zemi a pomůžu jim s vyšetřováním: protože ovládám i telepatii, získám dostatek informací o každém z vás, aby to vydalo na několik doživotí.“

Ten tlustoch vlevo si říká, že se budou bránit.

„Zklamu vás, důstojníku. Půlka vaší armády skončila u Hopsinky, druhou půlku semelu za chvíli. Pokud jste si nevšimli, tak mužstvo z lodí, co jsou na oběžné dráze, jsem teleportoval na cvičiště a oni se rozutekli na ubikace. Určitě máte ve vesmíru spoustu kamer: nechte si zobrazit křižníky, ať vidíte, co bude dál... IHNED!“ zařval na důstojníka, který se neměl k činu.

Netrvalo ani deset sekund a na telestěně naskočil obraz.

„A teď se dívejte... A jsou pryč!“

Esencie, poškod' lodím motory a generátory štítu.

„Změňte záběr,“ naklonil se Adam k tloušťíkovi, „lodě jsem přesunul k hvězdě.“

Když se jiné kamery zaměřily na křižníky, sotva viditelné na pozadí žhavého oceánu, zbývalo lodím už jen pár desítek sekund existence.

„Za chvíli přestanou systémy lodí zvládat extrémní teplotu. Generátor silového pole ani žádné motory nefungují. Užijte si ten ohňostroj.“

A zmizel.

* * *

Esencie zaraženě řekla:

Altar Spinera ještě chvíli pohlídá, teď musíš slyšet tu smutnou zprávu, Adame. Protože jsi s tím nemohl nic udělat, nic jsem nehlásila... V Brumlanu došlo k sebevraždě. Plandová si podřezala žíly!

Cože?! Proč myslíš, že jsem s tím nemohl nic dělat?

Udělal to tajně. Obelstila i Ciba... V zahradách si v prázdném skladu už před pěti měsíci zřídila trucovnu, kde se schovávala před světem. Udělala to i při útoku. Věděli, kde je, a nečekali nic zlého. Nikdo se po ní dlouho nesháněl. I kdyby, nedostali by se k ní včas, protože si udělala zevnitř závoru...

+ + +

17. Kerberos

Tak teď, Esencie, vyhledej informace o planetě Femina a zjisti mi souřadnice královského paláce. Ideální by byly přímo královniny prostory. Kolik je tam hodin?

Esencii to trvalo pouhé dvě sekundy.

Dvacet jedna čtyřicet.

To by královna mohla být ve své ložnici a sama.

Ano. Ale musíš být rychlý, zbraň má pořád na dosah ruky.

Výborně, pojďme na Feminu!

Adam se zhmotnil dva kroky od královny, která seděla na rozestlané posteli a chystala se ulehnout. Zatímco všichni, kteří viděli Adamovo zhmotnění, z toho byli konsternovaní, královna téměř ihned sáhla po laserové pistoli pod polštářem.

Adam využil její rychlost: přiskočil k ní, nastavil ruku, a když její ruka dokončila prudký pohyb, pistole spadla na koberec o dva metry dál. Zvěsti o výcviku královen na Femině nepřeháněly, královna vážně byla trénovaná! Ale Adamovo kontrolní centrum upozornění Esencie slyšelo také a aktivovalo se prakticky ihned. Vyzkouší si jí!

Královna vyskočila a zaútočila, ale šok z nepravděpodobné situace ji dost zpomaloval. Ve zlomku sekundy však změnila útok na obranu a přirazila lokty před svým obličejem. Dopad Adamovy pravačky sice zastavila, ale energie nárazu ji hodila na postel.

„Stop!“ zvolal Adam. „Nechte toho, ať vám nemusím zmalovat zadek!“ Královna ho kupodivu poslechla a padla zpátky do peřin. Ovládla se a neúměrně klidným hlasem se otázala:

„Hopsale, ty parchante, jak ses sem dostal?!“

Jí nemusel říkat, kdo je. Evidentně jí ležel v žaludku už hodně dlouho.

„Mám možnosti, ke kterým se lidstvo nedohrabe ani v příštím století. Vstaň! Tak šup, nebo ti ublížím. Generála Spinera jsem už umravnil, jsi na řadě. Nepočítej s nějakým slitováním! Můžeš za smrt dvou stovek lidí a obrovské materiální škody.“

Adam o krok ustoupil a královna se zvedla z postele. Velice rychle si uvědomila souvislosti, vzdorovitě pohodila hlavou a v hlase jí zněla obří dávka pohrdání a nebetyčná nadřazenost:

„Za smrt a škody můžeš ty, idiote!“

„Jasně, ty nikdy za nic nemůžeš! Co jsem čekal jiného – ty nemůžeš být jiná než agregace těch nejhorších vlastností feminismu. Odvrácená strana lidství... Tvé arogantní rejdy skončily. Řekni počítači, ať odvolá zásahovou jednotku! Má na to deset sekund, když to neudělá, vypnu ho!“

Královna vydala počítači pokyny.

Stále ještě neuvěřila, Adame, ozvala se Esencie. Tenhle způsob odvolání totiž znamená, že se ukryjí na chodbě, kudy očekává, že ji potáhneš.

„Tys to pořád nepochopila,“ řekl smutně Adam a dal si hodně záležet, aby byl posměch slyšet v každém slovu. „Po žádné chodbě nepůjdeme. Zvolil jsem trochu nestandardní postup: rozsudek byl vyneseno, teď je řada na obvinění.“

Královna si připustila, že jí Hopsal čte myšlenky, a ochladla. Přikázala počítači, aby jednotku odvolal.

„Rozumné... Teď vyvolej seznam členů vlády. Chci ho včetně adres! Pohni, nemáme celou noc!“

Královna se ani nehнула.

„Nechceš? No, já se s tebou prát nebudu,“ pokrčil Adam rameny.

Esencie, přenes nás k tomu otevřenému oknu a proved' nouzové vypnutí první rozvodny.

Královna se na nic nezmohla, jen překvapeně zalapala po dechu. Adam mávl do noci:

„Dívej se.“

Královna udiveně sledovala, jak se polovina hlavního města noří do tmy. Adam dodal:

„Tohle byla první část... Mám pokračovat? Když takhle mávnu...“

„Ty podlej hajzle!“ prohlásila královna rudá až po kořínky vlasů a skřípění zubů málem bylo slyšet. „Zadrž! Počítači, zobraz vedle mě členky vlády včetně adres!“

V prostoru se objevily zářící oranžové znaky. Ukázalo se jedenáct jmen. Adam se na seznam zahleděl:

Máš to, Esencie?

Ano. Chceš je shromáždit v jednacích místnostech? Nevím, která to je.

„Která místnost slouží pro jednání vlády?“

„Co tam chceš dělat?“ pohodila královna hlavou.

Dobře, už to vím.

Tak nás tam přenes a potom shromáždi vládu. Díky.

Rázem se ocitli v rozlehlé místnosti s kruhovým stolem a dvanácti židlemi. Vlastně jedenácti židlemi a jedním zlatem zdobeným trůnem.

„Zůstaneme stát,“ prohlásil Adam, bez kouska respektu odkopl těžký trůn stranou a zablokoval jím vstupní dveře. Hned potom, rychlostí jedna za sekundu, se v prostoru mezi okny a stolem začaly objevovat členky vlády.

Jen asi polovina byla v nočních úborech, druhá však na sobě neměla nic. Když zjistily, že je v místnosti nějaký chlap, zapomněly na šok z teleportace a instinktivně se rukama snažily zakrýt. Adamovi to přišlo veselé a řekl:

„Posaďte se, dámy... Nebojte se, já vám nic nevykoukám... Nemějte obavy

o svou důstojnost, nikdo jiný už nepřibude. Ani nenastydnete: řeknu jen pár vět a potom vás zase vrátím do postele... Jmenuji se Hopsal, pokud jste to snad nepoznaly.“

Znají tě všechny, Adame.

„Aha, tak všechny mě znáte! To je dobře. A určitě taky víte, jak královna zmanipulovala generála Spinnera, nikoliv poprvé, a on s armádou spojených kolonií zaútočil na Doru a mou planetu. Přesněji: pokusil se. Útočící síly byly zničeny, Spinnera jsem za jeho hloupost odnesl na Zemi, kde bude čekat na soud, který mu spočítá všechno, co až dosud provedl. Až vyřídím tuhle vražedkyni, půjdu jim pomoci se spisem. Vězte, že jestli některá z vás bude figurovat ve Spinnerově paměti, že si pro vás přijdu. A nikde ve vesmíru se přede mnou neschováte!“

Esencie, vrať je, prosím, zase do jejich postelí.

Celá vláda zmizela najednou a Adam řekl královně:

„A my půjdeme. Dej mi ruku.“

„Kam. Jestli na Zemi, tak radši zemřu tady.“

Adam ji chvíli pozoroval, vyčkával. Po dvaceti sekundách se podivil:

„Čekám, jestli máš kapsli s jedem, kterou rozkousneš... Asi ne. Kdepak, na Zemi nepůjdeme. Tam by tě patrně rovnou poslali na elektrické křeslo. Měla bys to moc rychlé, moc jednoduché.“

„Odneseš mě na svou planetu, kde mě budeš roky mučit?!“

„Neuvěřitelné! Je vidět, co máš v hlavě... Evidentně nemáš fantazii. Tak už konec řečí, jdeme!“

* * *

Tenhle hnědý trpaslík svítil a hrál dost na to, aby mohli lidé žít na druhé a zároveň poslední planetě jeho soustavy. Planeta byla menší než Země a byla svému trpaslíkovi dost blízko, aby na ní byla voda v kapalném stavu. Slunce i kolonie se jmenovaly stejně: Kerberos, po tom slavném pejskovi.

Byl to podivný kyslíkový svět bez života, tonoucí ve věčném šeru, který byl svými vlastnostmi pro vězení jako stvořený. První transport si před dvaceti lety přivezl všechno s sebou – stroje, pracovní sílu i naklíčená semena rostlin připravených na místní podmínky.

Byl to krutý svět, kde jste docílili svého jedině silou. Chytrost mohla krátkodobě zvítězit, ale bylo téměř pravidlem, že vládnoucí skupina se měnila s každým transportem nových vězňů. Ještě totiž nikoho nenapadlo se na novou várku nějak připravit.

Nebylo to tak, že by zločinci byli transport od transportu silnější nebo horší, protože kritéria pro výběr byla přísnější než na Sluneční akademii, ale proto, že vládci kolonie obvykle rychle z pohodlně. Možná by bylo přesnější říci, že ustrnuli, protože dosáhl svého – a zatím se nenašel žádný génus, který by viděl dál než za tento vrchol.

Adam s královnou se zhmotnili uprostřed zpevněného kruhového náměstí a Adam si vzpomněl na astroterč, jak přistávací ploše pro jeden hvězdolet

říkali na Ikárii. Královna hned věděla, kde je, a zatřásla se odporem. Za svou dlouhou kariéru absolutní vládkyně sem nechala poslat mnoho odpůrců i odpůrkyň z celého lidského vesmíru a velice rychle jí docházelo, že její trest bude nejméně o řád horší, než si dokázala představit.

Adam královnu pustil a se zájmem obhlížel okolí. Z astroterče jako sluneční paprsky vyráželo šest cestiček k šestici očíslovaných přízemních bungalovů, šedých, úzkých a krátkých, vzdálených od astroterče nějakých sto padesát metrů. Před průčelím každého bungalovu byl malý plácek a všechny plácky byly propojeny kruhovou cestičkou. Šestice cestiček pokračovala mezi bungalovy nejspíše do nekonečna, protože za šedými bungalovy byly další, přinejmenším trojnásobně větší: červené napravo, modré nalevo.

V dohledu, značně omezeném všudypřítomným šerem, nebyl jediný člověk. Adam usoudil, že ty šedé bungalovy jsou pro správce, dozorce, prostě pro řídicí pracovníky, ty barevné pro řadové vězně. Modré pro muže, červené pro ženy. Než to však domyslel, někdo si jich všiml a vyhlásil poplach.

Tichem se neslo kvílení sirény, která obvykle a zcela zbytečně ohlašovala přilet hvězdoletu s novými vězni. Ale siréna bez otřesů a hluku přistávajícího hvězdoletu asi ohlašovala vážné problémy, protože obyvatelé reagovali nečekaně rychle a z bungalovů se vyřítil proud mužů a žen v jednotných hnědých mundúrech.

Esencie, rozšiř pole na šest metrů.

Královně řekl:

„Udělej dva kroky směrem ke slunci.“

Královna ho poslechla, ale měla dostatečné zkušenosti, aby nešla dál, protože pochopila, že za to téměř neznatelné chvění okolí nemohou její oči, ale silové pole kolem nich.

Esencie, utvoř vnitřní pole, prosím.

Když se z bungalovů vyřítila ta horda, královna udělala mimoděk krok zpět a zvědavě se otočila na Adama. Všimla si tak, že i kolem něho je teď silové pole, a raději udělala zase krok vpřed, aby se o ně nespálila.

Z každého šedého bungalovu vyběhli tři dozorcí v okrových mundúrech, na křížení paprsků a kruhové cesty se zastavili a rozmístili se tak, aby zabránili přístupu vězňů k astroterči. Krátce nato vyšel z šedého bungalovu vpravo mohutný muž v zářivě bílém overalu a s ním několik dalších mužů v šedých mundúrech. Barvy tady zkrátka určovaly hierarchii, šedá však převládala.

Když procesí došlo na krok od silového pole, vládce se zastavil a prohlédl si návštěvníky. Ta žena mu byla bolestně povědomá, správně však usoudil, že když je zde, velí tomu ten muž. Pronesl chrčivým hlasem:

„Buď zdrav, cizinče. Jsí návštěva, nebo přepravce?“

„Buď zdrav, vládče Kerberosu, vedu ti nového strážníka,“ přikývl Adam, „Jsem obojí. Chtěl jsem se s tvou kolonií seznámit, protože sem časem přesunu více lidí. Musím uznat, že jste si to tady zařídili pěkně. Má návštěva se ale rychle chýlí ke konci, jsem tu jen na skok. Zatím převezmi tento dar. Víš, kdo to je?“

„Ano, cizinče, velice přesně. Byl jsem jejím otrokem, teď si to prohodíme.“

„Pak mě dvojnásob těší, že vládneš právě ty. Tvá touha po pomstě snad nejlépe zajistí, že se téhle vražedkyni dostane vrchovatou měrou toho, co dosud činila ostatním. Pěkně na dřeh, pomalu a dlouho. A také že nemusím vysvětlovat, čeho je její zvrácená duše schopna.“

„Tyhle obavy jsou bezpředmětné. Poleží si ve vězení na hliněné podlaze bez jídla a pár dní i bez vody. Však ona zkrotne. Myslím, že nějaké slunce už nikdy neuvidí.“

„Dobrá, vládče. Pro příští dodávku už nebude třeba vyhledávat poplach. Řekni mi, kde se s ní mám objevit?“

„Klidně zase tady.“

„A pustit jí? Neuteče vám?“

„Ne, nemá kam zdrhnout. Navíc tady je to pořád lágr. Musíme být neustále ve střehu. Než se ze středu náměstí dostane i ten nejlepší běžec, tak ho zablokujeme.“

Během vládcovy řeči Adam zvedl ruku s vystrčeným ukazováčkem. Pozor!

Esencie, připrav se zrušit vnější pole... Ted'!

Ale královnu nepřekvapili. Věděla dobře, jak na nejvyšším postě člověk rychle ztrácí postřeh a výkonnost, pokud netrénuje. Okamžitě, jak silové pole zmizelo, vyletěla její pravačka vládci na solar plexus. Obr však byl vládcem relativně krátce a vždycky měl vynikající postřeh: prudkým kopancem, jakým posílá fotbalista míč ladným obloukem přes polovinu hřiště, se zbavil ohrožení. Bývalá královna proletěla kolem Adama, spálila se o jeho silové pole a dopadla o tři metry dál. Sice se pokusila vstát, ale na vládcův pokyn k ní přiskočili dva z jeho doprovodu, zvedli ji a táhli ji k šedému bungalovu. Na další vládcův pokyn se celý průvod vzdálil na pět metrů.

Vládce si to rychlým pohybem hlavy zkontroloval a otočil se k Adamovi:

„Takhle nějak sis to představoval, Adame Hopsale?“

„Aha, tak vy mě znáte? Měl jste to říct rovnou – ona to samozřejmě ví.“

„Nechtěl jsem vám kazit radost, ale máte pravdu, bylo nepravděpodobné, že by vás nepoznala. Patologicky nenávidí všechny muže, ale mohu vám blahopřát: vás určitě nejvíc. Vás a Altara Newmana. Tušíte, kolik prostředků věnuje Femina na dohled na to, aby nevznikla nějaká čistě mužská kolonie jako protiváha Feminy? Aby zbytek civilizace zůstal v tom pozemském bahně? Na Doru nedokážou proniknout, tak ji alespoň poškozují, jak to jenom jde, ale vy jste jim proklouzl mezi prsty, což je přivádí k nepřítčnosti. Co se stalo, že jste se pustil do čistky?“

„Královna obalamutila Spinera a on se silami kolonií zaútočil na Hopsinku. To je má planeta.“

„Spiner – generál, že?“

„Ano. Když jsem zjistil, jaká je pravda, odhodlal jsem se k činu. Spinera jsem předal úřadům na Zemi, královnu a ostatní vražedkyně dodám k vám. Jak říkáte, udělám čistku – vezmu to pěkně z jedné vody načisto!“

„Kde jste získal takové schopnosti. Od mimozemšťanů?“

„De facto ano.“

„Patrně vládnete telepatii a nakonec se doberete ke všemu, ale když

nemáte přehled, bude to zdlouhavé. Nechcete to urychlit? Pomohl bych vám.“

„Zajímavý nápad. Nechci se tomu věnovat napořád a hrát si na nějakého Supermana. Lidi by si toho všimli a první, co by politici udělali, že by seškrtali rozpočet na pořádkové síly... Jak si to představujete?“

„Jednoduše: seženete si epap a já vám nadiktuju jména a skutky, co si jich pamatuju. Víím také o jejich dalších otrocích, kteří si třeba také něco zapamatovali. Proto jsme všichni skončili tady, protože královna má svého otroka neustále u sebe. Obvykle ho po roce, vždy na výročí založení kolonie, odešle sem. Já jsem však svou skvělou paměť úspěšně maskoval celé tři roky. Bohužel jsem v jeden nestřežený okamžik vyvolal v královně podezření a vzápětí jsem byl tady.“

„Dobře... Co za to chcete?“

„Už jste zaplatil, pane Hopsale,“ zasmál se vládce, „a když mi sem dodáte byť jen polovinu těch, co vám nadiktuju, budu vašim dlužníkem.“

Esencie?

Říká pravdu, Adame – ani stín postranních myšlenek.

„Epap shánět nemusím, kromě jiných zázraků mám i superpaměť. Nemusíte mi říkat všechno najednou, můžete mi diktovat hned a tady. Prostě se s příští dodávkou opět zastavím za vámi a vy mi přidáte další. Podle mne podvědomě začnete s těmi nejhoršími parchanty. Souhlasíte takto?“

„Ano. Tak jdem na to: první určitě bude jistá Edita Salachová...“

„Očekával jsem to!“ neudržel se Adam. „Její matka mučila mé rodiče. Edita byla mou kamarádkou, protože jsem nevěděl, že Milie je její matkou. Zjistil jsem to, až když mě chtěl Hrabal sebrat Hopsinku. Seznam asi bude dlouhý, tak mi řekněte jen ten nejhorší skutek.“

„Věřte mi, že se nechystám s vaší pomocí provést likvidaci lidí, co se mi nelíbili. Vidím, že se zázračná moc dostala do rukou toho pravého, a nejde vám o nějakou malichernou pomstu. Upřímně řečeno, vůbec vám to nezavidím...“

Kde se takový filozof bere v trestanecké kolonii?

„...Podle pozemských zákonů spáchala Edita zločin proti lidstvu. Hlásila to osobně královně a ta ji zahrnula komplimenty. To já, kdybych k tomu měl příležitost, bych ji s chutí podřízl. Nevím, zda jste zaznamenal pokus miliardáře Goldona o založení čistě mužské kolonie, kterou nazval Valhala. Existovala sotva rok. Goldon s ohromnými prostředky vybudoval kolem astroportu město po vzoru Dory, ale měsíc po nastěhování první tisícovky kolonistů došlo k masové vraždě – sám Goldon totiž odpálil výbušniny na klíčových místech, otrávil vodu a ty, co přežili, během tří hodin vlastnoručně zmasakroval. Já ale víím, že to nebyl on, ale robot v jeho podobě, kterého Salachová dala vyrobit. Miliardáře někam uklidili. Pokud se jim ale na nic už nehodí, pak už bude dávno mrtvý.“

V Adamovi hrklo. Takže senátor Arabera sedí neprávem!

„Sice tu máme věčné šero,“ zasmál se vládce Kerberosu, „ale jasně vidím, že jste lehce pobledl. Chcete mi snad tvrdit, že provedla něco podobného také vám???“

„V zásadě ano – vyrobila robota v podobě mé ženy, a když jsem ji odvezl na Zemi k porodu, vyměnila ji. Přivezl jsem si na Doru, kde jsme v té době bydleli, robota, který měl za úkol zmasakrovat majitele Dory a další významné lidi. Opět všechny nachytala! Důkazy svědčily proti senátorovi Araberovi, který mou ženu věznil na své usedlosti v Americe. Sedí právě za uvedený zločin proti lidstvu... Jsem rád, že jsem jim ten trest smrti rozmluvil!“

„Jak říkám – ve vašem případě nejde o nějakou malichernou pomstu. Přineste mi ji sem, nejlépe i s těmi, co jí pomáhali. Slibuji, že ji provedu všemi kruhy pekla, bude trpět soustavně a dlouho!“

+ + +

18. Augiášovy chlěvy

Oblédla jsem adresy od vládce Kerberosu, Adame, a našla jsem aktuální adresu Nebojácných koček. Včetně jejich velitelky.

Výborně! Tak začneme, Esencie. Přenes mě do kanceláře kněžny.

Kancelář ale byla prázdná. Terminál neaktivní, židle zastrčená za stolem – jako by tam dnes vůbec nabyla. Přitom ji tu ale Esencie před pár minutami detekovala.

Moment. Já ti jí najdu.

To neřeš, Esencie, porozhlédnu se sám.

Adam opatrně vykoukl na chodbu. Nebyl tam nikdo, a když z kanceláře vyšel a zaposlouchal se, slyšel jen cinkání nádobí z kuchyně v přízemí. Ani v dalších třech kancelářích nikdo nebyl.

Že bychom pozorovali špatně? Nebo něco mimořádného? Přesuň mě do místnosti strážní služby.

Tam už někdo byl. Dvě mladé ženy v napůl svlečených maskáčích se tam ocucávaly. Než si stihly všimnout třetího, srazily se jim hlavy, až to zadunělo, a ony se zhroutily v křeslech. Adam se podíval na obrazovky bezpečnostních kamer a všechny chlupy se mu zježily.

Vidíš Esencie, tady jsou všechny pěkně pohromadě. Zjisti, která je to místnost, a mě zatím přenes ke vchodu, podívám se na ty strážné.

Adam odjistil dvě západky na těžkých vchodových dveřích a vystrčil ven hlavu:

„Nazdar, děvčata, kněžně se udělalo nevolno!“

Strážné neřešily, kde se uvnitř střeženého objektu vzal volně se pohybující chlap, a vystartovaly. Předpokládaly, že bude utíkat a bezhlavě skočily dovnitř. První podrazil nohy, druhou pěstí do zátylku uspal na místě. První udělala kotoul a hned vyskočila na nohy. Adam ustoupil stranou a její bojový postoj ignoroval:

„Na rozdíl od koček mě mlácení lidí nijak nebaví... Zavři dveře!“

Zaváhala, což bylo překvapivé, ale pak se narovnala a dveře skutečně zavřela.

„Dej tam závoru, ať vás nikdo nevykrade!“

Otočila se od dveří a nejistě se na něj podívala.

„Kolik lidí už jsi zabila?“ zeptal se drsně.

„Nikoho. Ani se k tomu nechystám! Teprve jsem dokončila fyzický výcvik

a zasvěcení mě teprve čeká.“

Říká pravdu.

„Kolik lidí jsi zmrzačila?“

„Nevím... Pár jich bylo, ale jen při výcviku. To se nepočítá.“

„Ty jsi naprostý nevíňátko, co? Svaž ji!“ ukázal na podlahu a připomněl jí: „Dělej, nemáme na to celý den.“

Když to udělala, vzal jí jednu pásku, provlékl jí strážné, co se už pomalu probírala, za pouto na nohách a nevíňátku svázal ruce.

Esencie, šoupani je k těm dvěma do strážní místnosti. Kdeže je ten šmajchkabinet?

Od vchodu doprava, číslo sto osm na konci chodby.

Adam tedy vyhledal sto osmičku. Otevřel polovinu dvojkřídlých dveří, s klidem vešel a rozhlédl se. Ve velké místnosti, nebo snad v malé tělocvičně, se na dvanácti stanovištích odehrávaly orgie. Ve dvojicích a někde i ve trojicích. Lezly tam po sobě, hlavy a ruce na (ne)patříčných místech, a teprve prudké zabouchnutí dveří je upozornilo na vetřelce. Ztuhly údivem a přitiskly se k sobě. Dávný pud je nutil znemožnit muži spatřit, co nemá. Adam se pohrdavě zasmál a řekl:

„Škoda že vám chybí stud v poškozování a zabíjení ostatních... Milé kočky, dny vašeho působení na Zemi jsou sečteny. Spolčil jsem se s ďáblem a odnesu vás do pekla. Na rozdíl od pohádek ne jednotlivě, ale všechny najednou. Záleží jen na vás, zda to bude v klidu, nebo byste rády odešly s nějakými těmi podlitinami, boulení či snad s nějakými zlomenými údy...“

Esencie, která z nich je kněžna?

Vlevo, třetí od kraje.

Adam došel ke třetí dvojici zleva, skopl mladičkou zrzku, zakrývající vytrénované tělo své velitelky, a natáhl ruku:

„Vstaň! O nic se nepokoušej, nebo tě to bude bolet.“

Přijala ruku, a když ji postavil, všimla si jeho hodnotícího pohledu, mile se na něj usmála a sladkým hlasem se zeptala:

„Tak co bys rád, mladíku?“

Adam si odfrkl a přesunul se s ní do její kanceláře o patro výš.

„Sedni si!“

Posadila se do svého křesla a bylo dobře slyšet, jak zpocení zadek sklouzl po koženě.

„Mám na tebe otázku. Dobře si rozmysli, jestli řekneš pravdu, nebo tě trochu polámu... Připravena? Kde najdu vévodkyni Salachovou?“

„Co já vím! Neinformuje mě o svých cestách.“

Něco jsem zachytila, ale je to nejasné... Teď ještě jeden obraz. Aha, proto to bylo tak divné: není na Zemi, ale na nějakém kosmickém ostrově.

„Na jakém kosmickém ostrově že je?“

Kněžna vyvalila oči. Když vzala v úvahu neexistující teleportaci, kterou právě prožila, došla k závěru, že i telepatie je možná. To poznání z ní vyrazilo veškerý odpor:

„Letěla na Mars. Ten pohled byl při přestupu na Anterosu. Víc nevím.“

„Dobře. Jdem zpátky.“

V tělocvičně zatím vládl zmatek. Když Adam zmizel i s kněžnou, stály v šoku jen chvíli, ale pak se rychle začaly oblékat a hledat zbraně. Mumraj rázem utichl, když se Adam s kněžnou zase objevil. Stále nahou, stále živou. O sekundu později na něj mířila třicítka zbraní.

Adam strčil do kněžny:

„Oblékní se.“

Pak se rozhlédl po rozzcuchaných hlavách:

„Vážené dámy, jak už jsem řekl: spojil jsem se s ďáblem. A ten vám zničil laserový krystal a korpuskulárním zbráním roztavil úderník. Klidně si to vyzkoušejte... No jo, co kdyby na některou zapomněl, že? A teď je odložte... No tak! Vaše představená vám potvrdí, že vám vidím až do hlavy.“

Odhodily všechno, Adame.

Děkují. A teď bych prosil, milá Esencie, na Kerberos. A nezapomeň na ty čtyři ve strážní místnosti.

* * *

Trestanecká kolonie, Kerberos, byla pořád stejná. Šerá a šedivá. Adamovi se ale zdálo, že je tam více světla než při minulé návštěvě. Esencie ale znala odpověď:

Mají tady totiž poledne, Adame.

Ocitli se na astroterči, malém plácku s kanálky pro odvod spalin motorů přistávajícího hvězdoletu, a Adam kolem nich dal vytvořit silové pole, aby neutekly, a druhé kolem sebe, aby se mohl soustředit na rozhovor s vládcem kolonie a nemusel si hlídat záda.

Krátce nato vyšel z šedého bungalovu vpravo mohutný muž v zářivě bílém overalu a s ním několik dalších mužů v šedých mundúrech. Když procesí došlo na krok od silového pole, vládce se zastavil a prohlédl si návštěvníky. Pronesl chrčivým hlasem:

„Zdravím tě, náš největší dodavatel. Další várka? Kněžnu znám, kdo je to stádo?“

„Buď zdrav, vládče Kerberosu. To jsou její podřízené.“

V ten okamžik se kněžna rozběhla proti silovému poli. Esencie však reagovala pohotově a pole na sekundu zrušila. Kněžna čekala náraz a dala ruce před sebe. Hodně zešířila, aby krokové napětí bylo co největší. Když ji pole nezastavilo, ztratila rovnováhu a skončila na cestičce, kde po ní hmátl mastodont z vládcovy ochranky. Vládce se po ní podíval a řekl:

„Té by byla škoda, má tady plno fanoušků. Ony by se...“

„Ony?“

„Matka s dcerou. Zabila otce a manžela, protože se chtěla dostat k jeho majetku. A protože se chystaly ji udat, šoupla je sem. Tady jsou všichni neviní, ale podat odtud odvolání nejde.“

„Co ta třetí?“

„Ten. Její první manžel... Ale i kdybyste si ty tři odnesl, vím toho dost,

abych jí zdejší pobyt zpříjemnil. Její sláva dorazila i na Feminu.“

„Vy jste snad nad novými možnostmi přemýšlel, přiznejte se? Myslíte, že když mám tu možnost, že bych mohl napravit staré křivdy? Tak trochu? Že bych trochu ulevil svému svědomí?“

„Ano, přemýšlel.“

Vážně je to filozof!

„Tak dobře. Můžete tedy ty tři dát přivést sem a zatím převzít tyhle?“

„O kněžnu se postará ochranka, ostatní nejsou o nic horší než většina zdejších trestanců. Mohou jít, kam chtějí... Běžte s touhle dozorkyní,“ řekl o stupeň hlasitěji nebojácným kočkám, „dovede vás na příjem, kde vám přidělí pokoje.“

Esencie zrušila silové pole a ženy se váhavě daly do pohybu. Zkušená vládcova ochranka se široce rozestoupila s připravenými zbraněmi, které předtím demonstrativně odjistila. Ale tyhle kočky měly nebojácnost jen v názvu, ve skutečnosti se o svůj život bály stejně jako jejich oběti.

Vládce se za stádem podíval a přitom si všiml pohybu mezi domy. Zase se obrátil k Adamovi a s ironickým úšklebkem řekl:

„Minule jste se mi svěřil, že máte rád přemýšlející lidi. Dovolil jsem si tedy přemýšlet dopředu a ze souvislostí mi vyšlo, že to při hledání Salachové vezmete od podlahy a dříve či později mi kněžnu přivedete. Ale i kdybyste ji tu dnes neměl, věřil jsem, že s odvedením těch tří budete souhlasit. Zeptal jsem se jich a všichni tři souhlasili. Ale nemůžete je odnést na Zemi. Hned by je zase chytily a za chvíli bych je tu měl zpátky. Chtělo by to nějakou kolonii bez návratu.“

„Vím, kam je přenesu. A vám děkuju, že používáte hlavu. Co se týče Edity, kněžna mi prozradila, že je aktuálně na Marsu. Takže vám ji možná přivedu už za chvíli. Odnesu ty tři a ještě se musím vrátit do jejich doupěte a pustit vězně.“

„Jsem rád, že je nerozdělíte. Všiml jsem si, že si všichni tři padli do oka. Trochu tu kněžnu pomučím, a pokud tu mám někoho, kdo tu skončil bez toho, aby něco provedl, připravím vám ho.“

„Dobře, děkuji. Dobrá spolupráce.“

Matka s dcerou a zlomený vousatý muž táhli tašky se svými věcmi a zastavili se před vládcem. Adam ještě upozornil:

Esencie, musíš vytvořit hermetické silové pole.

Samozřejmě.

Výborně! Půjdeme na Ikárii, kde mají místnost, kde nové kolonisty imunizují. Když je starosta přijme, pole můžeš zrušit až v té místnosti.

Když poděkovala vládcovi, obrátila se mladá žena na Adama:

„Dobrý den, pane Hopsale. Děkujeme za záchranu. Co máme dělat?“

„Nic... Jen se pořádně nadechněte.“

* * *

Když Adamův přilet neznamovalo malé zemětřesení, musel vzít zavděk

běžným zvonkem u dveří. Z radnice vyšla starostova žena. Utírala si ruce do zástěry, a i když ji Adam vyrušil od přípravy večeře, usmála se na něj:

„Ignác je v kolonii. Od oběda něco řeší s radním přes výživu... Ale už jsem ho informovala, za chvíli je tu.“

„Děkuji.“

Ještě hodila zkoumavý pohled na tři lidi s taškami, zvědavě se rozhlížející, a zase zašla. Ale starosta byl rychlý. Za deset minut už viděli, jak spěchá hlavní ulicí k nim.

„Dobry večer... Rád vás zase vidím, pane Hopsale,“ řekl udýchaně. Předklonil se, zhluboka dýchal a prohlížel si tři lidi bez skafandru. Málem začal šítet, ale potom si všiml, jak se kolem nich chvěje vzduch a ve večerním slunci blikají drobné odlesky. Adam ho mezitím informoval:

„Dobry den... Tihle tři jsou z Kerberosu, z trestanecké kolonie. Provinili se jen tím, že překáželi. To vysvětluje, proč nemají žádné průvodní doklady a proč je nelze vysadit na Zemi. Hopsinku odmítli. Shodli se, že zůstanou spolu, a až se trochu usadí, nemají nic proti svatbě. Přišel jsem vás poprosit o jejich přijetí.“

„Nemusíte prosit. Jak dlouho tam byli?“

„On osm let, matka s dcerou pět. Myslím, že potíže dělat nebudou. Už jsem jim řekl, že když budou, odnesu je zase na Kerberos.“

„Je dobře, že chtějí být spolu, máme volný jen jeden dům. Když tu nemáme pořádný tým, dokončují se domy pomalu... Takže nikoho dalšího zatím nevodte.“

„S tím bych mohl pomoci, pane starosto,“ řekl nový kolonista. „A tady Marie má taky cit pro techniku.“

„Skvělé. Už vám pan Hopsal řekl, že musíte projít přízpusobovací kúrou? Místní příroda se lehce liší od pozemské a neměli byste dobré trávení.“

„Řekl,“ přikývl Adam. „Mám je umístit do karantény?“

„Ano, je tam volno... Na shledanou za tři dny.“

Když novoosadníci zmizeli, podíval se Adam starostovi do očí:

„Já hned zase půjdu, musím dokončit rozdělanou práci. Informujte rodinu Syslovu, že Nebojácné kočky už neexistují! Možná že ne všechny, ale většinu i s jejich pozemskou velitelkou jsem přesunul na Kerberos. Tam už se o ně postarají. Tihle tři jsou jejich obětí stejně jako Syslovi. Asi byste je měl spolu seznámit.“

„Udělam to... Přemýšlel jsem nad vámi. Zázračné možnosti přináší lehkost do rozhodování o bytí a nebytí druhých. Má to obdobu drogy a nepodlehnutí té snadnosti je stále těžší. Je to stejné jako ty vaše bezčasové přesuny. Nejdřív je to zázrak, potom efektivní využití času, pak zvyk a nakonec na chůzi zanevřete. Měl byste si zjistit, jak velké jsme měli ztráty, než lidé přišli na to, že je třeba se lehkosti bytí s inteligentní technikou postavit. Začalo to už mobilními telefony v minulém století, individuální simulátory jsme málem nepřežili. Uvažujte nejen nad tím, co změníte, pane Hopsale, ale také nad tím, jak se změníte vy a váš pohled na svět... Promiňte, nějak jsem se rozpovídal a vy spěcháte.“

„Máte naprostou pravdu. Ještě k tomu přidám jeden problém: ta snadnost realizace prakticky jakéhokoliv nápadu také potlačuje samotnou ochotu přemýšlet nad důsledky. Jsem si toho všeho vědom. Však už jenom chytну jejich vévodkyni, Editu, co poslala robota v podobě mé ženy na Doru, a pak toho nechám. Budu se věnovat budování kolonie a distribuce Sirupu. A také ulehčování obyčejného života mých přátel. Netoužím hrát si na spasitele... Mějte se tu hezky. Brzy se zase stavím.“

+ + +

19. Kočky a senátor

Adam se vrátil na základnu Nebojácných koček.

Přistoupil ke dveřím kuchyně, ale ty byly zamčené. Uvnitř viděl dva kuchaře, jak se činí nad večeří pro čtyřicet koček. Další dva muži, oblečení jako číšníci, seděli na lavici u zdi a mužské hlavy ve dveřích si hned všimli. Vyskočili, oběhli kuchaře a hnali se ke dveřím. Že by to byl osvoboditel? Nebo policie?

Esencie, prosím, roztav zámek.

Můžeš.

„Dobrý den,“ řekl číšníkům, kteří doběhli ke dveřím v okamžiku, kdy je otevřel dokořán. Muži se na sebe podívali, pořád čekali hordu koček, které se sem s bojovým pokřikem vřítí a osvoboditele zmasakrují.

„Kdo jste?“ zeptal mladší, zatímco starší opatrně vykoukl na chodbu. Tak naprosté ticho v těchto prostorách ještě nezažil.

„Jistý Hopsal. Adam, jestli to pomůže vaší paměti.“

„Aha – ten, co se spolčil s mimozemšťany. Pomohli vám s těmi agresivními opicemi snad mimozemšťané?“

„V zásadě ano. Ne sice ti samí, ale ano... Asi nejste zaměstnanci, když vás tu zamkly.“

Kuchaři nechali práce a zasmáli se spolu s číšníky:

„Sice se říká, že člověk je otrokem toho či onoho, ale být otrokem Nebojácných koček je asi ta nejhorší varianta,“ řekl mladý číšník a kuchař s knírkem si přisadil:

„Je to násobně horší než manželství.“

„Dobře, jste volní. Všechny ty *agresivní opice* i s jejich velitelkou jsou v trestanecké kolonii a už nikdy o nich neuslyšíte.“

„Ale co všechno to jídlo?“ ozval se druhý číšník. Nemohl se nezeptat, protože si jídla vážil. Být kuchařem v době všudypřítomných jídelních syntezátorů svědčilo o lásce k jídlu.

„Dole jsou vězni, které osvobodíme a nakrmíme. Ještě mi řekněte, odkud jste?“

„Ze Země.“

„Z Dory,“ přiznal starší číšník.

„Tak jo. Než se rozutečete, poprosím vás o pomoc. Půjdeme do podzemí

a já otevřu kobky. Vy dva,“ řekl číšníkům, „odnesete ty tácy do jídelny a pak přijďte za námi. Kdo bude schopen, toho pošlete do jídelny, ostatním tam pomůžeme. Jdeme.“

Spolu s kuchaři se přenesl do sklepa. Přistoupil k prvním dveřím, Esencie roztavila západku, Adam otevřel a z lůžka, potaženého dřevým prostěradlem, vyskočil vyhublý muž a postavil se do pozoru. Adam poslal kuchaře s knírkem:

„Vysvětlíte mu situaci a jak dojde do jídelny.“

Druhá kobka byla prázdná, nepoužitá, ve třetí ležela žena. Když těžké dveře zavrzaly v pantech, zvedla k Adamovi oči. Více nebyla schopna. Adam ji málem nepoznal: major Jestřábová, která na Parnasu poslala na velrybí vesnici tachyonovou bombu, kterou Bog našťestí zlikvidoval.

Zřejmě zlomená pravá ruka jí bezvládně visela k podlaze a na levém stehně z otevřené zlomeniny trčela kost. Na levé ruce, kterou si rytmicky tlačila na břicho, chyběly dva prsty. Sotva dýchala, protože měla rozbitá ústa, zlomený nos a nejspíš i několik žeber. Nemluvě o desítkách zaschlých i relativně čerstvých řezných ran po celém těle.

Přistoupil k posteli a zeptal se:

„Poznala jste mě? Jestli ano, zamrkejte.“

Mrk, mrk.

„Vydžíte ještě deset patnáct minut, než projdu kobky? Pak vás odnesu do nemocnice.“

Mrrrk.

Ve čtvrté cele byl relativně dobře vypadající muž s pravou rukou fixovanou šátkem. Byl sice pomlácený, ale z většiny se to už zahojilo. Posadil se na posteli a udiveně si Adama prohlížel.

„Jsem Hopsal. Kdo jste vy, pane?“

„Goldon, jméno mé. Kde se tady berete?“

„Tak to je skvělé! Slyšel jsem váš příběh a pravděpodobnost vašeho přežití byla nulová. To ovšem mění situaci... Co jste dělal, než vás chytly?“

„Byl jsem na jednání správních rad a domů už jsem nedorazil. Jestli jste mě přišel osvobodit, tak se vám štědře odměním.“

„Je mi líto, ale neodměníte. Žádný majetek už nemáte, protože jste ho dobrovolně daroval Nebojácným kočkám. Vaše kolonie Valhala už také neexistuje, protože jste ji osobně vyhodil do povětří a všechny kolonisty vlastnoručně povraždil.“

„To je blbost!“ zrudnul bývalý miliardář, „vždyť jsem tu zavřený už hodně měsíců! Ani nevím, kolikátého je dnes.“

„Samozřejmě. Byl to robot ve vaší podobě... Mám návrh, pane. Všechno se dozvíte, ale teď na chvíli klesnete na úroveň místních vězňů. Nebojácné kočky i s jejich šéfovou jsem odeslal na Kerberos. Zjistíte, že jiným ublížily mnohem víc. Potom seženu jejich vévodkyni a donutíme ji, aby vám majetek vrátila. Pomohu vám Valhalu obnovit, protože jen tak máme šanci, aby se takové zvěrstvo neopakovalo. Vidím ale, že by to chtělo nějaký důkaz, že nemluví z cesty...“

Esencie, přenes mě a Goldona do jídelny.

„Kuchaři připravili večeři pro celou tu bandu,“ řekl Goldonovi, když se vzpamatoval z přesunu, „ale kočky jsou definitivně pryč. Sníst to musíte vy, jiné jídlo nebude. Posadte se, prosím, a počkejte na mě. Podívejte: musím odnést zdevastovanou ženu do nemocnice a dojít si pro Editu Salachovou, toho času na Marsu... Dokonce mě napadá, že bych měl využít vaše organizační schopnosti.“

Otočil se do jídelny a vykřikl:

„Poslouchejte mě! Tady pan Goldon je poškozený asi nejméně z vás a od teďka tomu velí. Prosím, poslechněte ho ve všem. Bude stačit, když nám dáte pouhých čtyřicet hodin a zůstanete zatím v této budově! Pan Goldon každému založí bankovní účet a já dodám vévodkyni, která dobrovolně napraví, co vám způsobila. Každý, kdo tu na mě počká, dostane slušnou částku do nového začátku a také ho přenesu na kterékoliv místo ve vesmíru, které si řekne. Jasně? Pokračujte v jídle!“

Adam přeskočil na chodbu vězení. Kuchaři a číšníci otevřeli i zbývající čtyři kobky, ale kromě jedné kulhající ženy museli dalším třem mužům pomoci. Ze dveří páté kobky, té až vzadu u zdi, vykoul milovník jídla:

„Sem pane! Rychle! Je tu policista.“

Muž na lůžku s dodatečnou gumovou podložkou byl už víc mrtvý než živý. Byl nahý, podlitiny a bodné rány měl po celém těle a podle podivných boulí měl zlámané snad všechny kosti.

„Jak víte, že je to policista?“

„Před nějakými třemi hodinami jsem slyšel křik, když ho ty svině mučily. Potom jsme slyšeli, jak se baví na účet nějakého policisty, když šly kolem kuchyně. Přijde mi to jasné.“

„Dobrá, zachráníme, co se dá.“

Esencie, dokážeš najít nějakou nemocnici? Nemusí být místní, hlavně tam musí mít volnou kapacitu. Přenes mě tam.

Bylo dobře, že dáma na příjmu jasně viděla, že se Adam před pultem zjevil zcela náhle. Samozřejmě že se lekla, ovšem pak se ho nesnažila přesvědčit, že se zbláznil, ale poslouchala:

„Dobrý den. Promiňte to leknutí, ale jsem jen projekce. Našel jsem mučeného policistu a má na kahánku. Určete mi operační sál a povolejte do něj tým. Rychle, prosím.“

Sestra vyskočila ze židle a ukázala na plánek na zdi:

„Nejbližší je trojka. Tady – na konci téhle chodby a doprava.“

„A teď ty doktory na sál. Věřte, že tam budu i s pacientem dřív než oni.“

Vydal se dlouhou chodbou, na konci zahrnul doprava a už viděl velkou trojku na širokých dveřích.

Esencie, přenes sem toho policistu a polož ho na operační lůžko.

Selhává mu srdce, Adame... Ale je to dobré, doktoři jsou tady.

„Dobrý den. Je to policista. Ještě před třemi hodinami ho mučili. Selhává mu srdce, prosím, zachraňte ho!“

„Tak odtud odejděte. Neměl jste na sterilní sál vůbec vstupovat!“

„Nemějte obavy, jsem jen projekce. Jdu dohledat jeho věci. Ale nebudu vás pokoušet a nechám je na příjmu. Na shledanou.“

A zmizel.

Zopakujeme to, Esencie. Ještě zachráníme tu dámu z trojky. Jestřábovou. Až potom doženeme Editu a po převodu peněz ji vyexpedujeme na Kerberos.

* * *

Dneska z toho vězení nevyjdu, říkal si Adam, když se nechal přenést do státního vězení pro těžké zločince v bývalé pevnosti na malém ostrově. Posadil se v malé cele s jedním stolem, jednou židlí a jedním zločincem na jedné posteli a čekal, až se Arabera probudí.

Nemusel dlouho, protože bývalý senátor byl vždy ranní ptáče a dodržoval svůj režim i ve vězení. Posadil se na posteli a všiml si Adama. Zaraženě si to rovnal v hlavě:

„Dobré ráno. Vy musíte mít ale protekci, když vás pustili až sem!“

„Dobré ráno i vám. Nemám protekci, nepustili mě,“ usmál se Adam, „vůbec o mě nevědí.“

„Tak jak jste se sem dostal?“

„Čtvrtým rozměrem jsem se dostal dovnitř, čtvrtým rozměrem odtud odejdu i s vámi. Budete-li chtít.“

„Jste cvok,“ konstatoval Arabera, ale pak mu došly souvislosti a přidal další možnost: „Nebo jste se spolčil s mimozemšťany!“

Chvilí hloubal nad možností, že si z něj ten mladík dělá srandu, ale pak usoudil, že Hopsal není ten typ. Naklonil se k Adamovi přes čelo postele z pevných trubek, přes které měl přehozený ručník, a tiše se zeptal:

„A proč byste to dělal?“

„Protože vím, proč jste se nechal dobrovolně zavřít místo Edity... Dozvěděl jsem se, že je to vaše dcera... Evidentně to není nikde oficiálně uvedeno. Hříchy mládí? Nebo jste byl dárcem spermatu?“

Arabera si ho prohlížel jako vzácný exponát. Dlouho mu trvalo, než shromáždil sílu, aby o tom začal mluvit. Pak ale nebyl k zastavení:

„Seznámil jsem se s Milie před třiceti lety. Stačilo pár dní společných výletů a já se zamiloval. Milie nikdy moc citům nepodléhala, ale náklonnost byla určitě oboustranná. Přinejmenším tolik, že jsme skončili v posteli. Po půl roce zjistila, že je těhotná. Rodiče naléhali, ať to dá pryč, ale ona odmítla. Začali jsme připravovat svatbu. Na ní zas trvali moji rodiče. Jenže potom došlo u jejích rodičů k tragédii. Po těžké hádce otec praštil Milie tákem, až omdlela. Její matka ji šla bránit. Když se Milie probrala, našla matku zavražděnou a otce na chodníku pod balkonem. Bydleli v šestém patře. Proč se hádali, do dneška nevím, už jsem to z Milie nikdy nedostal. Jak je u žen obvyklé, ani jedna za nic nemohla, za všechno mohl on. Přišla si pro věci, byla arogantní a agresivní. Řekla mi, že dceru vychová sama, a jestli jí někdy prozradím, že jsem její otec, podřízne mě. Skutečně jsem se o to nikdy nepokusil. Věřil jsem, věřím, že by to udělala. Víím, co Nebojácné kočky udělaly vašim

rodičům, a taky vím, jak jste se k Editě choval na Azerii. Však proto jsem se vecpal do komise, která měla vyšetřit ten incident s Hopsinkou, abych je mohl mírnit, kdyby vás chtěli trestně stíhat nebo vymysleli nějaké další podobné nesmysly. Pak vám musí být jasné, že když Edita převzala kočky po své matce, že jsem s ní spolupracoval. Co se týče útoku na policejní stanici, věděl jsem, že to plánuje, ale lehkovážně jsem usoudil, že nejste tak hloupý, abyste mě poslechl a šel tam. Jinak bych vás varoval. S únosem vaší ženy jsem nesouhlasil, ale trval jsem na tom, že bude zavřená v mé rezidenci, aby byla mimo dosah Edity. Bylo mi jasné, že ji dá po akci zabít – ať ten útok na Doru vyjde, nebo ne. Že na mě ušije tu boudu s obrazovým záznamem v robodítěti, mě nenapadlo. Můžete si o mně myslet, co chcete, ale jsem rád, že je Dora i vaše žena v pořádku. Také jsem se doslechl o Goldonovi a Valhale...”

„Co můj syn,“ dostal Adam pracně přes sevřené hrdlo.

„Je mi líto, nevím nic jiného, než jsem vám řekl už v letadle – Marek se narodil mrtvý. Je podezřelý, že se ošetřující lékař vaší ženy tak dokonale vytratil, to ano, ale nějaká podezření ve spojitosti s porodem, jako že by to mělo být jinak, nemám... A jak jste se to o Editě dozvěděl vy?“

„Věděla to královna na Femině. Řekl mi to její otrok, který momentálně vládne trestanecké kolonii Kerberos. Už je to tak, pane – za poslední tři dny se lidský vesmír změnil. Dost podstatně. A můžu za to já. Poslouchejte...”

Adam vyprávěl Araberovi všechno od útoku koloniálních sil na Hopsinku až po to, co našel v celách Nebojácných koček. Na závěr se však zamyslel a nejistě řekl:

„Vlastně jsem vám řekl, že jsem vaši dceru de facto sprovodil ze světa. Asi mě teď budete nenávidět ještě víc.“

„Ani ne. Jsem tu skoro dva roky. Za tu dobu jsem měl spoustu času všechno křížem krážem promyslet a dospěl jsem k závěru, že si odnětí svobody zasloužím. Celý život jsem nepřímou podporoval páchání zla. Je smutné, jak snadné bylo zahnat svědomí do nejtemnějšího kouta. Láska mě neomlouvá. Musel jsem připustit, že jste dobrý člověk, že si mimozemšťané vybrali dobře. To bylo ostatně vidět i na tom letošním procesu s velitelkou Jestřábovou. Jenom díky vám, přesněji právníkovi žalující strany, neskončila ve vedlejší cele. Přitom jste ji do vězení dostal vy. Zajímalo by mě, co změnilo váš názor.“

„Nové informace. Po tom incidentu s bombou, co měla zničit domorodou vesnici a kterou naštěstí Bog zlikvidoval, prozkoumal Bog její mysl hlouběji a upozornil mě, že Jestřábová smýšlí jinak. Že ji k tomu donutili. I bez mimozemšťanů mám neobvyklé možnosti, jak se dobrat pravdy... Skutečnost je ovšem taková, že její osvobození byla medvědí služba – byla za tím opět Femina –, a královna nařídila její likvidaci. Majora Jestřábovou jsem našel v cele Nebojácných koček na pokraji smrti. Operace ale dopadly dobře, přežila to.“

Araberův planoucí pohled Adama překvapil:

„Co jsem řekl špatného?“

„Vy nic...“

S majorem Jestřábovou žil dvanáct let, oznámila mu Esencie.

„Rozešli jste se ve zlém?“ zeptal se Adam zdánlivě bez souvislostí. Ale Arabera předpokládal, že si to domyslel, a povzdechl si:

„Ne. Jen jsme oba cítili, že si musíme dát pauzu. Sice se protáhla na osm let, ale pořád jí mám rád... Váš a můj osud jsou nějak podezřele hodně propletené – všiml jste si toho?“

„Všiml. Ale věřím v moc náhody, vlastní sestru entropie. Propletenec, to je přesně její styl! Nemusíte v tom hledat zásah nějaké škodolibé inteligence... Tak co s vámi, pane?“

„Přece mě odtud nemůžete jen tak odnést! Navíc by mě GIS zanedlouho našel.“

„Je mi jasné, že na Zemi zůstat nemůžete. Musela by to být nějaká kolonie bez návratu – nebylo by to pořád lepší než vězení?“

„Bylo, samozřejmě. Kam všude se tím čtvrtým rozměrem dostanete?“

Adam se na Araberu překvapeně podíval. To byl snad první člověk, co se opakovaně nesnažil si ověřit, zda si nevymýšlí pohádky.

„V mém dosahu je celá Galaxie... Dejte mi moment, zjistím situaci.“

Esencie, kolik hodin je na Ikárii?

Třináct osmnáct.

Děkuju. Spoj mě se starostou... Dobrý den, pane starosto. Jak se daří?

Na tohle si asi nikdy nezvyknu. Daří se nám dobře, přinejmenším proto, že nevím o žádných problémech. Copak potřebujete?

Potřeboval bych umístit dalšího nešťastníka, co nemůže zůstat na Zemi. Je to bývalý senátor, jistý Arabera. Neznáte ho náhodou?

Jeho jen z vyprávění – má tu v kolonii bratra. Agronoma. Jak jsem vám říkal, nemáme volné domy. Ale možná by mohl bydlet u bratra. Napíšu mu...

Je tu rychlejší cesta: kde ho najdu?

Bydlí v řadě cé, to jsou domy hned u technických hal. Číslo patnáct. Měl by být doma.

Kontaktuju ho a dám vědět... Esencie, spoj mi ho, prosím tě.

Obrátil se na Araberu:

„Prý máte na Ikárii bratra. Nemají pro vás žádný dům, ale mohl byste dočasně bydlet u něho. Zeptám se jako předtím: rozešli jste se ve zlém?“

„Ano. Nevím... Moc bratrské to nebylo! Ale dneska to vidím jako žabomyší spor. Lepší bratr než vězení.“

Esencie byla rychlá:

Mluv, Adame.

Dobrý den, nelekejte se. Jsem Adam Hopsal. Vy jste pan Arabera? Odpověď si stačí myslet.

Děsíte mě! Ano, jsem John Arabera.

Obvykle takhle kontaktuju jen Forsetiho. Teď mám ale něco speciálně pro vás a přišlo mi správné jednat přímo s vámi. Mám tu vašeho bratra. Je ve vězení, ale v zásadě je neviný. Přenesl bych ho na Ikárii, ale starosta mi

řekl, že volné domy nejsou. Je tu nějaký starý problém, nebo byste dovolil, aby nějaký čas bydlel u vás?

Problém už dávno vyšuměl. V podstatě padl s mým odletem na Ikárii. Spíš bych viděl jako reálné jeho odmítnutí.

Zopakují vám jeho slova – přijde mu to jako žabomyší válka.

Potom není důvod, aby tu nebyl s námi.

Děkuji. Můžete hned teď přijít k radnici?

Ano. Jdu tam. Na shledanou.

Na shledanou za pár minut.

„Tak si, pane Arabero, posbírejte věci a připravte se k odchodu. Ale potichu! Váš bratr říká, že problém dávno vyšuměl s jeho odletem. Spor byl asi o tom, že chce pryč, že?“

„Ano.“

Esencie, prosím ještě jednou Forsetiho... Pane starosto, můžete vyjít před radnici?

Za minutku!

To je akorát. Přijde tam Arabera. Souhlasil, že bratr může bydlet s ním...

Bud' tak hodná, Esencie, vytiskni tašku na Araberovy věci. Děkuji.

„Jenže to nemám do čeho posbírat!“ uvědomil si Arabera.

Adam se jen usmál a ukázal na postel, kde se zhmotnila obří modrá taška z pružného kompozitu. Arabera rychle posbíral všechny drobnosti, ale pak si uvědomil:

„Mám tam přijít v tomhle?“

„Však o nic nejde. Musíte projít imunizací a pak stejně dostanete oblečení z místních materiálů... Jdeme!“

+ + +

20. Reorganizace

Harry Vigor, toho času na systémové dovolené, skončil se snídaní. Právě dopíjel ranní kakao, když se mu u stolu zjevil chlap. Nejdřív se lekl, ale pak poznal svého nadřízeného a ironicky poznamenal:

„Kontroly shora málokdy přicházejí vhod.“

„Promiňte, bylo mi řečeno, že už jste dosnídal.“

„Hmm... Měl byste své návštěvy nějak signalizovat.“

Myslíte třeba takto?

Vigorem to opět trhlo:

„No jo, to je prašť jako uhoď. Co se děje, šéfe?“

„Kde se obvykle sejdete se svou posádkou, než nasednete na výťah?“

„No u výťahu.“

„Víte, nezjišťoval jsem geografické rozmístění vaší posádky. Šlo by to jednodušeji, rychleji, a tak dále.“

„Třeba tady u mě,“ pokrčil Vigor rameny.

Myslí to jako vtip, ale podle toho, co si představil, je to asi dobré.

„Naprosto ideální. Zítra dopoledne si pro vás přijdu a půjdete si prohlédnout a převzít KOLOS, váš nový hvězdolet. Bude to první dodávka na RH60, která tímto zahájí činnost, a Newmanova firma začne předělávat RH0. Domluvte se s posádkou na přesném čase a já se vás za půl hodiny dálkově zeptám.“

„Je mi to jasné, pane,“ postavil se Vigor do pozoru.

„Díky,“ přikývl Adam a zmizel.

* * *

V Brumlanu, v prvním dokončeném odpočinkovém prostoru u bytů s gravitací 1G, seděli oba Tenci v křeslech a čekali na Balonovy. Sten a Nela se objevili vzápětí a hned za nimi se objevil Adam.

„Ahoj... Jdeš s námi, Alane?“

„Ne, jen bych lvu rozptyloval při jejím ostrém nasazení.“

„Dobře. Ostatní jsou připraveni?“

„Ano.“

Adam je přenesl na můstek křížového hvězdoletu s názvem KOLOS. Seznámení proběhlo už dříve, tak je počítač jen přivítal a hned hlásil

připravenost. Adam viděl na Ivě nervozitu:

„Ale, Ivo, já tu jsem jen ze zvědavosti, ne jako kontrola. Nervozita není na místě. Pusťme se do toho.“

KOLOS bez nákladu se odpoutal od Brumíka a sérií manévrů se přesunul nad shromaždiště plných kontejnerů Sirupu, visících na synchronní orbitě nad katapultem v údolí. Z té dálky vypadaly šestihranné kontejnery jako vánoční dobrota, obvykle nazývaná *vosí hnízda*.

NSH aktivoval první dva kontejnery. Byly projektované na dostatečné inteligenční úrovni a nehrozilo, že by se srazily. Každý si našel optimální dráhu k hvězdoletu a trajektorie si porovnaly. Když se nikde nekřížily, provedly je. Křížení bylo ale málo pravděpodobné, protože každý z nich měl cíl na jiné straně hvězdoletu.

Testy provedly automaty, lidé u nakládání byli poprvé. Bylo to velmi působivé. Jen si člověk nesměl připustit, že se kolem něho vrtí dvakrát šest tisíc krychlových metrů Sirupu.

Kontejnery dosedly na kříž, zámky zapadly, hvězdolet aktivoval strukturální silové pole a rychle se vzdaloval od Hopsinky. Podlétl protiradiační štít, který chránil planetu před občasnými výbuchy červeného trpaslíka, a ponořil se do subprostoru směr Ikárie.

* * *

Synchronní orbita Ikárie nad Calosem, orbitální ostrov Daidalos.

V rámu pro čtyři kontejnery byly dva prázdné kontejnery, které tam zůstaly po prvotních testech. Výměna prázdných kontejnerů za plné bude ještě větší rodeo, než bylo naložení nad Hopsinkou. Než se do toho ale pustili, kontaktoval Adam radnici v Calosu.

Pod orbitálním ostrovem již byla noc, ale starosta chodil spát pozdě. Hovor ho překvapil:

„Dobry večer i vám. Děje se snad něco důležitého?“

„Ale ne. Jen jsem si říkal, že byste rád viděl překládání kontejnerů se Sirupem. Aby to nebyla nuda, prozradím vám, že každý obsahuje šest tisíc krychlových metrů Sirupu.“

„Nespadnou nám na hlavu?“

„Testy už úspěšně proběhly, pane. Nemějte obavy... Když dovolíte: vzpomínáte na toho žlutozeleného detektiva Alana, co se tu jednou byl se mnou podívat?“

„Tak trochu.“

„Určitě si ale pamatujete tuhle dámu!“

Adam si lehce přitáhl Ivu.

„Samozřejmě, paní Tenká. Moc rád vás zase vidím. Elektrárna šlape jako hodinky, madam.“

„Dobry večer,“ usmála se Iva.

„Tak tihle dva se vzali, mám v Brumlanu další pár,“ řekl Adam a usmíval se jako měsíček. „Je tu ale další dobrá zpráva: paní Tenká udělala kapitánské

zkoušky a bude velet tankeru, který bude dopravovat Sirup k vám. Oldverz s KOPRETINOU už bude vozit Sirup jen na Doru. Říkám vám to proto, pane, abyste věděl, že lvě plně důvěřuju a můžete po ní posílat jakékoliv vzkazy.“

„Děkuji. Tak nějak doufám, že už žádný průšvih jako selhání reaktoru nebo protržení přehrady nezažiju... Spusťte to, pane Hopsale.“

Iva zavelela a prázdné kontejnery se od Daidala odpojily a přesunuly se na bok stanice. Korekční motory měly při prázdných kontejnerech ohromující účinnost a operace za deset minut skončila.

Nyní se odpojily plné kontejnery od hvězdoletu. Jeden se vzdálil od KOLOSU, otočil se na místě a zamířil přímo k rámu. Druhý nejprve spodem oblétał hvězdolet. Ale to se již daly do pohybu také prázdné kontejnery a horem nalétly na svá stanoviště na nosném křížii.

Prázdné kontejnery již byly pevně spojené s hvězdoletem, ale plné se teprve pomalu blížily k rámu překladiště. Hvězdolet mohl odletět, ale všichni to chtěli vidět až do konce.

Když rám kontejnery ukotvil a divadlo skončilo, chtěl se Adam zeptat starosty, jak se mu to líbilo, ale starosta měl oči navrch hlavy a jen těžce se z té fascinace probouzel.

„Vy jste vděčný divák, pane starosto,“ neodpustil si Adam úsměv.

„Něco takového nevidím každý den... Vlastně ještě nikdy. Vyřídte můj obdiv konstruktérům. Na shledanou.“

„Vyřídím. My se ještě jednou otočíme a přivezeme dva další. Ale to už budete spát. Dobrou noc a na shledanou.“

* * *

Adam se opět objevil u Vigorova jídelního stolu. Vigor seděl proti Adamovi, navigátorka a technik po stranách. Vigor jako správný kapitán upřeně hleděl k novým obzorům, technik a navigátorka se tvářili soustředěně. Adam se neudržel a řekl nahlas, co viděl:

„Ahoj. Zdá se, že už někam letíte.“

Tahle posádka ale na takovýcto poznámkách vystavěla svou pracovní pohodu. Reakcí bylo, že když zvedli hlavy a uvědomili si to, od srdce se zasmáli, automaticky přešli do pracovního režimu a všichni vstali.

„Jsme připraveni,“ zbytečně hlásil Vigor.

Adam je přenesl na můstek KOLOSU, který se blížil se dvěma plnými kontejnery k čerpací stanici na první heliocentrické komerční dráze, šedesát úhlových stupňů ve směru otáčení Země. Seznámil Vigorovu posádku se svými přáteli a posádky si předaly velení nad tankerem. Také zde zbyly v poloprázdném rámu dva prázdné kontejnery po prvotních testech. Adam natěšeně řekl:

„A teď si užijeme tanec kontejnerů. Vigore, veďte k výměně prázdných za plné.“

Už to nebylo takové drama jako u překladiště, ale pořád bylo na co se dívat. Když operace úspěšně proběhla, obrátil se Vigor na Adama:

„Co dál, pane?“

„My se přesuneme na KAPKU a necháme ji u Brumíka jako rezervu. Vy poletíte na Ikárii a místo těch dvou prázdných přivezete dva plné. My u nás přesedneme na CROSS a ty dva prázdné na Ikárii vyměníme za plné. Tím bude řetězec naplněn a vy přejdete na standardní provoz.“

„A ten je?“

„Myslel jsem, že už... No to je jedno. Pro KOLOS je zapláceno stání na Měsíci. Při dlouhodobém pronájmu je to řádově levnější a dostanete se k němu pravidelnou linkou ze Země podstatně rychleji než výtahem. Oba křížové hvězdolety jsou projektovány tak, že mohou na Měsíc přistát i s kontejnery. Samozřejmě prázdnými...“

Adam se krátce zamyslel a řekl:

„Největší problém měli úředníci s neobvyklým tvarem hvězdoletu a vážně uvažovali o nebezpečí shazování kontejnerů na hlavy nevinných pozemšťanů. Fungovat budete následovně: jakmile čerpací stanice vyprázdní první dvojici kontejnerů, informuje vás a vy pošlete zprávu do mé schránky na Doře. Tam je týdenní aktualizace GWW, takže se nestane, že bychom přiletěli k Ikárii s plnými kontejnery dřív, než vy přivezete prázdné odtud... No – a kdyby něco selhalo, například byste čerpače nepotvrdili příjem nebo byste mi zapomněli poslat zprávu, že letíte pro plné kontejnery, čerpačka mi pošle druhý den zprávu o prázdné dvojici kontejnerů a vaší reakci či nereakci. Každopádně na Ikárii jsou čtyři plné kontejnery, takže kdyby něco selhalo na naší straně, máme časovou rezervu. Nehledě na to, že všechny umělé inteligence kolem mají představu o intervalu plnění a po týdnu začnou být nervózní... Na nic jsem nezapomněl?“

„Myslím, že ne.“

Adam už chtěl přesunout své přátele na KAPKU, ale vzpomněl si na Antóniovy stížnosti:

„Vlastně ještě něco... António si mi stěžoval na úředníka, s nímž dojednával to stání na Měsíci. Srazil se s ním už podruhé. Nepřišli jsme na to, zda jde o systematický bojkot Hopsala, nebo jen o úřednickou lenost, ale myslím, že by nebylo od věci si ověřit, že to stání je skutečně zarezervované. Peníze jsme poslali už před týdnem na celý rok dopředu... Malý moment, zjistím to... Počítači, spoj mi Mare Vaporum, řízení provozu.“

„Proč mluvíte latinsky?“

„Já vím, není to běžné. To mě naučil otec a v počítačích to pořád je: když uvedete latinský název, nemusíte uvádět, že jde o Měsíc, a říkat další názvy a všelijaké ty kódy...“

Na teletěně naskočil obraz a Adam se otočil zpět:

„Dobrý den, tady Adam Hopsal. Na jméno Brumlan, a. s., by mělo být na vašem astroportu rezervováno stání až do konce příštího roku. Zkontrolujte to, prosím. Tak asi za dvě hodiny ho poprvé použijeme a bylo by pozdě zjišťovat, že pozemský úředník rezervaci neprovedl.“

„Ano, podívám se... Nejste první, kdo si na něj stěžuje, ale má tetičku na vyšších místech a stížnosti se ztrácí neznámo kde... Ano, je to rezervováno,

ale tohle asi bude chyba – k tomu rohovému stání jsou zarezervovány i ty další tři vedle něho.“

„Kdepak, tak je to správně. Náš hvězdolet je nákladní a vypadá jako kříž. Počítači, pošli slečně svůj obrázek. Vyčníváme třicet metrů na každou stranu.“

„Aha, už rozumím. Potom je všechno nastaveno správně... Nějaké další přání?“

„Ne, to je všechno. Děkuji.“

„Na slyšenou, pane Hopsale.“

Adam ukázal na teletěnu, kde opět naskočil obraz vesmíru, a komentoval široký úsměv operátorky:

„Zdá se, že i v moři par mám fanynku.“

+ + +

21. O cetech a lidech

Uplynulo půl roku od únosu.

AA se již přizpůsobil lidské společnosti. Adam ho naučil abecedu a on velmi zdatně nasával vědomosti. Začal samozřejmě základními věcmi, které se učí malé děti, ale šlo mu to asi tak tisíckrát rychleji.

Majitelé najali zvláštního chovatele, se kterým AA komunikoval nejprve přes světelnou tabuli s pár znaky a klaviaturu s obřímí klávesami, ale potom se naučil číst informace z velkého monitoru a hodinářskou prací Telkinova orgánu dokázal mačkat klávesy na běžné klávesnici.

Teď se mu ty desítky hodin tréninku Telkinova orgánu, kdy se učil vytvářet různé tvary ze svých psychických sil, vážně hodily. Také ho to mnohem víc těšilo, protože účelem nových kousků nebyl útok, ale zábava.

Ze začátku to bylo spíš pro pobavení chovatele, například když ho obtěžoval nájezd komárů, které se AA pokusil zlikvidovat dvěma destičkami psychických sil, ale jejich srážka způsobila hlasitý sonický třesk. Pravda, tomu se chovatel moc nesmál – sice se zbavil dotěrné havěti, ale týden na jedno ucho neslyšel.

Ovšem po třech měsících se naučil tolik, že majitel přestal brát jeho přítomnost jako trest a zpřístupnil jeho zátoku návštěvníkům. AA měl ohromný úspěch. Především proto, že nikdo jiný jeho psychické konstrukce neviděl. Pro návštěvníky byla levitace chovatele úplný zázrak a málem omdlávali, když se okurka na tácu zdánlivě sama nakrájela na plátky!

Styk s velkým množstvím lidí změnil AA ve dvou zásadních věcech: v otázce lidské inteligence a psychického pole na Zemi. AA si nejprve náhodou, ale potom už plánovaně všiml, že malé děti mají podstatně silnější psychické vyzařování než dospělí. Nechápal, jak je to možné. U cetů bylo samozřejmé, že menší mozek mláďete vyzařoval a přijímal méně, a jak vyrůstal, zařazoval se do společnosti fyzicky i psychicky.

Adam tomuto způsobu získávání informací říkal *vědecká metoda* a opakovaně mu to zdůrazňoval, ale AA nechápal, jak by to měl dělat jinak. Přece má-li se dobrat skryté pravdy, musí se na danou věc podívat z různých úhlů a v různých souvislostech.

Nakonec na to AA přišel, ale pro lidi to moc lichotivé nebylo! Dospěl k závěru, že kdysi směřoval vývoj na Zemi k jednotnému psychickému poli, tedy obdobně jako na jeho planetě. Ale pak se něco pokazilo, AA to tipoval na

odchod života z vody, a idea jednotnosti psychiky všeho živého se vytratila. Tvorové na souši ztratili nejprve kontakt s tvory v oceánech a potom i mezi sebou. Příroda zde šla cestou diferenciacce a individualismu. AA usoudil, že také tvorové v oceánu na Zemi mívali svůj Telpatův a patrně i Telkinův orgán, ale během milionů let o něj přišli.

Říkal si, že lidská mláďata jsou tohoto vývoje dobrým příkladem. Nejspíš je v nově narozeném člověku jakýsi pozůstatek Telpatova orgánu, který nejenže vnímá psychické pole ostatních lidí, ale velí dětskému mozku vyzařovat co nejsilněji. Jak člověk dospívá, nepoužitý orgán atrofuje. Navíc je dospívání energeticky velmi náročné a tělo se snaží o efektivní hospodaření a omezení zbytečných ztrát.

AA se brzy naučil obstojně číst v dětských myslích. Jeho chovatel potom neustále žasl, jakou že má ten cet fantazii. AA se však nemohl přiznat, že vlastně vykrádá dětské nápady na další a další úžasné triky, které pak návštěvníkům předvádí.

AA také četl v myslích dospělých návštěvníků. Učil se rozpoznávat strukturu jejich mysli a překlenout ten chaos. Postupně tak zjistil, že je jeho chovatel po čtyřech měsících ze své práce unavený, že ho v zásadě nesnáší. K současné chovatelce, které ovšem majitel říkal *sekretárka*, mu dopomohla náhoda.

Druhý den, co ho Adam našel, přenesl do jeho zátoky celou planetární vládu rovnou ze zasedání. Držel je ve vzduchové bublině na dně a Esencie je všechny telepaticky propojila. Tohle výjezdní zasedání mělo jediný účel: seznámit pozemskou vládu s budoucím mimozemským vyslancem.

AA to zvládl na jedničku, a tak třetí den dostali oficiální povolení ke zbourání stěny z umělých korálů a AA najednou měl k dispozici celé Michiganské jezero. Samozřejmě za podmínky, že bude respektovat provoz na hladině, nebude obtěžovat lodě, nebude tohleto a támhleto. AA s tím neměl problém, byl přece zvyklý trvale žít ve velkých hloubkách. A jezero nebylo o moc hlubší než globální oceán na Gé.

Nakonec ale stejně vyplouval blíž k hladině a pozoroval lodě zespodu. Ve své zátocy, které začal říkat *domov*, potom studoval různé konstrukce a učil se rozeznávat jejich pohony. Nejraději měl výletní pramice: široké a pomalé lodě bez kryté paluby, která umožňovala, aby vnímal myšlenky cestujících. Tak objevil Izabelu.

Seděla na sedadle u zábradlí paluby a studovala leták Útulku inteligence. Název jí přišel pochybný a výběr tak zvaně inteligentních druhů ještě pochybnější. Chvilí před tím, než AA zachytil její myšlenky, rozložila Izabela reklamní skládačku celou a začetla se do povídání o mimozemské velrybě.

Problémy Parnasu na planetě Gé, kterou média hnětla ještě v lednu, nemohl přehlédnout ani takový ignorant, jako byla Izabela. Potíže nabubřelých boháčů ji těšily. Nebyla škodolibá o nic víc než jiné ženy, ani neprahla po bohatství jiných. Tohle ji těšilo proto, že měla ráda veškeré tvorstvo a dobře věděla, jak o hloupých husách smýšlí běžný člověk. To, že namyšlený pracháč ignoruje inteligenci ostatních tuplovaně, je více než jasně.

Vždyť to skrze své bohatství dělá jiným lidem, proč ne nějakým cetům na jiné planetě?

Obrázky ceta, napůl vylezlého z vody, s nápisem *Dobry den* na světelné tabuli, ji zaujaly. Ne pro ten nápis, ten mohl být a patrně byl zfalšovaný – pardon, byla to jen reklamní nadsázka –, ale pro samu krásu mohutného těla.

Touha pracovat s tak ušlechtilým tvorem, a ne jen s těmi pitomými ještěrkami Izabel zcela ovládla. Byla tak silná, že pronikla do vody a AA to nemohl neslyšet. Už pár minut jeho Telpatův orgán kroužil kolem jejího vyzařování a on došel k závěru, že bude receptivní. Risknul to:

Dobry den. To není reklamní nadsázka. Umím toho mnohem víc!

Lekla se. Samozřejmě. Ale nezačala šilet a běhat po palubě, ani se nevrhla za ním do vody, aby ho objala. Jen zvedla hlavu a ruce se jí roztřáslý.

Ty jsi ten cet z Útulku?

Odpověděla stejným způsobem. Sice nedokázala nepohybovat rty, ale toho si nikdo nevšiml.

Ano. Kdo jiný tu ovládá telepatii?

Kde jsi? To mě slyšíš i na takovou dálku?

Ne. Jsem dvacet metrů pod lodí... Promiň, že reaguji na tvé myšlenky. Opravdu bys chtěla pracovat v Útulku? Se mnou?

Dost dobře to teď nemohu popřít. Ale přání a realita jsou u mě často dvě různé věci. Kolikrát i protikladné. Půjde to těžko, nemám na to kvalifikaci ani praxi.

Jsem na Zemi teprve půl roku a hodně jsem se naučil. Nejsem už cet, ale ještě nejsem člověk. Myslím vědomostmi. Vysvětlí mi slovo kvalifikace, prosím.

Kvalifikace v mém případě znamená, že se mohu věnovat hmyzu a dalším takovým, ale na jakoukoliv práci se savci už musí být vysoká škola. U lidí není vzdělání o tom, co víš a umíš, ale o tom, jaký máš certifikát.

Drahá Izabelo, nejsem velryba, tedy ani savec. Mnohé vaše biology ze mě bolí hlava... Můj přítel Adam se hned na začátku postaral, aby mě lidé brali vážně. Zatím tu jsem jako atrakce, ale vaše vláda pracuje na zřízení prvního mimozemského diplomatického pracoviště. Sice jsem jen na úrovni školáka, ale pracuji na sobě a brzy strčím do kapsy i lidské vysokoškoláky. Já nepotřebuji vychovatele ani krotitele, já potřebuji pomocníka. Pomocníka, co bude stát mezi jediným cetem a miliardou lidí. Jedinec, který je receptivní, je velká vzácnost, pro mě pravý poklad... Když mi dáš na sebe kontakt, poprosím ty správné lidi a tak do týdne bychom tvůj přestup mohli realizovat.

* * *

Sice to trvalo týdnů tři, ale podařilo se to! AA se ani nesnažil chápat, co těm lidem na tom tak trvá. Pochopil jen, že stávající chovatel, byť prací znechucený, si bránil své místo hodně úporně.

Brzy se ukázalo, že telepatická komunikace je životně důležitá. Být tam předchodí chovatel, který si nápisu na světelné tabuli nemusel všimnout, nebyl by AA patrně mezi živými. Začalo to úplně nevinně, jak ostatně začínají i ty největší průšvihy.

Bylo devět ráno a návštěvníci se tlačili dovnitř všemi vstupy, které byly otevřené. AA se jako obvykle zaměřil na děti. Vedl si takovou malou statistiku počtu opakovaných návštěv, a když zachytil známý psychický vzorec, zvýšil počítadlo o jedničku.

Dneska tu ale nikdo ze známých nebyl. Zatím. Jak tak AA testoval dětské mozky, narazil na dítě, kterému se u nich vůbec nelíbilo. Vedl ho zamračený dospělý muž. AA se už sice setkal s dětmi, které chtěly dělat něco jiného, než do čeho je právě nutili rodiče, ale tohle bylo něco jiného.

AA se již smířil s tím, že může existovat spousta jiných činností, které jsou zajímavější, než je první návštěva inteligentního ceta. Kolikrát se zhrzil myšlenek takových dětí: některé zašly tak daleko, že si představovaly, jak se rodičům krutě pomstí, a připravovaly si seznam věcí, které budou bojkotovat, aby byl protest co nejefektivnější.

Tenhle chlapeček byl jen smutný. Vypadalo to, že mu zemřel nějaký mazlíček a návštěva zde měla tu lítost zahnat. Evidentně nezahnala nic, bylo to spíš ještě horší. Když AA vyjel z vody na zvýšené dno a aktivoval komunikační systém, kterým si mohl popovídat s návštěvníky, chlapci málem vyhrkly slzy.

Někteří návštěvníci jen procházeli kolem, okukovali ceta a technické vybavení, jiní se však posadili na lavičky do improvizovaného hlediště a čekali, co se bude dít. Jen dva odvážlivci z celé té hordy, co se nahrnula dovnitř nejbližším vchodem, se postavili přímo ke stanovištím s klávesnicemi a monitorem.

Cetí mozek byl obrovský a muselo to být tak, že podvědomí zpracovávalo obrovské množství vjemů současně, ale vědomí pracovalo vždy jen jedním proudem. V tomhle byl lidský mozek jiný, ale je otázkou, zda je to k dobru, či ke škodě. AA se proto musel od smutného chlapečka a jeho doprovodu odpojit a věnovat se návštěvníkům, protože osmiletá holčička u pultíku už netrpělivě ťukala do klávesnice a nechápala, proč je monitor stále zhasnutý.

„Dobrý den,“ vyťukal AA na vodotěsné klávesnici a text se zobrazil pro všechny na velké světelné tabuli. Monitory u pultíků se konečně rozsvítily a pozdrav se zobrazil i na nich. Holčička byla rychlá, byť psala jedním prstem:

„Ahoj, velrybo.“

A bylo to. Vysvětlujte dítěti, že nejste velryba. AA to ze začátku dráždilo, ale opakovaně mu vysvětlovali, že to není podstatné a řešit je to zbytečné. AA si na to vypracoval metodu a ignoroval moralisty, co se jim to zdálo neuctivé vůči pánu tvorstva. Klidně vyťukal:

„Jsi člověk, nebo opice?“

„Člověk!“

„Ale máš ruce jako opice, nohy jako opice...“

Víc znaků světelný panel nepobral. Čekání na reakci dítěte, rodičů a okolí

byl takový malý psychologický test na rozcvičení. Dneska z toho ovšem žádné drama nebylo. Rodiče nezačali šilet, jen se usmívali a čekali, co na to jejich dcera. Holčička měla bystrý úsudek. Po několika sekundách hlubokého zamyšlení se i ona usmála a vyřukala:

„Asi se zlobíš, protože jsi cet.“

„Jsem cet, ale nezlobím se. Velryby tu nejsou.“

„Měj se hezky, cete.“

Holčičku to zřejmě přestalo bavit, podala matce ruku a zamávala mu. Z chlapce u druhého pultíku určitě jednou bude vědec. Stál u pultíku, bedlivě sledoval rozhovor a pozoroval ceta, na kterém se nepohnul ani sval, ale klávesy se pohybovaly. AA si toho všiml a očekával nějakou komplikovanou otázku. Ale objevilo se:

„Ahoj, velrybo.“

Dneska jsou ty děti nějaké odvázané!

Dalo by se to považovat za urážku, kdyby chlapce neprozradil obličej. Byla to jen provokace, zřejmě testoval mimozemšťanův smysl pro humor. AA proto odpovídal:

„Ahoj, mrňousi.“

Chlapec se usmál od ucha k uchu a napsal:

„Vítej na Zemi. Stýská se ti?“

„Ano, ale vrátit se nemohu.“

„Projdu se a promyslím další otázku.“

Sklouzl z vysoké stoličky a vydal se s rodiči na obchůzku.

* * *

AA se vrátil ke smutnému chlapečkovi.

Podivné bylo, že seděl v hledišti sám. Cetovy oči ve vzduchu na tu dálku takové detaily neviděly, ale AA už mnohokrát zaznamenal spojitost určitých mozkových signálů a lidských slz. Podle všeho tomu chlapečkovi musely téct proudem.

AA se zahloubal do chlapečkova vyzařování. Postupně *rozhrnoval* vyzařování jiných mozků, až mu zůstal jen ten jeden. Bylo zřejmé, že nepláče kvůli tomu, že otec někam šel. Navíc nebude daleko – patrně u stánku se zmrzlinou, aby syna uklidnil.

Bylo zajímavé, že při intenzitě, s jakou chlapeček plakal, pořád seděl naprosto tiše. Důvod takového chování opakovaně prolétal jeho hlavou: něco, co mu otec nařídil, ještě než odešli z domova. Hlasový záznam však AA dekodovat neuměl. Nemohlo to být nic triviálního, protože rozpor mezi tímto příkazem a smutkem ze smrti milovaného zvířete dětskou psychiku doslova rozleptával.

AA viděl jednotlivé části té psychické struktury, ale celek mu nedával smysl. Postupně dokázal alespoň definovat problém: bolest ze ztráty mazlíka měla s časem klesat, ale ona narůstala do oblundných rozměrů!

Jaký mazlík to musel být, když se dítě už pomalu hroutí?! Pojednou AA

pochopil, že ten mazlík ještě nezemřel! Proto ta bolest v chlapečkovi narůstala, protože ta smrt ještě nenastala. Ale byla blízko, hodně blízko!

Vtom se chlapečkovou myslí mihl obraz nějaké ryby. AA ho zachytil, ale jeho zpracování mu zabralo další sekundu. Pochopil a zděsil se. To nebyla *nějaká ryba*, to byl on!!! Mazlíkem, který má zemřít, bude on? Proč? Co je to za nesmysl?!

Kde je ten chlap?!

AA pustil chlapečkův mozek a snažil se rychle vyhledat jeho otce. Našel ho hned, opravdu nebyl daleko. Prodíral se proudem přicházejících návštěvníků, potil se, třesla mu hlava a bylo mu nevolno, ale krok za krokem obcházel cetův bazén.

Cíl by jasný. Chlap upřeně hleděl na jedno místo pravého skalnatého břehu o pět metrů dál. Jeho psychika asi potřebovala pevný bod. Tolik se na něj soustředil, že AA ten obraz bez problémů zachytil. Ve skále bylo vytesáno pět schůdků, které vedly na vyhlídku nad bazénem. Že byly blokovány dvěma stojany s červenobílou páskou, nehráli roli.

Po chvíli absolutního zmatku se AA rozhodl. Věděl velmi dobře, co s člověkem udělá psychický úder Telpatova orgánu. Hned se ale opanoval. Ještě je čas, nejprve zkusí méně drastický postup.

Izabelo, pozor! Vlasatý chlap v černých kalhotách a modrém tričku se snaží dostat na pravou vyhlídku. V tašce na rameni má žlutý váleček a v něm nějaký jed. Chce mi ho nenápadně hodit do vody! Zastav ho, prosím!

Izabela pomáhala vrátnému s usměřováním návalu dalších návštěvníků. Rychle se otočila a skutečně popsaného člověka spatřila. Měla by to stihnout: ona se bude pohybovat s davem, kdežto on jde proti proudu. Kdyby ji však spatřil, při pořádném hodů by ten hrb z malovaného betonu přehodit dokázal.

Zašeptala vrátnému do ucha:

„Máme tu problém. AA hlásí útočníka s jedem. Zastav ty lidi, ale dělej, že je něco se skenerem. Neotáčej se, půjdu ho zneškodnit!“

Vrátný sice pochyboval, protože Izabela nebyla žádná zápasnice, ale na diskuze nebyl čas, tak poslechl. Problém se scannerem nemusel hrát, věděl, jak ho přivolat.

Stiskl na něm tlačítko testu přesně v okamžiku, kdy snímal vstupenku. Když sem nastupoval, udělal to dvakrát nechtěně, a systém se zhroutil. Upozornil nadřízené, ale nikdo to opravit nepřišel. Teď se mu to hodilo. Poprvé se mu zoufalý zvuk a následující světelný blázinec líbil.

Útočnickovi zbývaly už jen tři metry. Izabela šla s davem a se skloněnou hlavou se tvářila jako návštěvnice. Rychle se k němu blížila, ale když jí chyběly jen dva metry, útočník ji poznal. Bleskově sáhl do své tašky a v ruce měl žlutý váleček. Napřáhl se k hodů.

Izabela sice nebyla zápasnice, ale tři roky hrála házenou a hod míčem do brány z přímého skoku zvládala naprosto dokonale. V jednom kroku vypadala jako nevinná návštěvnice, ve druhém jako rozlícená tygřice. Skokem, kterému odborníci říkají *na supermana*, proletěla kolem útočníka. Pěst jeho obličej sice minula, ale náraz mu vyrazil žlutý váleček z ruky a ten spadl pod růže na

úzkém záhonu u skalky.

Izabela vyskočila na nohy, připravená k dalšímu útoku. Ale chlap zůstal ležet. Uvědomila si, že ho vzala levou nohou, když se snažila udržet v přímém směru a dopadnout na ruce. Spadl nosem na dlažbu a čelem na obrubník. Rychle k němu přiskočila, klekla mu na záda a přivolala vrátného.

Bělovlasý vrátný nebyl sice nejmladší, ale prý umí s provazem úplně divy. Přispěchal, strhl červenobílou pásku ze stojanů a svázal útočnickovi ruce i nohy jako profesionál. A když mu Izabela podala onen žlutý váleček, úplně to s ním cuklo. Cítil slabé vibrace a evidentně zbledl.

„Co se děje,“ podivila se Izabela.

„To není jed. Tomuhle by AA neunikl.“

„Co je to?“

„Kybernetická ponorka... Z AA by nadělala řešeto,“ odpověděl vrátný tiše.

„Co že jsi vlastně dělal dřív?“ zajímala se Izabela, ale odpovědi se nedočkala.

+ + +

22. Nic netrvá věčně

Adam řešil s Esencí chemikův objev.

Irk Poitigé, který prováděl rozbor Sirupu a hledal jeho další možné využití, byl především úspěšný. Dvě složky Sirupu spolu za vysoké teploty reagovaly za vzniku podivného materiálu. Bez Esencie by ho museli dát k rozboru na Zemi, přidat k tomu dokumentaci a prozradit tak technologii výroby.

Adam se vůbec nezlobil, že se Irk rovnou vytasil s názvem enerit. Materiál byl pružný a odolný vůči otěru, ale hlavní vlastností byla úžasná schopnost jímat energii – jakýkoliv druh převáděl na elektrický potenciál.

Adam si prohlížel model struktury, když pojednou Esencie zvolala:

Musíme skončit, Adame!

Co se děje?

To je neuvěřitelné! Máme návštěvu... Promiň, příteli, musím poslechnout.

Vzápětí seděl Adam na skládací židli ve stínu třešně na zahradě svých rodičů. Obraz, který nosil ve svém srdci a Esencie ho použila po skončení úvodní prezentace eksterů. Teď zase.

Jenže u zahradního stolu proti Adamovi nesedělo ztělesnění Esencie, ale ekster. O nic méně hroživé stvoření než jeho průvodce v úvodní prezentaci. Adamem to cuklo, protože tomu pohledu zase odvykl. Leknutí ale rychle zahnal, a tak si všiml, že tenhle ekster je trochu jiný než průvodce prezentací. Především neměl na těle to znepokojující množství podivných výrůstků a neustále se vrtících háďátek. A protože seděl na své židli šikmo, bylo dobře vidět, že nemá ani křídla.

Dobry den, zaznělo mu v hlavě. Eksterův zoban se pootevřel a černé oči lehce zešedly. Adam se na začátku na tento detail Esencie zeptal a věděl, že to má být obdoba lidského úsměvu.

Vy nejspíš nejste Esencie?

Nejsem... Jsem potomek jejích tvůrců a přišli jsme si pro ni.

Aha. Tak to je smutné... Ale vlastně je to skvělá zpráva – to znamená, že vaše civilizace přežila a obnovili jste ji! A že jste zvítězili nad tou žravou potvorou!

Eksterovy černé oči, velké jako makové koláče, upřeně na Adama hleděly a jeho zoban se rozevřel ještě víc. Adam překvapeně uvažoval o tom, že větší

úsměv by mohl signalizovat větší radost. Jenže všechno je teď v trapu, všechny plány jsou tam, kam slunce nesvítí! Tak kde je tu nějaký důvod k radosti???

Jsem spokojen s vámi i s výběrem Esencie... Abyste rozuměl: tenhle vědozvěst je poslední. Všechny ostatní, celkem osmnáct, jsme odchytili už dávno. Ona totiž Esencie měla poruchu už od samého začátku, a to v tom nejdůležitějším místě. Přestože byla vyslána do oblasti Mléčné dráhy, kde jsou civilizace na každém rohu, nedetekovala žádnou. Lidi by také přehlédla, ale selhání generátoru strukturálního pole skončilo šťastně: nejenže havárii přežila, ale ještě objevila lidi. Naši xenoanalytici rozpracovali několik scénářů, jakými se bude ubírat chování uživatelů našich vědozvěstů, až nám ho budou muset vrátit. Měli pravdu, byl to boj! Vy jediný jste naplnil scénář, který se autorům zdál málo pravděpodobný, a odložili ho. Lidé jsou nejspíš ta nejklidnější rasa...

Tak to je fór dne! prohlásil ironicky Adam a od srdce se zasmál. Raději rychle změnil téma:

Podle simulace se útok na ekstery odehrál před tisíci lety. To je příliš krátká doba na evoluční změny druhu. Co se stalo s podobou eksterů?

Přesně jeden tisíc sto sedmnáct vašich let uplynulo od odletu Esencie z domova. Jenže celou tu dobu byla v hyperprostoru, kde ji nelze detekovat. Co se týče naší podoby, tu jsme byli nuceni změnit operativně a následně upravit svoji genetickou informaci. Vysvětlím vám to: Esencie byla v pořadí šestý odeslaný vědozvěst. To jsme ještě neznali odpověď na tu nejzákladnější otázku: proč? Pak jsme zjistili, že Virionu eksteři nijak zvlášť nechutnají, ale může se utlouct po našich fousech. Ta hádátka, jak jste je před chvílí nazval, byl zvláštní dutý sval, vyplněný obzvlášť chutnou tekutinou. Fousy ale nebyly určeny k děšení jiných ras, byly to velmi citlivé receptory pro čtyřrozměrný prostor. Když jsme si je odstranili, nemělo smysl si nechávat křídla. Ekster bez fousů už nemohl létat!

Je to velká škoda, to jsem vám záviděl. Samozřejmě že každá oběť byla pro zastavení té žranice dobrá, ale i tak je to škoda. A jak jste zastavili toho Viriona, když žádné zbraně na něj neúčinkovaly? Pochybuji, že se nasytil a sám od sebe odletěl.

To skutečně ne. Operativním zákrokem se tekutina ve fousech velkého počtu eksterů nahradila samoreplikujícím se jedem. Samozřejmě tak, aby to nezabilo samotného ekстера. Pak už to byla jen otázka času, kdy Virion pozře dostatek otrávených eksterů.

Jsem rád, že eksterové přežili... A teď kousneme do toho kyselého jabka! Jak si představujete to vrácení? Možná se ještě k nějaké vzteklé reakci z mé strany dopracujeme.

Vědozvěst nebyl pojat tak, že by svému uživateli dovolil jen to, co jsme naprogramovali. Nastaveny byly jen hranice. To proto, aby zůstal prostor pro

svobodnou vůli – jak u vědozvěsta, tak u jeho uživatele. Bez toho by ani žádný uživatel nebyl třeba. Nechtěli jsme zotročit nerozvinuté civilizace, chtěli jsme je naopak pozvednout.

Chápu to tak, že od zítra, nebo třeba už za hodinu ze mě bude obyčejný člověk bez superpočítače za zadkem. Pak je tady otázka majetku: díky Esencii jsem rozšířil svou kolonii, pomohl různým lidem v našem kousku vesmíru, ale také jsem vybudoval efektivní dopravní systém. Vlastně jsem se díky Esencii obohatil na úkor jiných lidí. Takže mi ty tři lodě seberete? Hodíte je do slunce nebo třeba rozložíte na atomy?

Já vám raději upřesním tu definici: nechceme vám nechat nic z naší technologie.

Pak byste mi ty lodě měli nechat – jediné, co dělala Esencie, je obal těch lodí. Veškerá technologie je lidská. Navíc Esencie neměla problém se zjištěním a napodobením molekulární struktury našich materiálů. To, že skořepinu tiskla Esencie ve vesmíru, ví kromě mě jen další tři lidi.

Je-li pravda, co jste teď řekl, pak vám ty stroje zůstanou... Esencie teď podle našeho zadání zpracovává celé vaše užívání a případné sporné body spolu posoudíme.

To, že se mi to nelíbí, neznamena, že nechápu, proč to děláte. Ale moje podnikání je velmi specifické. Například ten radiační štít, který chrání první planetu proti Brumlovým erupcím, nepostavili lidé. Drží nade mnou ochrannou ruku jistý Bog z civilizace ve vedlejší galaxii. Těžko soudit, zda je vyspělejší než esterové, nebo ne... Jsem specifický i v jiných věcech: lidi se dohadují, zda opravdu Bog existuje, nebo jsem si to vymyslel, já už ale mám za sebou setkání s dalšími třemi civilizacemi. Vy jste zatím poslední... Myslete si, že bych mohl zůstat vaším přítelem a vy byste mi pro případ nějakého průšvihů tady nechal nějaké spojení na vás? Například kdybych někde narazil na toho dvacátého vědozvěsta.

Eksterovi jeho makové koláče málem vypadly na zahradní stolek:

Bravurní dedukce, pane Hopsale! Jak jste na to přišel?

Vím, že eksterové počítají ve dvacítkové soustavě a sám jste mi řekl, že Esencie je teprve devatenáctá.

Máte pravdu, skutečně nám jeden vědozvěst pořád uniká...

Teď jsem si ale uvědomil, že vlastně kousek vaší technologie mám. A je velice důležitý! V první planetě téhle soustavy, říkám jí Hopsinka, je někde v hloubce zaražena rušička subprostoru. Zachránila moji kolonii před zničením, je to asi dva měsíce. Esencie ji tam dostala přes čtvrtý rozměr. Žádný člověk se k ní nedostane, my čtvrtý rozměr neovládáme. Mohla by tam zůstat? Pěkně prosím.

Sám to takhle nemohu posoudit, ale vaši prosbu zohledníme... Esencie již dokončila přehled vašeho působení. Opustím vás, musím se posouzení

zúčastnit. Chcete-li ještě v simulaci navštívit nějaká místa, tak můžete. Esencie vám to umožní, stačí říct.

V příští sekundě byla židlička prázdná.

* * *

Adam si prohlížel Eiffelovu věž v Paříži. Byla to monumentální stavba, byť už to byl jen kompozitní výtisk z předminulého roku v měřítku 1 : 1.

Chystal se k přesunu na nejvyšší turistickou plošinu, když se vše ztratilo a on stál na kamenné podlaze nějaké soudní síně a před ním sedělo pět eksterů v mohutných stolicích, vykládaných červeným dřevem, s vyřezanými ornamenty, a mohl-li soudit, netvářili se zrovna přívětivě. Adama polilo horko, byť šlo o simulaci. Pokusil se vzepřít psychickému tlaku místa a situace:

Mě nezastrašíte! Vím, že jsem neudělal nic špatného!

Opravdu? V každé civilizované společnosti je více či méně oddělena moc výkonná od moci soudní. Vy jste si hrál na soudce i kata.

Aha, už chápu, co řešíme. Kat stíná lidi, bere jim život. Já jsem nikoho nezabil, v podstatě ani nezranil. Jen jsem je šoupnul do vězení.

Nedělejte hloupého! Neměli žádný soud, jen tak se nějaký Hopsal nemůže rozhodnout, že někoho pošle na vězeňskou planetu. To, že jste díky Esencii mohl, vás neomlouvá!

Chcete tím říct, že někdo dal právo Nebojácným kočkám a jejich královně intrikovat, podvádět, krást, ničit hodnoty i životy a zabíjet, koho si zamanou? Pokud je to tak, tak jsem se zmýlil a těm chudinkám se omluvím. Třeba je i vrátím, odkud jsem je unesl. Pak mi ale jasně a zřetelně určete, kdo jim to právo dal. Náš bůh to určitě nebyl! Byl to snad ten váš? Asi taky ne! Tu možnost dostali díky pohodlnosti či zbabělosti jedněch a zneužívání či využívání ze strany těch druhých. Pořád ale možnost a právo jsou dvě věci, a to sakra hodně odlišné!

Skončil jste? Posuzujeme váš přestupek, ne jejich!

*Jeden pozemšťan, co v životě nebyl ve vesmíru a o čtvrtém rozměru nikdy neslyšel, řekl, že **všechno souvisí se vším!** Žádný přestupek bych neudělal, kdyby nepředcházelo zlo z jejich strany. Vidím, že nehorázné myšlení, popírající fyzikální realitu a vydávající se za nejspravedlivější morálku, se najde nejen u lidí, ale že je to obecný jev v rozvinutých společnostech. Jako spouštěč bych viděl neúnosnou nudu. Máte lidi převyšovat, nejméně o tisíc let, ale vy se chováte jako středověká inkvizice na Zemi.*

Ignorovali ho.

Už jsme se rozhodli, že vaše skutky napravíme. Esencie vrátí všechny, co jste neoprávněně poslal na Kerberos. Jen generál Spiner, kterého jste řádně předal policii na Zemi, zůstane, kde je.

Tomu říkáte spravedlnost? Hlupáka, který podlehl slibům a výhrůžkám té

největší lidské zrůdy, necháte soudit a patrně popravit, ale tu zrůdu, co dala zabít desítky lidí a kvůli níž trpí další stovky, pošlete domů? To si děláte srandu!!! Proč neoživíte mrtvé, když chcete konat dobro?

Udělal bychom to, kdyby to šlo.

To je taky klasická odpověď. Ale je to jen výmluva, abyste nemuseli dělat nic. Před pár vteřinami jste tuhle pravdu ignorovali a vykládali něco o spravedlnosti. Ovšem spravedlnost znamená všem stejně. A najednou s překvapením zjistíme, že to vlastně nejde – ale vrátit se o krok zpět a korigovat evidentně chybné rozhodnutí, to už ne.

Rozlučte se s Esencií a ona vás přenese, kam si řeknete.

Vidím, že s vámi nehnu. Mohli byste mi dát trochu času, alespoň hodinu, abych svou pomalou lodí doletěl na místo, kam vrátíte tu největší svini. Ta nesmí být volná už nikdy! A taky abych varoval přátele. Ta vaše rádoby spravedlivá akce totiž povede k dalšímu útoku na Hopsinku a mé drahé na Zemi a na Doře. Alespoň tohle málo udělejte, krucifix!!!

Během tří sekund proběhla výměna informací.

Podle Esencie, která odhadla, kam poletíte, vám na to jedna hodina stačí. Však ono to vyhledání všech dotyčných tu hodinu Esencii bude trvat. Esencie má dovoleno vás přenést do pilotní kabiny vaší Aminy, která stojí u vaší kolonie. Je to tak?

Ano.

Tak se rozlučte s Esencií!

Děkuji ti, Esencie, za všechno, co jsi mi umožnila.

Ať se ti daří, Adame. Amína už startuje motory, měl bys to do Sluneční soustavy stihnout. Měj na paměti, Adame, že mé programování dělali jiní eksterové, než sem dneska přišli, a vždy bylo pouze rámcové! Tak tedy sbohem, ať už to znamená cokoliv.

* * *

Adam se zhmotnil ve svém pilotním křesle.

„Ahoj, Adame! Vítej zpět.“

„Ahoj, Evo. Jaká je situace?“

„Esencie mě informovala, já informovala Ciba a tvou ženu. Jsme v půlce cesty na oběžnou dráhu Hopsinky.“

„Jen se ujistím, že ti Esencie řekla, že letíme k Marsu.“

„Ano... Jak se cítíš, Adame? Myslím tvé tělo – vždyť jsi byl tři čtvrtě roku v simulátoru!“

„Esencie nelhala, cítím se úplně normálně. Jako bych tam vlezl včera.“

„Co budeš dělat u Marsu?“

„Ti dobroserové²⁷ poručili Esencii, aby na Kerberosu vyhledala všechny, co

²⁷ Slovo zní sprostě, ale podle mě přesně definuje výsledek činnosti těchto jedinců.

jsem pochytil a přenesl. Až je najde, má je vrátit na místa, odkud jsem je unesl. Dali mi hodinu na to, abych doletěl k Marsu a znova chytil Editu. Jen doufám, že zrovna nebude odlétat nějaká loď k Marsu nebo k Zemi. Nesmím dopustit, aby se vrátila ke svým kočkám, bylo by z toho hodně mrtvých. Pochopitelně zná Hermanovy a další. A také musím varovat Goldona, aby se připravil na opakovaný únos nebo pokus o vraždu. No jo, to samé platí pro Jestřábovou, toho policistu a další vězně. Jenže si jejich adresy nepamatuju, to si pamatovala Esencie!“

„Nějaký seznam zachráněných mi Esencie nahrála. Jsou tam jména, adresy, nějaká finanční částka, funkce a seznam zranění.“

„Ale to je skvělé. Ty musím obtelefonovat... Musím upozornit Xaviera, aby zesílil svou a matčinu ochranku. Taky aby požádal Martina o zřízení ochranky pro usedlost.“

„A co uděláš s Editou?“

„Co by – vběhnu tam a odtáhnu ji na Hopsinku. Raději ji rovnou hodím do Brumly. Je to kruté, ale v porovnání s tím, co provedla a co by provedla dalšího, je to zřejmě ospravedlnitelné. Arabera se to nikdy nedozví, ale po tom, co mi řekl, by s tím možná souhlasil.“

„Co ti řekl?“

„Že Edita je jeho dcera, ale že lituje, že zavíral oči před pácháním zla.“

„Aha. Jenže to není proveditelné, Adame! Ochranka tě během chvíle chytne a zavře až do transportu na Zem. Odneseš to nakonec ty a Edita bude klidně řídit dál.“

„Co kdybych se vydával za příslušníka Galpolu. Když mi vyrobíš průkaz nějakého jejich detektiva a vystaviš zatykač na zvlášť nebezpečnou osobu, nebude to nic složitějšího.“

„Tak tohle jsem neslyšela: falšování identity, falšování listinných dat. Ani nevím, jestli bych to dokázala! Nehledě na neoprávněné vydávání se za úřední osobu zvláštního pověření.“

„Ach jo...“

* * *

Amina, přesně vedená počítačem, vystoupila ze subprostoru necelý milion kilometrů před dráhou Jupiteru. Měli jen třicet sekund na identifikaci, jinak by proti nim vystartovaly z Marsu stíhačky. Pak mohla Amina zrychlit na osm desetin. Identifikací se rozběhl proces, který za třicet tři minut²⁸ vyústil ve spojení:

„Dobrý den, pane Hopsale. Jsem z Anterosu, kam právě letíte. Máme tady mimořádku a vy byste nám mohli pomoci. Jste z té správné strany. Nicméně na záchranu už je pozdě. Nespěchejte, nebezpečí z prodlení už nehrozí.“

„Dobrý den, tady Hopsal. Za chvíli jsem u vás a samozřejmě pomohu s řešením, bude-li v mé moci.“

260 sekund. Na telestěně byl vidět Anteros, orbitální ostrov jednoho

²⁸ Opravdu půl hodiny, tak pomalé jsou rádiové vlny.

marsovského výtahu. Eva nasadila maximální zvětšení a objevila příčinu poplachu – téměř půl kilometru od ostrova se nacházel člověk. Bez skafandru! Na obrazovce ho vystřídal operátor řízení provozu:

„Ještě jednou dobrý den, pane Hopsale. Ne ovšem pro tohoto člověka! Momentálně tu nemáme žádnou loď a na lano je ta nešťastnice moc daleko. Můžeme vás požádat o její vyzvednutí a dopravu k nám?“

„Dobrý den. Samozřejmě... Kdo to je?“

„Identifikace se nám nedaří, přestože se již několikrát natočila čelem ke stanici. Mladá žena kolem třicítky. Jediné, co počítač určil, je její jednotvárné oblečení – tvrdí, že jde o uniformu trestanců v kolonii Kerberos.“

Do Adama jako když píchne. Pojal podezření a požádal Evu o detail. To, co viděl, ho utvrdilo v podezření, a když se tělo otočilo čelem do senzorů, měl jistotu: vévodkyně Nebojácných koček, Edita Salachová!

Když spojení s Anterosem skončilo, ozvala se Eva:

„Myslím, že tohle je ta situace, kterou Esencie měla na mysli.“

Adamovi to znělo nesměle, nejistě.

„Ona ti něco řekla?“

„Ano. Mám ti vyřídit, že si je vědoma důsledků, a protože s tvým přístupem stále souhlasí, vědomě udělala chybu při výpočtu návratových souřadnic. A také že tohle udělala se všemi... Zřejmě myslela všechny, co jste odnesli na Kerberos... Na závěr ještě dodala: *At' si mě třeba sešrotují.*

+ + +

23. Rezidua

Evropa byla zalitá sluncem.

Byl konec listopadu, ale po sněhu nikde ani stopa. Amina přistála na oblíbeném stání na astroportu SPGV. Bylo před desátou ráno a Adam zavolal na usedlost.

„Ha! Adam! Odkud voláš?“

„Ahoj, Mirando. Právě jsem přistál na obvyklém místě. Potřebuju si s někým promluvit, nebo se zblázním. Pošli mi Berušku. Prosím.“

„Dobře, Adame. Mé rameno je ti k dispozici. Za dvacet minut ji tam máš.“

Miranda sice měla spoustu otázek, ale viděla, jak je Adam přešlý, a tak raději nevyzvídala. Ale to, že ji nevydělil svým zhmotněním uprostřed jídelny, jí napovědělo, že průšvih je opravdu velký.

* * *

Pak Adam zavolal Xaviera. Byla tam ale jen jeho matka, Klára Turasová:

„Ahoj, Adame! To je dost, že se taky ozveš. Kde pořád hopsáš?“

„Ahoj, Kláro. S hopsáním je konec! Měla bys se svým synem zítra čas? Všechno bych vám při setkání vysvětlil.“

„Já ano, Racek odlétá až pozítří. Ale Xavier je od včera na podzimní konferenci cestovek a to, kde bude zítra, záleží na spoustě věcí. Musíš si promluvit přímo s ním. Copak jsi chtěl?“

„Dobře, domluvím se s Xavierem. Chtěl jsem vás pozvat na návštěvu k Michiganskému jezeru. Když už to takhle vyšlo a jsem na Zemi, chtěl jsem navštívit mimozemského přítele.“

„Nebyla bych proti. A pokud šlo všechno dobře a Xavier bude mít čas, půjde určitě s námi, protože ta konference je v Minneapolis. Měl by to kousek.“

„Děkuji, Kláro, ukecám ho.“

„Zadrž, Adame! Teď mu volat nemůžeš, má tam tři ráno. To by se mu určitě nelíbilo,“ zasmála se Klára, protože si představila svého syna, jak by vypadal po probuzení ve tři ráno, „Nezapomeň – minus šest. Když zavoláš po poledni, chytneš ho u snídaně.“

„Děkuju za připomenutí, neuvědomil jsem si, kde jsem.“

„V kolik chceš být u té velryby?“

„Není to velryba, ale cet. Kolem osmé – otvírají v devět. Chci tam být dřív, než se tam nahnou návštěvníci. Určitě nebude problém, aby nás tam pustili.“

„Tak to musíme vyrazit už ráno: musíš dvakrát přesehat a TT²⁹ tam jede tři hodiny.“

„Díky, Klárko. Ať se domluví s Xavierem, nebo ne, zítra po osmé na stanici turbovlaku.“³⁰

* * *

Beruška dovezla Adama až k domu. Vystoupil z dodávky, zavřel dveře a Beruška se přesunula za dům, kde pro ni nechal António postavit přístřešek. Vtom za sebou zaslechl vrčení a překvapeně se otočil.

Kdysi bílý pes s černým ocasem, černými tlapkami a černými fleky kolem očí se prosmýkl na dvůr za dodávkou. Byl velký a šla by z něho hrůza, kdyby nebyl pohublý. Ve skutečnosti olysalá kůže se slepenými chlupy na něm visela jako pytel na strašákoví. Problém byly jeho tesáky – ty byly evidentně funkční. Adam se lekl a zalitoval:

Kéž bys tu byla, Esencie. Řešení by bylo snadné.

Ale já tu jsem!

Bylo to, jako by do něho udeřil blesk. Dvakrát. Celý se napružil a ztuhl. Pes si to vyložil po svém a s jeho reakcí byl spokojen. Neměl chuť tomuhle člověku ublížit a na sežrání taky byl moc velký. Ale trochu si pozvednout sebevědomí? K nezaplacení!

Adam už dvě hodiny nebyl ve své kůži, a tak ztřeštěný nápad ladil s jeho rozpoložením: upřeně se zahleděl psovi do očí a s nesmlouvavým výrazem ukázal na velkou psí boudu vedle technických stavení, která tam byla, už když sem Xavier nastěhoval Hermanovy.

„Běž do támhle té boudy,“ rozkázal pevným hlasem, „a počkej tam na mě! Lehni si, přinesu ti jídlo a vodu.“

Teď pro změnu ztuhl pes. Přestal cenit zuby, tu trošku neslepené srsti, co ho ještě poslouchala, nechal zplihnout, stáhl ocas a podíval se, kam člověk ukazoval. Skutečně tam stál malý, oprýskaný domek. Nebyla podstatná slova, která ten člověk vyslovil, ale sdělení, které přinášela: postarám se o tebe! Nebyl důvod neposlechnout.

„Co to bylo?!“ ozval se kousek za Adamem António, který zaznamenal příjezd dodávky a vyšel z domu. Ale Adam koukal za psem stejně překvapeně jako António. Nechápal, nebyl schopen odpovědět. Běžně mluvil se psy i jinými zvířaty, ale tohle bylo něco jiného. To vycítili oba.

Pes se sklopenou hlavou a staženým ocasem, nicméně důstojně, kráčel k boudě, strčil do ní čenich, a protože necítil jiného psa, tak vešel. Otočil se, lehl si na hlínu, vystrčil hlavu ven a položil ji na přední pracky.

„Nějaká nová schopnost? Jako že mluvíš se zvířaty?“

29 Terra Treno je planetární supersonický vlak, vybudovaný kolem roku 2063.

30 Turbovlak je oblastní nadzvukový hyperloop, průběžně vylepšovaný od roku 2048.

„Nechápu to, příteli. Ve skutečnosti tu jsem fyzicky, pro Esencii si přišli její stavitelé. Proto jsem chtěl Berušku – to nebyl žádný žert!“

Teď teprve António zíral!

„Pojď, prosím tě. Najdi mi nějakou misku a já mu zatím dám vodu. Počítač nám určitě poradí, co nastavit na syntezátoru, aby to bylo pro psa... Proč nemáte psa, António? Vadí ti? Nebo Mirandě?“

„Nevadí ani jednomu. Na druhou stranu nám nijak nechyběl. Víím, kam míříš. Klidně tu může zůstat, vadit nám určitě nebude.“

„Potom bys mu měl to jídlo přinést ty.“

Když António ukázal oknem z jídelny své ženě psa, který se způsobně uvelebil v dosud opuštěné boudě, sama vybrala misku a naplnila ji vodou. Podala ji Adamovi, ale ptala se:

„Nemám mu ji odnést já?“

„Musíme na něj pomalu, abychom ho nevyděsili. Já jsem tu jako garant. Musí vidět, že se na slíbeném jídle pracuje.“

Vzal téměř plnou misku a opatrně ji donesl k boudě. Položil ji psovi až k čumáku, ale bedlivě sledoval možné známky útoku. Nestalo se nic. Nevěděl, kde je hranice mezi přírodou a zkušeností, ale na psích očích jasně viděl, že není snadné počkat, až ruka misku položí a stáhne se.

Adam se narovnal a bez hnutí čekal, až se napíše. Přes neefektivní postup chlemtání v něm zmizela polovina misky úžasnou rychlostí. Adam si dřepl na bobek a položil ruku vedle misky dlaní nahoru:

„Navrhuji přátelství. Polož tlapku na mou dlaň.“

Chvíli to trvalo, protože sám pes byl překvapen, že té žádosti rozumí. Ale pak to skutečně udělal. To Adama povzbudilo:

„Vzpomeň si na páníčkův hlas! Jak ti říkal?“

Bylo to šilené, protože vzápětí Adam zřetelně slyšel ženský hlas:

Harry, miláčku, podej mi vodítko, půjdeme se projít.

Lekl se a padl na zadek. Změnila mu snad Esencie mozek?

„Kousl tě???“ spěchal k němu António s další miskou.

„Ne. Jen jsem ztratil stabilitu. Naopak jsem mu navrhl přátelství a on mi na souhlas položil tlapku do dlaně... Slyší na jméno Harry. Dej mu tu misku vedle vody a řekni mu něco, ať si zvyká na tvůj hlas.“

„Vypadáš špatně, Harry, tak mám pro tebe něco vydatnějšího než trávu a brouky. Až to sníš, přinesu ti další.“

„Dobře, a teď ho necháme v klidu.“

Vrátili se spolu do domu. Tam čekalo další překvapení. Teď, když se Adam neřítíl do jídelny jako splašený, ale klidně šel za Antóniem a přemýšlel o tom, jak je možné, že mu po Esencii něco zbylo, když se celou dobu válel jen v simulátoru, všiml si v šeru chodby zlaté aury kolem Antóniaova těla.

„Zastav se, prosím.“

„Copak?“

„Zůstaň tady, vydrž moment.“

Otevřel do jídelny a zavolal na Mirandu. Když přišla, vtáhl ji do chodby a dveře zavřel, protože do kuchyně svítilo polední sluníčko a nic by neviděl.

„Nehlobejte nad tím a postavte se vedle sebe.“

Také Miranda měla svou auru. Ale v jednom místě se lišila: v oblasti břicha, vlastně spíš pánve, měla červeno-růžový váleček. Adam ji pomalu otočil kolem dokola – váleček tam byl pořád, jen by jinak zkroucený.

„Vysvětlím vám to, ale teď potřebuju víc informací. António, běž prosím tě na třicet sekund do jídelny a zavři... Děkuji.“

Jen António zavřel dveře, natáhl se Adam Mirandě k uchu:

„Víš, že jsi těhotná?“

Miranda na něj vyvalila oči:

„Jak to víš ty?!“

„Vidím to.“

Dlouhé vteřiny si to rovnala v hlavě a pak přiznala:

„Počítač mi to včera řekl.“

„Ví to António?“

„Ne... Bojím se, co na to řekne... Aha, tak proto mi to šeptáš. Děkuju za diskrétnost.“

„Chápu tě, ale myslím si, že bude nadšen... No,“ pokrčil rameny, „je to na tobě. Pojď, povyprávím vám, co se před pár hodinami stalo.“

* * *

Starý mrzout, jak Xavierovi přezdívali zaměstnanci jeho cestovní kanceláře, přijal hovor a něco zamručel. Pak si všiml, kdo volá, a probudil se o ždíbiček víc, než to bylo nutné:

„Ahoj, Adame... Víš, kolik je hodin?“

„Ahoj! Víím: třináct čtyřicet.“

Xavier si jen odfrkl. Pracně se vymotal ze zajetí snů a podivil se:

„Proč voláš? Jsem na pokoji sám, klidně za mnou zaskoč?“

„Tak jediné ve snu, příteli – ale sen se definitivně rozplynul!“

To Xaviera rázem probralo:

„To snad ne!“

„Bohužel ano. Volám, protože se chci zeptat, jak jdou jednání a zda bys měl zítra dopoledne čas.“

„Aha, mluvil jsi s matkou... Nebylo to tak dramatické, jak jsem očekával. Na většině věcí jsme se dohodli a dnešní podpis bude jen formalita. Odpoledne ale na tu jejich párty musím jít. Chtěl jsem se vrátit už večer.“

„Je nesmysl, abys jel domů, když my za tebou přijedeme zítra do Minneapolis. V sedm deset odjíždí turbovlak od astroportu do Green Bay. Šel bys s námi podívat se na velrybu?“

Adam neustále všechny opravoval, že AA není velryba, ale cet, jenže teď si řekl, že při Xavierově rozespalosti bude lepší, když řekne *velryba*.

„Však víš, že to není velryba, ale cet. A nápad je to skvělý! Jsem pro. Pokoj je stejně dojednaný i na dnešní noc. Včera jsme skončili dost pozdě a já pokoj neodhlásil. Jako bych tušil, že zavoláš a já tu zůstanu. Dohodnuto –

zítra v sedm v Minneapolis.“

„Děkuji... Tak dobré ráno, Xaviere. Mám tě pozdravovat od tvé matky.“

„Díky. Ahoj! Už se na tebe těším.“

Potom si Adam nechal spojit svého tiskového mluvčího. Ten ani neskrýval nadšení:

„No né, pan Hopsal! Dobrý den.“

„Dobrý den i vám... Chtěl byste jet zítra ráno s námi podívat se na našeho mimozemského přítele?“

„Ano, strašně rád! Ještě jsem tam nebyl.“

„Jste zván. Zítra ráno v osm u turboblaku...“

* * *

AA si otevřel box, kde plavalo asi dvanáct cibusek, a posnídal. Po aféře se jejich cena na trhu propadla k nule, nikdo už si je nedovolil prodávat k jídlu, takže nebylo podstatné, že tyhle byly odchovány uměle. Bez toho by ale nebylo možné na Gé obnovit prostředí kolem hory tak rychle.

Na Zemi sluníčko hřálo mnohem méně než na Gé a AA se mohl vyhřívat klidně patnáct minut, aniž by mu kůže vyschla. Dneska na to měl chuť, ale osud rozhodl jinak.

Krátce po osmé zachytil AA známý psychický vzorec. Sledování lidí za plotem zoo prováděl již automaticky. Jeho velký mozek měl takovou citlivost, že ho to ani nijak nenamáhalo. Při čtení v hlavách kolemjdoucích se nijak neomezoval, ale při vysílání musel opatrně, aby příjemci neublížil:

Dobré ráno, drahá Izabelo. Víím, že už jste zde. K vrátnici se blíží pan Hopsal s přáteli a souhlasím s ním, že bychom si mohli popovídat v klidu před tím, než se sem nahnou návštěvníci. Můžete je, prosím, pustit? Vrátný je po noční a bude hodně nevrlý.

Dobré ráno, AA. Hned tam jdu!

AA se zamyslel a bylo mu jasné, že se něco stalo. Proč by se sem jinak Adam nepřenesl i s přáteli? Vydedukoval, že bude muset komunikovat tím pomalým způsobem. Neodpustil si však malý pokus, který vyšel:

Dobré ráno, Adame.

Dobré ráno, přáteli. Zdá se, že nám telepatie funguje. Ale to asi s každým člověkem, ne?

Bohužel ne. Je jich velmi málo. Proč tě sem Esencie nepřenesla?

Esencie je už jenom vzpomínka. Zase je ze mě jen obyčejný, řadový pozemšťan.

Jsem rád, že jsi senzitivní i bez Esencie. Ale i kdybys nebyl, ty nikdy obyčejný nebudeš! Izabela, má chovatelka a budoucí sekretářka velvyslance, mi sehnala informace o tobě a Hopsince. Tam bych se chtěl někdy podívat.

Škoda, že tě to nenapadlo, než jsem Esencii musel vrátit jejím stavitelům. Bylo by to snadné.

Nedá se nic dělat. Ale nějakou fotogalerii ze své planety bys měl na síť dát. Tvé stránky jsou dost chudé!

Když skupinka došla k molu jeho zátoky, vyjel AA na zvýšené dno a aktivoval komunikační systém, kterým si mohl popovídat s těmi, kteří nebyli senzitivní. Což byla většina.

„Dobré ráno. Doufám, že mohu vyjít z dávné úvahy: přátelé...“

Víc světelný panel nepobral. Počkal, až si to přečte i ten nejpomalejší a dopsal:

„... mého přítele jsou i mí přátelé. Jmenuji se AA a nejsem velryba.“

„Dobré ráno. Tvá úvaha je správná. Vezmu to odtud,“ vyťukal Adam na vodotěsné klávesnici a položil ruku na Xavieroovo rameno:

Xavier, jeho matka Klára, António a jeho žena Miranda, můj tiskový mluvčí Schalda. Všichni zůstávají tady na Zemi. Svou ženu a další přátele ti představím zase někdy jindy. Taky se mi zdá, že ses nakazil lidským humorem.

„Děkuji. Já jsem se potkal s hodným člověkem...“

„... a budu rád, když se seznámíte.“

Izabelo, pojd' sem, prosím. Chtějí tě poznat.

Když si všichni podali ruce, navrhl AA:

Adame, mohl bys své přátele poslat na prohlídku? My bychom si ve třech popovídali. Za chvíli otevřeme, a už to nepůjde.

Adam ostatním vysvětlil situaci, a když odešli, posadil se s Izabelou na lavičku proti AA a vyzval ho, aby začal.

Protože jste oba receptivní, mohu vyzkoušet napodobit Esencii. Myslím to, že vás dva propojím se mnou a zároveň mezi sebou. Řekni něco Izabele, Adame.

Jsem rád, Izabelo, že jste zde. Jak jste k tomu vlastně přišla? To Útulěk vyhlásil konkurz a vy jste vyhrála?

Kdepak, zasmála se, pomohla mi náhoda. Na lodi se mi dostal do ruky reklamní leták Útulku a AA slyšel mé myšlenky, jak moc ráda bych se o něho starala. Pořád je mi záhadou, jak dokázal všechno vyřešit tak rychle. Zvláště proto, že je mimozemšťan a moc se tady nevyzná.

No to víte, on je AA nejukecanější mimozemšťan, jakého znám. Musíte si na něho dát dobrý pozor.

Ty jsi, Adame, zapomněl, že tě slyším? vstoupil AA do hovoru, protože nechápal, proč se Izabela tak otevřeně směje.

Ne, AA, to byla jen zkouška tvého smyslu pro humor. Nebylo to nic zlého. Máme tě oba rádi... Izabelo, chci, abyste věděla, že Xavier Mortimer, největší bručoun v mém týmu, je vlastníkem největší pozemské cestovky a velice vlivný muž. Měl bych strach z jeho moci, kdyby to nebyl velmi vstřícný a přemýšlivý člověk. A nechám vám tu kontakt na Hermanovy. Kdyby bylo potřeba něco vyřešit, co by budoucí velvyslanec nezvládl, obraťte se na ně. Oni už budou vědět, kam se obrátit o pomoc.

Moc děkuji.

Není zač. A teď mi prosím povězte, jaké AA dělá pokroky.

* * *

Adam přespal u Hermanových a druhý den se vrátil do Brumlanu. Nechtělo se mu vyprávět zážitky opakovaně, tak dal svolat na odpoledne všechny kolonisty do konferenční místnosti.

Stál u vchodu a každého kolonistu si prohlédl. Všichni byli v naprostém pořádku, jen chemik Poitigé a Radka Rychlá měli takový podivný šedivý mráček na mozku. Usoudil, že je to výsledek jejich srážky s hopíky.

„Myslím, že o Esenci víte všichni – každého jsem vyděsil svým přesunem minimálně jednou. Také už víte, že pro Esencii si přišli její vlastníci. Takže Hopsal už dohopsal, bude klid.

Můj dlouhodobý pobyt v Esencii, tedy v jejím simulátoru, na mě měl určitý vliv. Jak jsem zjistil na Zemi, když na mě vyběhl zatoulaný pes, mnohem snáz se dorozumím se zvířaty. Potom jsem objevil auru kolem živých tvorů, především lidí. Proto jsem vás okukoval u vchodu. Jste všichni zdraví...

S naším budoucím zdravím souvisí obrana kolonie. Že jsem doplnil druhý zdroj a máme kolem kolonie silové pole, už víte díky tomu sprostému útoku generála Spinera. Spinera jsem předal úřadům na Zemi, půlka koloniálních sil skončila v naší soustavě a ohrožovala provoz. S pomocí robotů, které Esencie postavila, jsme soustavu vyčistili. Ovšem druhou půlku koloniálních sil hodila Esencie do hvězdy. Samozřejmě bez lidí – ty jsem před tím vysadil na jejich základně na Binedu. Nikomu tady jsem ale ještě neřekl, že při útoku byly použity KP-S střely a silové pole by nám nepomohlo. Esencie však znala způsob, jak vytlačit těleso ze subprostoru, a postavila rušičku s vlastním zdrojem. Takže ty výbuchy, které jste zaznamenali, byly KP-S střely, které rušička vrátila do našeho prostoru. Podstatné je, že rušička nám zůstala, je někde hluboko v Hopsince. Je to jediná technologie eksterů, kterou nám nechali, protože se k ní s žádnou naší technikou nedostaneme...

Když jsem se teď pokorně vrátil mezi normální lidi, musíme si shrnout aktuální situaci v kolonii. Díky Esencii jsme zvládli vybudovat a otestovat kontejnerovou přepravu za půl roku, a ne za dva, jak by se dalo očekávat. Máme díly na druhý katapult, který snad během ledna postavíme, a náhradní díly na oba katapulty. Místo pro druhý katapult je už vybráno. Tahač a dva tankery, překladiště na Brumíkovi a na Ikárii a čerpačka šedesát stupňů na heliocentrické dráze Země fungují. Na kontejnery se předělává čerpačka nula a není daleko doba, kdy i Dora postaví čerpací stanici v kosmu. Podstatná je také strana odběru. Kromě několika hvězdoletů Newmanových přátel a dalších dvou hvězdoletů cestovní kanceláře XMKT nám přibýly hvězdolety Transgalaktické společnosti. Předělané jsou už skoro všechny – proto byla potřebná čerpačka šedesát, protože RH0 už stíhala jen tak tak...

Těmi úspěchy jsme si však vyrobili problém: zásadně jsme tím změnili pracovní situaci v kolonii. Protože katapulty bez problémů zvládnou i budoucí spotřebu Sirupu, nepotřebujeme ho dopravovat výtahem. Nejenže další

vagóny nepořídíme, my odstavíme i ty, co máme. Výtah se bude dál využívat pro osobní dopravu a dopravu drobných nákladů, protože soběstační jsme jen ve výrobě základních potravin. Měli byste však vědět a smířit se s tím, že naprosto soběstační nebudeme nikdy. Mimo jiné proto, že jsem se nechal poučit od pana Newmana. Přestože na Doře jsou nejlepší továrny v Galaxii, odmítá vyrábět úplně všechno. Nemusíte však mít obavy, nezapomínám na vykuky, co by nás chtěli nedodáním čehokoliv vydírat...

Z uvedeného vyplynulo, že nepotřebujeme směnný provoz u nádrží. Ovšem technici se nudit nebudou. Tunelář postavený Esencií nám také zůstal, protože využívá jen naši techniku. Pustil se do stavby spojovacího tunelu mezi Brumlanem a katapultem v údolí a zanedlouho bude hotov. Za ním jde Ajax a Ben a izolují stěny tunelu. Hopsinka je za ta století Sirupem nasáklá, a kdyby to nedělali, tunel by byl za pár hodin zaplavený. Tunel se ovšem má stát součástí základny – musí být hermetický a odolný stejně jako Brumlan. Tentokrát ale pořídíme jen materiál, stavět to budeme sami. Projekt udělal Lucien a tiskárnu máme už dávno. Tímto tunelem pak budou jezdit technici na pravidelné kontroly katapultu. Slyšíte dobře: tunelem se bude pohybovat první hoptrain. Nečekejte ale nějaký hyperloop, půjde o jednoduchý maglev – na těch tři sta kilometrů bude potřebovat více než hodinu, ale pořád lepší, než kdyby to šli pěšky...

Nechci moc předbíhat, ale ke směnnému provozu u nádrží se možná časem budeme muset vrátit. Náš chemik totiž objevil materiál vznikající ze složek Sirupu. Bude-li naše snaha o průmyslovou produkci úspěšná, vrátíme se k používání nádrží a nákladní výtah bude místo Sirupu dopravovat k Brumíkovi enerit nebo výrobky z něho.“

+ + +

24. Dar pro starostu

Niki seděl ve stínu radnice a na stole měl fotografii dolního města, rozloženou na dílky. Byla to fotka přesně z místa, kde seděl. Pečlivě porovnal každý dílek se skutečností a usadil ho na místo. Nebo se o to alespoň snažil. Ulice a domy byly jednoduché, horší to bylo s hradbou lesa vlevo.

Byl zabraný do skládání a nějakého ptáka v povětří si nevšiml. Ovšem pak udeřil tajfun! Dílky se rozletěly do okolí a Niki se lekl. Doprostřed stolu přistál velký černý pták, taková přerostlá vrána. Držel v zobáku provázek. Niki hned pochopil, že jde o ptáka, kterému ho před půl rokem sám přivázal na nohu. Měl by se jmenovat Honza a být starostou.

„Tak ti teda děkuju,“ řekl návštěvníkovi otráveně, protože měl obrázek už skoro složený. Z naštvání ale nebylo nic, protože si hned všiml, že návštěvník je z důsledků svého přistání překvapený, smutný a celý schlíplý. Určitě puzzle ještě neviděl a netušil, co se stane. Tak mu Niki smířlivě řekl:

„Já vím, že jsi to neudělal schválně. Ale teď mi musíš pomoci, nebo to do tmy neposbírám!“

Svezl se z lavice na dlažbu a začal dílky sbírat a pokládat na stůl. Návštěvník ho chvíli pozoroval, pak položil provázek na stůl, seskočil a zobákem hrnul dílky na jedno místo. Šlo mu to tak rychle, že nakonec on dělal z dílků hromádky a Niki je přesouval na stůl. Spolupráce je sblížila.

Když posbírali všechny dílky, Niki považoval pokračování ve spolupráci za přirozenou a logickou věc. Začal obrázek znovu skládat a přitom návštěvníkovi vysvětloval, co dělá. Pak si ale povzdychl:

„Já vím, že mi nerozumíš, ale ještě chvíli a poznáš, co skládáme.“

* * *

Ignác Forseti se posadil na posteli a zaposlouchal se do pravidelného oddechování své ženy, spící vedle něho. Byl rád, že ji jeho prudké probuzení nevyrušilo ze zaslouženého spánku. Už čtvrtý den ji trápilo zažívání a dnes se snad konečně vyspí. S ním to bylo ovšem něco jiného. Prakticky ten stejný sen se mu zdál již potřetí za sebou.

Na GWW i v ústní tradici se stále objevovalo vyprávění o takových snech a o tom, co mohou znamenat. Podle jejich četnosti a míry naléhavosti to většinou mělo být varování před nějakou hrozící katastrofou. Zdrojem mělo být lidské podvědomí, které vyhodnotilo podprahové informace, jež vědomí běžně ignorovalo. Občas, když žádné relevantní informace dotyčný mít nemohl, byla ve hře telepatie a informace pocházela od těch, co ty informace měli.

Ovšem v případě přírodních katastrof mělo jít o zprávu od dobrosrdečné matky přírody. Budiž, mohlo to tak být na Zemi, kde jsou lidé jejími dětmi, ale tady jsou na jiné planetě! A Ikárie lidi v lepším případě ignoruje. Měla ho varovat před potopou a před následnou mimozemskou otravou. Nebylo nic!

Forsetimu teď ale došlo, že jedna věc se přeci jenom změnila. Vlastně dvě: čas a množství informací. Poprvé se probudil leknutím, když ho prudký záblesk modrého světla odnesl z tohoto světa, nad ránem. Již se skoro probouzel a nejasně si uvědomoval, že jde o sen. Příjemné to nebylo, ale jen to s ním trochu cuklo. Co se dělo předtím, si nepamatoval.

Podruhé ho světlo překvapilo a on se s trhnutím probudil. Jako teď. Bylo to o nějaké dvě hodiny dříve než předchozí den. A dobře si pamatoval, že se procházel vlahým ránem, pak vyšel z lesa na krásnou louku, Ikarus byl na začátku dráhy a jen lehce připaloval. A zase to modré světlo. Ale nebyl to záblesk, který by mohl svést na vlastní mozek, určitě chvíli trvalo, než ho světlo probudilo.

Sklouzl pohledem po hodinách v koutě a zjistil, že je krátce po půlnoci. A také že si pamatuje skoro všechno: sen začínal na suché planině, kde Hopsal málem umřel, pokračoval přes Ferdův kopec až – aha, tak ona to nebyla louka, jak si myslel, ale mimozemské pole. Jasně, ten odlesk slunce zprava byla komunikační budka. A v tom modrém světle byl nějaký stín! Hopsal se přece zmiňoval o modrém dematerializačním světle, které ho mělo přenést za vlastníky polí na Ikárii.

Forseti míval divoké sny jen zřídka a vlastně jen na Zemi. Tady byl život tak divoký sám o sobě, že v noci už to neřešil a spal relativně lépe než ostatní kolonisté.

Dlouho uvažoval nad možnostmi, až si všiml, že neustále sklouzává k tomu nejprostšímu vysvětlení, ale že když k němu dojde, přeskočí jinam. Jak už řekl Hopsalovi, když přišel s tím, že duhové louky jsou pole mimozemšťanů: v dané epoše jsou oblíbené určité odpovědi na nevysvětlitelné věci, a když to nemůžeme hodit na Ďábla nebo Boha, hodíme to na ty zlé mimozemšťany.

Velmi dobře si byl vědom, že mozek má rád jednoduchá řešení, a když ví, že na Ikárii mimozemšťané jsou, tak šup – jakákoliv záhada se svede na ně. Ovšem na druhou stranu: ta změna denní doby, kdy sen proběhl, mohla být významná. Je-li to sen vyvolaný mimozemšťany, pak asi nevědí, kdy bude indukce úspěšná, a zkouší různý čas. Však opakující se sen je taky něco podivného.

Pak si vzpomněl na kartografa kolonie, jak z ničeho nic přišel s tím, že calositu bude plné jezero, a rozhodl se, že za ním hned ráno zajde.

* * *

Kartograf Svach seděl na lavici před domem a dopíjel místní náhražku kakaa. Když si k němu Forseti přisedl, odtrhl hrnek od úst, postavil ho na stehno a zvědavě si starostu přeměřil.

„Copak potřebuješ, Ignáci, takhle zatraceně brzo?“

„Chci vědět přesně, jak jsi vloni přišel na to, že máme hledat calosit v jezeře.“

„Přesně? Nevím, co ti přelétlo přes nos, ale asi chceš slyšet to, co jsem si tehdy nechal pro sebe. Řeknu ti to, protože dnes už se nebojím, že kvůli mně necháš postavit blázinec, kam bys mě chtěl zavřít... Když nám Hopsal řekl, že Hagen potvrdil mimozemský zásah, poznal jsem, že nás vědomě vyprovokovali přes mé sny. Skutečně: skoro celý týden mě trápil prakticky totožný sen. Už jsem toho měl dost a šel jsem s tím za tebou. Pak sny přestaly.“

Jak to řekl, napadlo ho vysvětlení, proč tu přes rok starou záležitost chce teď Forseti probírat. Zpytavě se podíval starostovi do očí a přesvědčený o své pravdě se ho rozhodně zeptal:

„Taky se ti opakuje nějaký sen, Ignáci?“

„Jo, už potřetí. Na čtvrté opakování nemám náladu. Chtějí, abych přišel a nechal se přenést tím modrým světlem za nimi.“

* * *

Ale Jiří Sysel měl jiné vysvětlení:

„Proč by vás někam tahali, pane starosto? Vždyť proto se zřídily ty komunikační budky, ne? Máte pravdu s těmi různými časy. Dělal to ale patrně proto, že nedokážou zjistit, kdy cílový objekt, konkrétně vy, má nejsilnější REM fázi. Zřejmě v této spánkové fázi jsme na tu jejich indukci nejcitlivější. Ovšem z ostatních drobností mi vyplývá, že o nás mají výborné znalosti. Nebo možná mají sny s obdobnými zákonitostmi jako lidé. Proto to modré světlo: sen musí končit nějakým šokem, který vás probudí. Jen tak si ho zapamatujete. A to přece potřebovali... Myslím, že úplně stačí, když zajdete do komunikační budky za kopcem. Máte tam vzkaz.“

„Máte to dobře sesumírované, pane Sysle,“ pokýval Forseti hlavou, „souhlasím s vámi – letíme k poli u Ferdy.“

Sysel, toho času jediný pilot diskoplánu v kolonii, spustil motor, a protože už na to místo letěl několikrát, naposledy loni s Hopsalem, vzal to po balistické křivce rovnou ke komunikační budce.

* * *

Forseti přistoupil k šedivé krychli z bůhvíjakého materiálu. Komunikační budka

zaznamenala přítomnost lidí a aktivovala se. Forseti se dotkl svítícího místa, neviditelné dveře se otevřely, a když vešel dovnitř, dveře se zase zavřely. Vnitřní stěny byly bílé a na té proti dveřím se zobrazil černý nápis:

„Jste starosta kolonie Ignác Forseti?“

„Ano,“ odpověděl. „Přivolali jste mě pomocí snu. Je to tak?“

„Souhlas. Mám tu pro vás uložený vzkaz. Mohu ho zobrazit?“

„Jsem připraven.“

Dosavadní text zmizel a nahradil ho nový:

„Na základě stávající situace na Ikárii proběhlo jednání o novém rozložení našich polí. Mám vám vyřídit, že místa kolem říčky protékající vaší kolonií nebudou nově oseta. Byla nejméně výnosná a špatně přístupná. Využijeme jiné plochy směrem od kolonie. Rozsáhlé roviny se lépe sklízí. Biolog.“

„Děkuji. Přečetl jsem si to a pochopil.“

Plocha se vyčistila, a když se další text neobjevil, Forseti se otočil a chtěl odejít, ale dveře se neotevřely. Že by porucha? Ohlédl se a všiml si, že na stěně je nový nápis. Tentokrát ne černý, ale červený:

„Nastavte dlaň.“

Otočil se zpět a nastavil pravou ruku. Současně se sotva třicentimetrovou kostkou na dlaní se na stěně objevil text:

„Tohle je dar pro kolonii. Je to další test inteligence, tak jako bylo vypuštění jezera. To jste zvládli na výbornou! Tím, že jste jezero zase obnovili, jste si získali naše srdce. Nebo alespoň to mé. Věřte mi, že známe v Galaxii mnoho civilizací vyspělejších, než jsou lidé, kteří se však nějakou obnovou přírody netrápí. V tom jsou lidé na výši!“

* * *

Když odpočet dospěl k nule, místností se rozlehl jásot, cinkání skleniček a upřímně vyřčená přání.

Pak následovalo objímání. Tohle Adam neměl rád, a tak pro něj byla slova počítače usedlosti vysvobozením:

„Pane Hopsale, máte naléhavý hovor! Pojdte, prosím, ke komunikátoru do Antóniovy pracovny.“

Z teletěny na něho hleděl Harry Vigor, kapitán KOLOSU:

„Helou, pane Hopsale! Všechno nejlepší do čtyřiatřicátého roku.“

„Jste hodný, že jste si vzpomněl na svého zaměstnavatele. Díky. Taky vám a vaší posádce přeju co nejllepší průběh nového roku... Teď mi to došlo: kde vlastně jste, že není problém se zpožděním?“

„Doma na Zemi. Tady máme Silvestra až za čtyři hodiny... Děkuji. Bohužel, přecenil jste mě. Být to jen na mně, klidně bych zapomněl, jenže já mám pro vás vzkaz od starosty Ikárie.“

„Sem s ním.“

„Mám vám říct, že hora porodila myš. Ale ta myš zarytě mlčí a starosta si s ní neví rady. Žádá vás tedy, abyste ho navštívil a pomohl mu s ní.“

„Šmankote, co to má být?“

„Netuším, pane. Počítač našel jen bajku od nějakého Ezopa. Ale pan starosta měl asi těžko na mysli tu hanlivou stránku věci... Vy taky nevíte?“

„Podívejte, kapitáne, mě dneska dotlačili k popíjení alkoholu, přestože jsem abstinent. A protože na to nejsem zvyklý, lehce se mi točí hlava a chvílemi zapomínám své jméno. Nějakou intelektuální analýzu ode mě nemůžete čekat.“

„Kolik už jste toho vypil?“

„Statečně odolávám, ale odhaduji to tak asi na dvě sklenky,“ mávl Adam rukou k úzké šampusce, kterou při příchodu postavil na pracovní stůl, „plus přípitek před chvílí... Takže možná tři!“

Vigor čekal, že bude ve výčtu pokračovat, ale když se nedočkal, zapomněl na subordinaci a začal se smát. Kdyby smát – on se řehtal tak, že málem přetížil přenosový kanál. Když se mu to podařilo zastavit, utřel si slzy a vrátil se ke kamenné tváři kapitána mezihvězdného tankeru. Vážně se zeptal:

„To jste nikdy nebyl opilý, pane?“

„Ale jo, dvakrát... Poprvé mi bylo jen špatně, ale podruhé jsem se se svou opicí seznámil velmi důvěrně. Má opice je ufnukaná a bolestivá. Přišel jsem kvůli ní o děvče – byla znechucená stejně jako já. Když jsem tu opici dostal druhý den zpátky do klece, zařekl jsem se, že ji už nikdy ven nepustím. Vážně není o co stát... Dnes jsem jen trochu polevil v ostražitosti, ale příště nepodlehnu... Tak dobře, drahý Vigore. Je jedno, co tím chtěl Forseti říct, zítra letíme popřát přátelům na Doře a všechny je dopravím na Hopsinku. Pak se na Ikarii zastavím. Děkuji za vyřízení. Na shledanou.“

###